

Dokument nr. 15:11

(2011–2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1501 – 1650

1. – 19. juni 2012

Innhold

Spørsmål	Side
1501. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. Nasjonal Militærmedisinsk Poliklinikk (NMP), besvart av forsvarsministeren	13
1502. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. norsk deltakelse i en multinasjonal ubåtstyrke i Nordsjøen, besvart av forsvarsministeren	13
1503. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. psykiske helsevern ved Sykehus Innlandet (SI, besvart av helse- og omsorgsministeren	14
1504. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. surrogatmødre i utlandet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	15
1505. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Oljefondets avkastning, besvart av finansministeren	16
1506. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kostnader for vei og jernbaneutbygging, besvart av samferdselsministeren	16
1507. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. teknologi basert på binding av CO ₂ , besvart av olje- og energiministeren	17
1508. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. stiftelsen Vilde, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	18
1509. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. nedleggelse av jernbanestasjoner, besvart av samferdselsministeren	19
1510. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. støtte til hjelpemidler for å komme seg ut i naturen, besvart av arbeidsministeren	20
1511. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kvalitetssikring på vei- og jernbaneprosjekter, besvart av finansministeren	20
1512. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. vedrørende dispensasjon for Løken Transport AS, besvart av samferdselsministeren	21
1513. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. psykisk helsevern i Oppland og Hedmark, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1514. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. elever som står uten standpunkt karakter på grunn av streik, besvart av kunnskapsministeren	23
1515. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. kristendom og andre religioner, besvart av kunnskapsministeren	24
1516. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Nav-brukere, besvart av arbeidsministeren	25
1517. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. feil i ligning som siden rettes opp av skatteyter som er norsk statsborger, besvart av justis- og beredskapsministeren	26
1518. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. menneskerettighetene på Cuba, besvart av utenriksministeren	27

	Side
1519. Fra stortingsrepresentant Ida Marie Holen, vedr. utbygging av Buskerud Park-prosjektet, besvart av miljøvernministeren	28
1520. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. ny avgift på reiselivssatsningen gjennom en passasjeravgift på cruisebåter, besvart av finansministeren	29
1521. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. strekningen Nybakk - Slobrua på rv2, besvart av samferdselsministeren	30
1522. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. studenter som har eller får barn i løpet av studietiden, besvart av kunnskapsministeren	30
1523. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. å bosette asylsøker i en kommune, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	31
1524. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. ekstern kvalitetssikring, besvart av samferdselsministeren	32
1525. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. beredskapen i politidistriktene, besvart av justis- og beredskapsministeren	33
1526. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. nedlagte tollstasjoner, besvart av finansministeren	34
1527. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. årlige vedlikeholdskostnader, når oppgraderingsbehov for veier, bruer og tunneler, besvart av samferdselsministeren	35
1528. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. sal av sjuhusbygget i Florø og nedlegging av Florø sjukehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	36
1529. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Vest-Sahara, besvart av utenriksministeren	36
1530. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forfallet på alle deler av fylkesveienettet, besvart av samferdselsministeren	37
1531. Fra stortingsrepresentant Sylvi Listhaug, vedr. skattepenger til korrupsjon i Sør- Sudan, besvart av utviklingsministeren	38
1532. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. våpen produsert av et norskeid selskap, besvart av utenriksministeren	39
1533. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rehabiliteringen av Bergen Tinghus, besvart av justis- og beredskapsministeren	40
1534. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Forsvarsdepartementets deltakelse på våpenmesse i De forente arabiske emirater, besvart av forsvarsministeren	40
1535. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. melkekvotegrenser, besvart av landbruks- og matministeren	41
1536. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. narkotikamarkering i skolene, besvart av justis- og beredskapsministeren	42
1537. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. sammenslåingen av Harstad og Bjarkøy kommune, besvart av kommunal- og regionalministeren	42
1538. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. gjenbruk av hjelpemidler, besvart av arbeidsministeren	43
1539. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. fylkesveg 664 mellom Otterdal og Grodås i Sogn og Fjordane, besvart av samferdselsministeren	45

	Side
1540. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. flytting av losbordingspunktet fra "Kvitsøy 2" til "Kvitsøy 1", besvart av fiskeri- og kystministeren	45
1541. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. sikkerhetsgebyr (VTS/radar) for tankskip, besvart av fiskeri- og kystministeren	46
1542. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. statistikk - vold mot barn, besvart av justis- og beredskapsministeren	47
1543. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. reduserte kommunale tjenester pga. streik, besvart av kommunal- og regionalministeren	49
1544. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. melk, besvart av landbruks- og matministeren	49
1545. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. strategi for mineralnæringen, besvart av nærings- og handelsministeren	50
1546. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. årsavgiften på bil, besvart av finansministeren	51
1547. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. benyttelse av det nye dobbeltsporet mellom Ski og Oslo, besvart av samferdselsministeren	51
1548. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. rettssaker som blir omberammet eller avlyst, besvart av justis- og beredskapsministeren	52
1549. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. reindrift, besvart av landbruks- og matministeren	52
1550. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. fravær på skoler, besvart av kunnskapsministeren	54
1551. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. omorganisering av Nav, besvart av arbeidsministeren	55
1552. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. å forby tigging, besvart av justis- og beredskapsministeren	56
1553. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. å utlevere norske borgere til andre land for gjennomføring av straffesaker for forhold begått i utlandet, besvart av justis- og beredskapsministeren	57
1554. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. markedsregulator, besvart av landbruks- og matministeren	58
1555. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. konsesjonsbehandling for kraftforbindelsen mellom Norge og Sverige, besvart av olje- og energiministeren	59
1556. Fra stortingsrepresentant Frøydis Elisabeth Sund, vedr. oppbygging av nye store institusjoner for utviklingshemmede, besvart av kommunal- og regionalministeren	59
1557. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. å finne den rette plasseringen til det enkelte barns behov, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	61
1558. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. terrorregimet i Teheran, besvart av utenriksministeren	61
1559. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. privatskolen Akademiet Bergen, besvart av kunnskapsministeren	62
1560. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. studieplasser, besvart av kunnskapsministeren	63

	Side
1561. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. et anslag på endring i inntektsposter og utgiftsposter på statsbudsjettet som følge av lønnsoppgjøret, besvart av finansministeren	64
1562. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. skattelettelser, besvart av finansministeren	65
1563. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. barn på flukt, besvart av justis- og beredskapsministeren	66
1564. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utlendingsloven § 76, besvart av justis- og beredskapsministeren	67
1565. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. rettigheter innen spesialisthelsetjenesten innen rusinstitusjoner, besvart av justis- og beredskapsministeren	68
1566. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Norges engasjement i Myanmar og fredsinitiativet ”The Norwegian Peace Support Initiative”, besvart av utenriksministeren	69
1567. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. å stanse Iran og Venezuelas leveranser av våpen og drivstoff til Syria, besvart av utenriksministeren	71
1568. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Østfoldbanens østre linje, besvart av samferdselsministeren	71
1569. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Austbø-saken, besvart av justis- og beredskapsministeren	72
1570. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. PSTs resurser ute i politidistriktene, besvart av justis- og beredskapsministeren	73
1571. Fra stortingsrepresentant Trond Røed, vedr. en ny fast forbindelse/ tunnel mellom Østfold og Vestfold, besvart av samferdselsministeren	74
1572. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. mangel på nødhjelp til flyktningbåt i Tripoli, besvart av forsvarsministeren	75
1573. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utvidelse av femårsregelen i opplæringsloven for elever i institusjon, besvart av kunnskapsministeren	76
1574. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. behandlingsplasser med rusproblematikk og omfattende psykisk lidelse, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
1575. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. de registrerte ulovlige grensepasseringene til Schengenområdet, besvart av justis- og beredskapsministeren	77
1576. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. utilfredsstillende rengjøring av medisinsk utstyr, besvart av helse- og omsorgsministeren	78
1577. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. tomtfesteloven, besvart av justis- og beredskapsministeren	80
1578. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. etterslep i vedlikehold av både riks- og fylkesveier, besvart av samferdselsministeren	80
1579. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veiprosjekt, besvart av samferdselsministeren	81
1580. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. jordbruksoppgjørets økonomiske ramme av regulatorrollen, besvart av landbruks- og matministeren	82
1581. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. årsverk i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	83

	Side
1582. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. lik lønn for likt arbeid, besvart av utenriksministeren	84
1583. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. lik lønn til likt arbeid, besvart av utenriksministeren	85
1584. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. forprosjekt for bygging av Norsk Helsearkiv og Sentraldepot for Arkivverket på Tynset, besvart av kulturministeren	87
1585. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. omsetningstaket for fritidsfiskere, besvart av fiskeri- og kystministeren	88
1586. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. refundering av båtmotoravgiften, besvart av finansministeren	88
1587. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. statskontrollerte selskapers pensjonsavtaler, besvart av nærings- og handelsministeren	89
1588. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. asylsøkere ved Trandum utlendingsinternat, besvart av justis- og beredskapsministeren	90
1589. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. veirelatert utstyr til økning av sikkerheten på norske veier, besvart av samferdselsministeren	90
1590. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. tomtfestesaken, besvart av justis- og beredskapsministeren	91
1591. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. arbeid ved siden av arbeidsledighetstrygd, besvart av arbeidsministeren	91
1592. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. parametrene for RBOen, besvart av kunnskapsministeren	92
1593. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. kjønnsfordelingen i lærerutdanningene GRL 1-7 og GRL 5-10, besvart av kunnskapsministeren	93
1594. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. kulturhuset Borgen i Bjørvika, besvart av samferdselsministeren	94
1595. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. tjenestemannsloven, besvart av arbeidsministeren	95
1596. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. iranernes sikkerhet i Tyrkia, besvart av utenriksministeren	96
1597. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. Nav, besvart av arbeidsministeren	97
1598. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. finanspolitikken, besvart av finansministeren	98
1599. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Kommunalbankens innlån fra utlandet, besvart av finansministeren	99
1600. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. nullutslippsbiler, besvart av samferdselsministeren	100
1601. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. sjøtrygdslagene, besvart av finansministeren	101
1602. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. vindkraftutbygging på Fosen og Ytre Vikna, besvart av olje- og energiministeren	101
1603. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kommuner uten kriseplaner, besvart av justis- og beredskapsministeren	102
1604. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. støtteordning for kordirigenter, besvart av kulturministeren	103

	Side
1605. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. Norges Blindeforbund og Hørselshemmedes Landsforbund, besvart av kulturministeren	104
1606. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. skatteparadis, besvart av finansministeren	104
1607. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. ambulansebåre i heiser, besvart av kommunal- og regionalministeren	105
1608. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. avlivning av hunder, besvart av justis- og beredskapsministeren	106
1609. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. pasientskadeerstatning, besvart av helse- og omsorgsministeren	107
1610. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. misnøye med arbeidsforholdene etter omleggingen ved Sykehuset Østfold Fredrikstad, besvart av helse- og omsorgsministeren	108
1611. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Atlanterhavsvegen, besvart av samferdselsministeren	108
1612. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. St. Torfinns på Hamar, besvart av justis- og beredskapsministeren	109
1613. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. handlingsplanen for bekjempelse av selvmord, besvart av helse- og omsorgsministeren	110
1614. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. kartlegging av kompetansen i Norge knyttet til behandling av kjeveskadde, besvart av helse- og omsorgsministeren	110
1615. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. å legge ned lensmannskontoret og fjerne lensmannen i Saltdal kommune, besvart av justis- og beredskapsministeren	111
1616. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. barnebidrag, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	111
1617. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. antisemittisme, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	112
1618. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. ratifisert tilleggsprotokoll nr. 12 til Den europeiske menneskerettskonvensjonen (ETS No 177) som omhandler kamp mot diskriminering., besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	114
1619. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. forskriftsendringer for naturreservatene i de østlige deler av Svalbard, besvart av miljøvernministeren	115
1620. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. totalvekt og lengde på tømmerbiler, besvart av samferdselsministeren	116
1621. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. Riksgrensen mellom Norge og Sverige, besvart av samferdselsministeren	117
1622. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. støtte til kulturdelegasjon til Syria, besvart av kulturministeren	117
1623. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. langtidsbehandling innenfor psykisk helse og rus, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
1624. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. bompengeprojekt for innbyggerne i Vågstranda i Møre og Romsdal, besvart av samferdselsministeren	119

	Side
1625. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. ratifisering av Europarådets "Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime and the Financing of Terrorism (ETS No. 198)", besvart av justis- og beredskapsministeren	120
1626. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utvidelse Vardø politistasjon, besvart av justis- og beredskapsministeren	120
1627. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. lisens for lege uten autorisasjon, besvart av arbeidsministeren	121
1628. Fra stortingsrepresentant Svein Harberg, vedr. søknad om bilstønad, besvart av arbeidsministeren	121
1629. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skattelettelse brukt på økt bunnfradrag, besvart av finansministeren	122
1630. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. summer som går utenfor handlingsregelen, besvart av finansministeren	123
1631. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Avinor, besvart av finansministeren	124
1632. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Ryfast-utbygging, besvart av finansministeren	125
1633. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. ulykker i landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	125
1634. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. demensboliger, Hadsel kommune, besvart av miljøvernministeren	126
1635. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forvaltningsplan for Dovrefjell -Sunnalsfjella, besvart av miljøvernministeren	126
1636. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. norsk industri og industriarbeidsplasser i Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	127
1637. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. vegskilting, besvart av samferdselsministeren	128
1638. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Segway, besvart av samferdselsministeren	128
1639. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. KS1, besvart av samferdselsministeren	129
1640. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. fremtidige muligheter for Mosjøen fengsel, besvart av justis- og beredskapsministeren	130
1641. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. flytting av Trondheim økonomiske høyskole fra Moholt til Hesthagen, besvart av kunnskapsministeren	131
1642. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. belønningsordningen for kollektivtrafikk, besvart av samferdselsministeren	132
1643. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. frekvensområdet 790–862 MHz, besvart av samferdselsministeren	133
1644. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. landbruksdebatt, besvart av landbruks- og matministeren	134
1645. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. matproduksjon, besvart av landbruks- og matministeren	134

	Side
1646. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. sex- kjøpsloven og antall prostituerte, besvart av justis- og beredskapsministeren	135
1647. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. slankepiller kjøpt over nettet, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
1648. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. handlingsregel, besvart av finansministeren	136
1649. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. skattefradrag for kollektivkort, besvart av finansministeren	137
1650. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. statlig bidrag ved lønnsoppgjør, besvart av arbeidsministeren	137

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1501 - 1650) for sesjonen 2011-2012.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Amundsen, Per-Willy (FrP)	1537
Anundsen, Anders (FrP)	1517
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	1548, 1553, 1608
Aspaker, Elisabeth (H)	1559
Bredvold, Per Roar (FrP)	1545, 1546, 1620, 1621, 1633, 1637
Christoffersen, Lise (A)	1572
Dahl, André Oktay (H)	1533, 1536, 1582, 1583
Dåvøy, Laila (KrF)	1565, 1623
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	1529, 1567, 1569, 1615, 1640
Eriksson, Robert (FrP)	1549, 1551
Flåtten, Svein (H)	1535
Giltun, Vigdis (FrP)	1538, 1610
Grande, Trine Skei (V)	1507, 1508, 1513, 1532, 1594, 1595
Grimstad, Oskar J. (FrP)	1624
Gundersen, Gunnar (H)	1503, 1521, 1584, 1612
Hagesæter, Gjermund (FrP)	1526, 1543, 1622
Halleraker, Øyvind (H)	1539, 1642, 1643
Hanekamhaug, Mette (FrP)	1514, 1522
Harberg, Svein (H)	1593, 1628
Hareide, Knut Arild (KrF)	1589
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1542
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1547, 1574
Hoksrud, Bård (FrP)	1510, 1511, 1524, 1525, 1568, 1603, 1638
Holen, Ida Marie (FrP)	1519
Horne, Solveig (FrP)	1557, 1616
Høglund, Morten (FrP)	1596, 1619
Høybråten, Dagfinn (KrF)	1534
Håbrekke, Øyvind (KrF)	1504, 1566, 1604
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	1588
Kambe, Arve (H)	1520
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	1613, 1614, 1647
Knudsen, Ulf Erik (FrP)	1552
Lien, Tord (FrP)	1592, 1641
Listhaug, Sylvi (FrP)	1531
Lødemel, Bjørn (H)	1609
Meling, Siri A. (H)	1540, 1541, 1601, 1602
Michaelsen, Åse (FrP)	1575
Nesvik, Harald T. (FrP)	1512, 1607, 1611, 1635, 1636
Olsen, Per Arne (FrP)	1576
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	1516, 1550, 1597, 1627
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1590, 1591, 1646
Rytman, Jørund (FrP)	1631, 1632

Røed, Trond (FrP)	1571
Sandberg, Per (FrP)	1570
Sanner, Jan Tore (H)	1587
Schou, Ingjerd (H)	1523, 1555
Skumsvoll, Henning (FrP)	1600
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	1505, 1506, 1561, 1562, 1598, 1599, 1649,
Sortevik, Arne (FrP)	1527, 1530, 1578, 1579, 1639
Starheim, Åge (FrP)	1528
Sund, Frøydis Elisabeth (SV)	1556
Svendsen, Kenneth (FrP)	1585, 1586, 1634
Syversen, Hans Olav (KrF)	1606
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	1501, 1502
Teigen, Dag Ole (A)	1515
Tenden, Borghild (V)	1509, 1563, 1564, 1573, 1626, 1564
Thomsen, Ib (FrP)	1605
Thorsen, Bente (FrP)	1560
Trældal, Torgeir (FrP)	1544, 1554, 1580, 1581, 1645, 1644
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	1629, 1630, 1648
Vaksdal, Øyvind (FrP)	1558, 1617, 1618, 1625
Werp, Anders B. (H)	1577
Åmland, Torkil (FrP)	1518

Dokument nr. 15:11

(2011-2012)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1501

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 13. juni 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Nasjonal Militærmedisinsk Poliklinikk (NMP) er et supplement til sivil helsetjeneste, og skal utgjøre et lavterskeltilbud for veteraner. Dette er et viktig tilbud for mange. NMP står likevel ikke på Pasientreisners liste over godkjente behandlingssteder, noe som gjør at den enkelte selv må betale for eventuelle reise- og overnattingskostnader i forbindelse med konsultasjoner eller behandling.

Hvorfor er ikke NMP en del av systemet for refusjon gjennom Pasientreiser, og vil statsråden foreta seg noe for å endre dagens situasjon?»

Svar:

NMP ble etablert i februar 2005 for å ivareta Forsvarspersonellet, inkludert tidligere tjenestegjørendes, helserelaterte behov. NMP er en militær avdeling som gir et helsetilbud tilpasset Forsvaret, og er derfor et supplement til sivil helsetjeneste. Poliklinikken er således ikke en del av den sivile helsetjenesten. Dette er også årsaken til at NMP ikke er en del av systemet for refusjon gjennom Pasientreiser.

NMP er et viktig tilbud for Forsvarets personell. Poliklinikken gir blant annet tilbud til veteraner som har fått fysiske eller psykiske skader, eventuelt med videre henvisning til sivil helseapparat.

I forbindelse med det videre arbeidet med regjeringens handlingsplan «I tjeneste for Norge» vil også dagens ordninger knyttet til NMP bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 1502

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 13. juni 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Tidsskriftet Jane's Navy International skrev 23. mai at forsvarsministeren skal ha sagt nei til videre utredning av mulig norsk deltakelse i en multinasjonal ubåtstyrke i Nordsjøen.

Hva er innholdet i forslaget om en multinasjonal ubåtstyrke, hvem er initiativtakere og eventuelle andre deltakere, og hvilke vurderinger ligger til grunn for regjeringens avgjørelse i saken?»

Svar:

Min uttalelse om ovennevnte, som er referert i Jane's Navy International 23.05.12, var basert på et uformelt forslag fra den tidligere tyske forsvarsministeren Volker Rühe. Hans forslag var at nasjonene rundt Nordsjøen burde etablere en felles ubåtstyrke.

En slik styrke finnes ikke i dag, og det foreligger heller ikke noen formelle forslag eller initiativ om å etablere en slik styrke.

Norge støtter opp under NATOs Smart Defence-initiativ og arbeidet med å videreutvikle et multina-

sjonalt samarbeid både innen operasjoner og kapabilitetsutvikling. Det er imidlertid lite sannsynlig at Norge vil utvikle sin nasjonale ubåtkapasitet i fremtiden. Våre ubåter har ikke ensidig fokus på Nordsjøen; de opererer også i omkring 2 mill. km² sjøområde lenger mot nord.

Norge bør også i fremtiden ha en selvstendig ubåtkapasitet, men vil naturligvis søke samarbeid med nærstående land om anskaffelse og drift av denne, slik vi har gjort i en rekke andre prosjekter, f. eks. EPAF-samarbeid om kampfly.

SPØRSMÅL NR. 1503

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 8. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Sykehus Innlandet (SI) har nylig vedtatt en langtidsplan som innebærer langt større budsjettkutt for det psykiske helsevern enn for somatikken. Det ropes nå varsko om at denne nedprioriteringen av det psykiske helsevern kan få dramatiske konsekvenser. Det opplyses samtidig at SI står fritt i sine prioriteringer.

Mener statsråden at de prioriteringer SI foretar er i tråd med de gjeldende politiske signaler?»

Svar:

Gjennom oppdragsdokumentene er det stilt krav til de regionale helseforetakene om at omstillingen innen psykisk helsevern skal videreføres, slik at DPS blir satt i stand til å ivareta allmennpsykiatriske funksjoner, herunder akutfunksjoner gjennom døgnet. Omstillingskravet innebærer at DPS må prioriteres. Sykehusene skal ivareta oppgaver som bare kan utføres på sykehusnivå, dvs. sikkerhetsavdelinger, lukkede akuttavdelinger og enkelte avgrensede spesialfunksjoner. Dette er i tråd med føringene i statsbudsjettet for de senere år.

Om lag 80% av utgiftene til psykisk helsevern går til drift av døgnplasser. Gjennom omstillingen av psykisk helsevern og samhandlingsreformen legges det opp til mer utadrettede arbeidsformer, bedre lokal beredskap og flere og bedre lokale tjenester generelt. Noen stikkord er ambulante tjenester, brukerstyrte plasser, hjemmebehandling og ikke minst en tydelig vektlegging av samhandling med kommunene. Gjen-

nom denne satsingen vil andelen utgifter til åpne og utadrettede tjenester kunne øke og ressurser bundet opp i døgnplasser kunne reduseres, i første rekke i sykehusene.

Helse Sør-Øst opplyser i sakens anledning at

«...fortsett utvikling av et godt behandlingstilbud innen psykisk helsevern og TSB har høy prioritet i Helse Sør-Øst. Styret i Helse Sør-Øst RHF har, i sin sak 061/2010 Regionale utviklingsområder psykisk helsevern, vedtatt at psykisk helsevern er et prioritert satsingsområde også i årene som kommer. Styresaken innholder detaljerte vedtak som skal underbygge utviklingen for de neste årene. Feltet skal styrkes i tråd med Opptrappingsplanens mål og intensjoner. Det er gitt følgende overordnede mål for behandlingstilbudet innen psykisk helsevern:

- Omstillingen innen psykisk helsevern skal videreføres slik at DPS blir prioritert og satt i stand til å ivareta allmennpsykiatriske funksjoner, herunder akutfunksjoner gjennom døgnet.
- Pasienter/brukere skal ha et helhetlig tilbud på et nivå som best mulig kan tilrettelegge for mestring og et normalt liv, dvs at tilbudet som hovedregel skal gis på kommune- og DPS-nivå.
- Sykehusene skal ivareta oppgaver som bare kan utføres på sykehusnivå, dvs sikkerhetsavdelinger, lukkede akuttavdelinger og enkelte avgrensede spesialfunksjoner.
- Psykisk helsevern skal i størst mulig grad være basert på frivillighet.

Alle våre helseforetak er gitt i oppdrag å utarbeide områdeplaner i samarbeid med kommunene i området. Brukere og ansattes representanter skal være delaktige i arbeidet. Innen psykisk helsevern skal områdeplanarbeidet i alle sykehusområder svare opp føringene gitt i styresak 061/2010. Vi er orientert om at

Sykehuset Innlandet HF planlegger å ferdigstille områdeplan for psykisk helsevern i 2013.”

Helse Sør-Øst bekrefter at Sykehuset Innlandet HF i forbindelse med budsjettet for 2013 vil prioritere DPSene i tråd med de nasjonale føringene, og at nye arbeidsformer som ambulante team, brukerstyrte plasser med mer er satsningsområder.

For psykisk helsevern opplyser Helse Sør-Øst RHF at det er gitt følgende oppdrag for 2012 til helseforetakene, herunder Sykehuset Innlandet HF:

”Det legges til grunn en større vekst i behandlingsaktivitet innen tverrfaglig spesialisert rus og psykisk helsevern enn i somatikk. I tråd med intensjonene i opptrappingsplanen videreføres satsingen med en styrking og modernisering av tjenestene innenfor psykisk helsevern og TSB. Omstilling innenfor disse tjenestene skal komme pasientene innenfor disse fagområdene til gode.”

Jeg vil gjennom ordinær rapportering følge med på utviklingen av tjenestene i Helse Sør-Øst.

SPØRSMÅL NR. 1504

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 12. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Regjeringen fraråder norske borgere å inngå avtaler med surrogatmødre i utlandet. Departementet har flere ganger det siste året sendt ut pressemeldinger om arbeidet med midlertidig regelverk som skal sikre barn født av surrogatmødre som allerede er i Norge.

Hvorfor bruker ikke statsråden anledningen til å informere om dette rådet når hun informerer om midlertidig regelverk for å sikre barn som er i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen fraråder norske borgere å inngå avtaler med surrogatmødre i utlandet. Statsråden arbeider nå med midlertidig regelverk som skal sikre barn født etter slike avtaler og som allerede er i Norge. Dette er et viktig arbeid. Forskrift om anerkjennelse av farskap er akkurat vedtatt og forslag om midlertidig lov er på høring. Det antas at grunnen til at disse utformes som midlertidige er at man ønsker å sikre barna som allerede er i Norge, mens man i størst mulig grad ønsker å begrense tilsvarende situasjoner i fremtiden. Det vises til pressemeldinger fra departementet 30.mars og 24.mai. Når man på en slik bakgrunn kunngjør regelverk som er midlertidig, ville det være en svært god anledning til å minne om det klare rådet som norske myndigheter har gitt. Flere av de vanskelige situasjoner voksne og barn har kommet i etter bruk av surrogatmor i utlandet, skyldes at man ikke har skaffet seg tilstrekkelig informasjon om lov-

verk og myndighetenes håndtering på forhånd. Det burde anspre statsråden til å være nøye med å informere om frarådingen, ved alle anledninger hvor dette er naturlig.

Svar:

Jeg orienterer om at departementet gir informasjon om surrogati på sine hjemmesider. Her er dilemmaer og juridiske problemstillinger knyttet til surrogati presentert, og det fremheves blant annet at eggdonasjon/surrogati ikke er tillatt i Norge. Risikoen ved å benytte surrogati i utlandet er også beskrevet her. Videre frarådes norske borgere å inngå avtaler med surrogatmødre i utlandet på hjemmesidene til et utvalg norske utenriksstasjoner der surrogati er en aktuell problemstilling. Jeg legger til at det også er sendt informasjon fra norske myndigheter om norsk lovgivning til et utvalg utenlandske infertilitetsklinikker. Det er riktig at det i den senere tids pressemeldinger om de midlertidige ordningene for barn i Norge født av surrogatmor i utlandet, ikke er gitt noen generell fraråding til norske borgere om å inngå avtale om surrogati i utlandet. Dette har sammenheng med at formålet med de midlertidige ordningene er å sikre at barna som allerede befinner seg i Norge får etablert nødvendige juridiske bånd til i hvert fall én av sine omsorgspersoner. Jeg utelukker imidlertid ikke at det i framtidige pressemeldinger kan være aktuelt å fraråde norske borgere å inngå avtaler om surrogati i utlandet dersom det er hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 1505**Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 8. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Oljefondets avkastning kan beregnes på mange måter, avhengig av valuta, inflasjonsjustering etc.

For ordens skyld ønsker jeg derfor å vite hva finansdepartementet beregning er på følgende: dersom man i henholdsvis 1998 og 2002 hadde spart 100 kroner (nominelt) i oljefondet, hvor mange kroner (nominelt) ville man da hatt i 2012, og hvordan ville dette blitt presentert i årlig avkastning i prosent, samt i en indeks hvor innskuddsår var "100"?»

BEGRUNNELSE:

Dersom finansdepartementet mener kroner ikke er dekkende for beregningen kan man supplere med et tilsvarende regnestykke hvor kronene veksles inn i en representativ valutasamling.

Svar:

Ifølge mandatet for forvaltningen av Statens pensjonsfond utland (SPU) skal avkastningsberegningene for fondet utarbeides i samsvar med metodikken i Global Investment Performance Standards (GIPS). Dette er en internasjonal standard for beregning og presentasjon av avkastningstall for fondsforvaltere. Norges Bank har laget en egen GIPS-rapport som er tilgjengelig på nettsidene til banken. Selskapet The

Spaulding Group kontrollerer at Norges Bank Investment Management (NBIM) tilfredsstiller kravene som GIPS stiller.

Hvis man ved inngangen til 1998 hadde spart 100 kroner i SPU ville dette beløpet ha vokst til 173,06 kroner ved utgangen av 2011, etter at kostnadene ved forvaltningen er trukket fra. Som årlig avkastning i prosent ville dette blitt presentert som 4,00 pst. etter fradrag for forvaltningskostnader. En indeks som startet på 100 ved inngangen til 1998 ville ha økt til 173,06 ved utgangen av 2011, nøyaktig det samme som kronebeløpet. Uten fratrekk for forvaltningskostnader ville tallene vært henholdsvis 175,33 kroner, 4,09 pst. og et indeksnivå på 175,33.

Dersom innskuddet ble foretatt ved inngangen til 2002 ville beløpet ha vokst til 126,27 kroner ved utgangen av 2011, etter at kostnadene ved forvaltningen er trukket fra. Årlig avkastning i prosent ville vært 2,36 pst. etter fradrag for forvaltningskostnader, og indeksnivået ville vært 126,27. Før fratrekk for forvaltningskostnader ville tallene vært henholdsvis 127,55 kroner, 2,46 pst. og et indeksnivå på 127,55.

I beregningene over er tilførselene til fondet holdt utenom. Investering av ny kapital medfører transaksjonskostnader. Uten tilførselene ville kostnadene vært noe lavere, og avkastningen i beregningen over noe høyere.

SPØRSMÅL NR. 1506**Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. juni 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kostnadene for vei og jernbaneutbygging øker kraftig. Samtidig avviker tallene fra Statens vegvesen og SSB noe, slik at det er vanskelig å få inntrykk over hvilke tall som best beskriver kostnadsveksten.

Kan statsråden gi en oversikt over departementets tall for prisnivå, hvor det fremkommer hva prisen pr km for standard 4 felt motorvei og pr km standard jernbane var i 1998, 2002 og 2012 i nominelle kroner og i reelle kroner, samt presentert som en indeks hvor år 1998 settes til "100"?»

Svar:

Firefelts motorveg

Kostnadene per løpemeter for firefelts motorveg vil variere sterkt avhengig av en rekke forhold, for eksempel topografi, grunnforhold, nærhet til bebyggelse m.m. Det er derfor knyttet stor usikkerhet til en slik sammenlikning. Oppgitte kostnadstall må følges kun ses på som et regneeksempel. En større kostnadsanalyse utført av NTNU viser imidlertid en kostnadsutvikling som ikke er særlig forskjellig fra det

som framgår av Statens vegvesens årlige kostnadsanalyser.

Tabellen under viser Statens vegvesens gjennomsnittstall for noenlunde sammenlignbare prosjekter i 1998, 2002 og 2012, i nominelle kroner og omregnet til 2012-prisnivå. Tallene er regnet om fra nominelle kroner til 2012-prisnivå med Statistisk Sentralbyrås kostnadsindeks for veganlegg t.o.m. 2011 og Finansdepartementets budsjettindeks fra 2011 til 2012. Statistisk Sentralbyrås kostnadsindeks for veganlegg er basert på innsatsfaktorer som lønn, maskinkostnader, materialer, drivstoff m.m. Settes 1998 til «100», blir indeksen for 2002 på 113,7. For 2012 er foreløpig indeks på 171,3 (basert på byråets indekser t.o.m. 2011 og Finansdepartementets budsjettindeks på 2,3 pst. fra 2011 til 2012).

År	Pris per løpemeter		Indeks ifaste priser 1998=100
	Nominelle kr	2012-prisnivå	
1998	70 000	120 000	100
2002	90 000	135 000	113
2012	170 000	170 000	142

Regneeksemplet viser en kostnadsøkning i faste kroner på i størrelsesorden 40 pst. fra 1998 til 2012.

Det er mange årsaker til dette, blant annet økte krav til geometrisk standard, teknisk kvalitet, sikkerhet, ytre miljø og HMS.

Pr. kilometer jernbane

Kostnadene for bygging av en dobbeltsporet jernbane vil avhenge av mange faktorer som omfatter bl.a. topografiske, geologiske og geotekniske forhold. Om en bane bygges i bebygd eller ubebygde områder og hastighetsstand har stor betydning for kostnadene. Kostnader for jernbaneprosjekter som Jernbaneverket i dag har under utredning og planlegging ligger mellom 200 og 600 mill. kr pr. km. bane i 2011-kr. For eksempel viser konseptvalgutredningen for bygging av dobbeltspor i IC-strekningene, inkludert stasjoner, et kostnadsintervall på 310 – 556 mill. kr pr km bane. I motsetning til veganlegg har Statistisk Sentralbyrå ikke utarbeidet en egen kostnadsindeks for jernbaneanlegg. I mangel av en egen indeks bruker derfor Jernbaneverket Statistisk Sentralbyrås indeks for veganlegg selv om den ikke gir et helt korrekt bilde av kostnadsutviklingen for jernbaneanlegg. Ved en evt. prisomregning fra dagens kostnadsnivå (2012) til hhv. 2002 og 1998 for de forskjellige typer jernbaneanlegg, må en i tilfelle bruke samme indekser/budsjettindeks for 2011-12 som er brukt i tabellen over ved prisomregning av veganlegg.

SPØRSMÅL NR. 1507

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 15. juni 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«Mener statsråden at Gassnovas og Climits mandat inkluderer støtte til pilotprosjekter som bygges for å utprøve ny teknologi basert på binding av CO₂ fra industriutslipp i salgbare produkter (CCU) og der den samlede energi- og CO₂-reduksjon er betydelig relatert til tilsvarende produkter, og vil statsråden ta et initiativ til å forandre mandatet til Gassnova og Climit om statsråden mener at dagens mandat ikke er dekkende slik at prosjekter som EnPro vil være søknadsberettiget til Climit?»

BEGRUNNELSE:

EnPro er et industriprosjekt som bruker en karbonfangstteknologi som fanger CO₂ fra kilder som eksosgass ved hjelp av saltvann og produserer stabile mineralske produkter i prosessen. Den industrielle

piloten er planlagt å være i produksjon i løpet av andre halvår 2013. EnPro er klar for bygging av et industrielt pilotanlegg på Kollsnes og skal etter avtale med BKK Produksjon bruke CO₂ fra BKKs kogenanlegg, for å produsere soda til markedet

CLIMIT-programmets virksomhet med støtte til prosjekter innen kraftproduksjon med CO₂-håndtering er godkjent og notifisert som en tilskuddsordning innenfor EØS-regelverket. I dag faller ikke denne type prosjekter under Climit sitt mandat, og er sågar ikke støtteberettiget, selv om mandatet til Climit ble utvidet til å gjelde industriutslipp i 2010.

Svar:

CLIMIT-programmets målsetting er å akselerere kommersialisering av CO₂-håndtering gjennom økonomisk stimulering av forskning, utvikling og de-

monstrasjon. Det gis støtte til prosjekter innenfor CO₂-fangst fra kraftproduksjon og industri, transport og langtidslagring av CO₂, og andre relevante teknologielementer i CO₂-kjeden.

CLIMIT har anledning til å støtte, og har støttet, prosjekter som defineres som CCU. Dersom det kan dokumenteres at teknologien som utvikles kan bidra til at CO₂ fanges og langtidslagres, kan prosjektet være støtteberettiget innenfor CLIMIT. Det stilles særlige krav til at omsøkte prosjekters totale virkningsgrad er grundig gjennomgått og dokumentert før eventuell tildeling av støtte kan =deres. Det medfører ikke riktighet at et prosjekt som kan dokumen-

tere potensial for langtidslagring av CO₂ fra industriutslipp, for eksempel i form av stabile mineralske produkter, ikke kan få støtte fra CLIMIT.

Søknader til CLIMIT skal vurderes både etter faglig kvalitet, og andre aspekter som prosjektplan, kostnadsplan og finansieringsplan. Etter grundig evaluering i Forskningsrådet eller Gassnova går søknader videre til endelig vurdering og beslutning om tilsagn eller avslag i CLIMITs programstyre. Programstyret er oppnevnt av Olje- og energidepartementet, og består av representanter med høy kompetanse innenfor CCS, og representerer både industri og forskningsmiljø.

SPØRSMÅL NR. 1508

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 13. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at stiftelsen Vilde og andre ideelle organisasjoner på barnevernfeltet fortsatt kan få tilskudd via Bufetat?»

BEGRUNNELSE:

Stiftelsen Vilde, er et foreldre- og barnesenter i Horten, organisert som en ideell stiftelse som tar imot gravide som trenger oppfølging under graviditeten og familier med barn i alderen null til seks år som trenger hjelp. Representanten er kjent med at statsråden har hatt et engasjement for å sikre og bevare dette, og liknende tilbud. Likevel ønsker Bufetat (Barne-, ungdoms- og familieetaten) region sør å kutte kjøp av plasser ved Stiftelsen Vildes foreldre- og barnesenter i Horten, med den begrunnelse at det tilbudet som tidligere ble regnet som behandling nå regnes som utredning. Flere kommuner ønsker å bruke tilbudet, men senteret må nå nedbemanne og har en usikker fremtid i møte.

Svar:

Stiftelsen Vilde besitter viktig spesialkompetanse om barn og familier som er sårbare og trenger hjelp og bistand. Barne-, ungdoms- og familieetatens (Bufetat) region sør anerkjenner denne faglige kompetansen og ønsker derfor et nært faglig samarbeid med Stiftelsen Vilde. Regionen har formidlet til ledelsen ved Vilde at de ønsker å fortsatt benytte Vildes spesialkompetanse på denne gruppen.

Bufetat har ifølge barnevernloven ikke plikt til å etablere og drifte sentre for foreldre og barn. Regionene har derimot plikt til å bistå barneverntjenesten i kommunene ved plassering i sentre for foreldre og barn. Bistandsplikten gjelder uavhengig av om Bufetat har betalingsansvar for oppholdet eller ikke. Dette innebærer at Bufetat skal formidle plasser i private og kommunale sentre for foreldre og barn dersom det ikke er kapasitet i statlige sentre for foreldre og barn. Kommunene står selv fritt til å betale for oppholdet i sin helhet dersom det ikke anses som nødvendig å foreta utredning utenfor hjemmet.

Det fremgår av ansvars- og betalingsrundskrivet at dersom regionen, etter en konkret vurdering av behov, finner at det er nødvendig med utredning i senter for foreldre og barn, skal regionen dekke utgifter utover kommunenes egenandel. I dette ligger det ikke at stiftelser og ideelle organisasjoner på barnevernfeltet mottar tilskudd via Bufetat. Dette har de ikke fått tidligere. Det er likevel ingenting i veien for at det statlige regionale barnevernet kjøper tjenester fra disse tilbyderne dersom Bufetat vurderer det dit hen at det er et behov for det.

Når en kommune søker om tiltak i et senter for foreldre og barn, hender det at de ber om et bestemt tiltak. Bufetat må likevel vurdere i hver enkelt sak hvilket tiltak som skal tilbys. Tiltakene blir ikke informert om at en kommune har søkt om plass i denne konkrete institusjonen, før man tenker at det er dette tiltaket som faglig er det beste for barnet. Dersom det etter en nærmere vurdering ser ut til at for eksempel

stiftelsen Vilde kan ha det beste faglige tilbudet, blir stiftelsen kontaktet.

I tillegg nr. 12 til tildelingsbrevet for 2011, datert 24. oktober 2011, presiserer Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet overfor Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) at ”Bufetat ikke skal endre praksis for kjøp av plasser ved sentre for foreldre og barn”. Samtidig er det viktig å utnytte kapasiteten i etablerte statlige tiltak, og Bufdir har presisert at regionene først skal utnytte kapasiteten i egne tiltak.

Storingsrepresentanten nevner konkret region sør sin bruk av stiftelsen Vilde. Region sør har i sitt budsjett for 2012 lagt inn en forutsetning om kjøp av fem plasser ved Vilde, ut fra et estimat om at regionen selv har seks plasser til utredning. Erfaringen fra tidligere år har vist et behov for totalt 11 plasser, slik at dette forutsettes totalt sett å dekke behovet i region sør. I tillegg har de statlige sentrene et betydelig tilbud om behandling i familiens eget hjem. Stiftelsen Vilde og andre foreldre- og barnsentre gir et tilbud til

foreldre og barn i en særskilt sårbar situasjon. Det er viktig å ta vare på den kompetansen som ideelle stiftelser og private aktører besitter. Jeg ser derfor behov for en helhetlig gjennomgang av tilbudet til denne målgruppen. Jeg vil komme tilbake til dette i en egen meldingsdel som vil tas inn i en loyproposisjon om barnevernet. Denne tar jeg sikte på å legge frem i 2013.

Private aktører og ideelle organisasjoner er et nødvendig supplement til det statlige tiltaksapparatet. Statlig barnevern skal derfor ha et godt samarbeid med private aktører. Jeg er kjent med at noen private og ideelle aktører opplever avtalevilkårene med staten som utfordrende, dette særlig med tanke på forutsigbarhet i det statlige barnevernets kjøp av private plasser. Det er derfor iverksatt et arbeid med å evaluere avtalestrukturene for det statlige barnevernets kjøp av private plasser. Dette for å avklare om det kan gjøres noen grep som kan sikre mer forutsigbarhet for private og ideelle aktører.

SPØRSMÅL NR. 1509

Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 11. juni 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Mener statsråden at Jernbaneverket og Jernbanetilsynet bruker riktige kriterier når de vurderer nedleggelse av en rekke stasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Det er foreslått nedleggelse av en rekke stasjoner. Representanten har særlig merket seg engasjementet på Bergensbanen, Spikkestadbanen og Østfoldbanen for å bevare stasjonene. Flere av stasjons- og stoppestedsnedleggelsene begrunnes kun av sikkerhetshensyn og plattformlengde, en utfordring som kunne blitt løst med manuell åpning og lukking av dører på disse stasjonene. Andre begrunnes med dårlig passasjergrunnlag, men anlegging av parkeringsplasser, noe endring i adkomst etc. kunne etter representan-

tens mening økt trafikkgrunnlaget vesentlig.

Svar:

Jernbaneverket sendte 3. mai i år rapporten ”Jernbanens stasjonsstruktur 2012” på høring med høringsfrist 15. juni. Kommuner og fylkeskommuner som ønsker å samordne sine uttalelser med høringen av planforslaget for Nasjonal transportplan 2014–2023 har forlenget frist til 29. juni.

Det er etatens faglige vurdering som er grunnlaget for de kriterier Jernbaneverket bruker i rapporten. Etter at høringsrunden er avsluttet vil Jernbaneverkets gi sine endelige faglige anbefalinger til Samferdselsdepartementet. Når jeg har mottatt anbefalingene, vil jeg ta stilling til disse.

SPØRSMÅL NR. 1510**Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mange er glade i naturen og det å kunne komme ut i naturen er en viktig del av livskvaliteten, også for mange som har funksjonshemninger er det å komme ut i naturen også en viktig del av livskvaliteten. Men NAV mener at det å komme ut i naturen er en fritidssysse og derfor vil man ikke gi støtte til bl.a. terrengkjøretøy.

Vil statsråden se på regelverket på nytt, og er ikke statsråden enig i at det er på tide å sørge for at også personer med nedsatt funksjonsevne får støtte til hjelpemidler slik at de kan komme seg ut i naturen?»

BEGRUNNELSE:

For mange er det å kunne komme seg ut i naturen svært viktig og betyr mye for livskvaliteten til den enkelte. Det er det for mange som har nedsatt funksjonsevne også. Men for en del er det ikke mulig å komme seg ut i naturen uten at man har hjelpemidler som f.eks. et terrengkjøretøy. Men på grunn av gjeldende forskrifter opplever man både at det er ulik praksis og at mange NAV kontorer velger å avslå og viser til Ot.prp. nr 10 fra 2003-2004. Verden har jo gått videre siden 2003/2004 så det burde være på høy tid å vurdere denne saken på nytt. Jeg håper derfor at statsråden og regjeringen vil se at dagens praksis er urimelig og at man vil gjøre endringer som sikrer at også personer som har nedsatt funksjonsevne gis muligheten til å kunne være ute i naturen på lik linje med alle andre i samfunnet.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om hva som defineres som "dagligliv" i folketrygdloven kapittel 10. Som representanten Hoksrud viser til, ble dette spørsmålet behandlet av Stortinget i forbindelse med behandlingen av Ot.prp. nr. 10 (2003–2004).

Det overordnede målet med dagens stønadsordning er å gi like muligheter for alle – også for personer med nedsatt funksjonsevne. Som det framgår av den nevnte proposisjonen som Stortinget sluttet seg til i 2003, er stønad til tiltak i dagliglivet avgrenset mot rekreasjon, fritidsinteresser, trening med videre. Det er imidlertid slik at dersom eksempelvis fritidsaktivitetene har et så stort omfang at det må anses som en del av dagliglivets aktiviteter, kan stønad i spesielle tilfeller allikevel tilstås. Det kan også gis stønad til ulike hjelpemidler til barn og unge under 26 år til disse formålene, slik at det per i dag gis noe stønad også til fritidsaktiviteter. Det betyr at det i visse tilfeller vil kunne gis stønad til terrengkjøretøy, som representanten viser til som et eksempel.

Selv om det er et overordnet mål at alle skal kunne få delta på aktiviteter uavhengig av funksjonsnivå, har en slik utvidelse som representanten ønsker en betydelig budsjettmessig effekt. Dette må prioriteres mot andre gode formål, og per i dag har ikke regjeringen funnet det riktig å foreslå en slik utvidelse.

SPØRSMÅL NR. 1511**Innlevert 1. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 8. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vei- og jernbaneprosjekter som overstiger 750 millioner kroner skal gjennomgå en uavhengig ekstern analyse der man kvalitetssikrer prosjektet. I finansministerens svar på skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:558 (2011-2012) kommer det frem at regjeringen åpner for unntak fra ordningen med ekstern kvalitetssikring i særskilte tilfeller.

Hvilke kriterier legges til grunn for at et samferdselsprosjekt skal få slippe henholdsvis KS1 og KS2?»

Svar:

Siden 2000 har statlige investeringsprosjekter med anslått kostnad over 500 mill. kroner vært underlagt særskilt kvalitetssikring av kostnadsoverslag

og styringsunderlag (KS2). I 2005 ble ordningen utvidet til også å omfatte konseptvalget (KS1). Kvalitetssikringen utføres av private virksomheter som har inngått rammeavtale med Finansdepartementet.

Ved innføringen av KS1 i 2005 ble det lagt til grunn en gradvis implementering av KS1-ordningen. I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det redegjort nærmere for ekstern kvalitetssikring, jf. bl.a. punkt 2.2.2. I meldingen framgår det at fritak fra KS1 har vært basert på følgende kriterier:

- Prosjekt der det etter plan- og bygningsloven foreligger vedtatt kommune(del)plan og eventuelt reguleringsplan eller der planprosessen er kommet langt slik at planvedtak snart er i vente.
- Prosjekt som har vært behandlet i Stortinget gjennom stortingsproposisjon eller NTP 2006-2015 og der vedtak forutsetter videre utredning og planlegging med sikte på bygging.

- Prosjekt som i hovedsak er utbedring av eksisterende veg.
- Prosjekt med planlagt oppstart i inneværende planperiode (2006-2009) blir fritatt fra KS1 selv ved forsinket oppstart.

Gjeldende rammeavtale om ekstern kvalitetssikring ble inngått 4. mars 2011. Avtalen viderefører ordningen med KS1 og KS2 med noen endringer og presiseringer. Terskelverdien på 500 mill. kroner, som hadde stått uendret siden 2000, ble økt til 750 mill. kroner. Det kan gis unntak fra KS1 for prosjekter som ikke har vesentlige konseptuelle sider, og fra KS2 for prosjekter der risikoen antas å være liten. Jeg viser for øvrig til nærmere redegjørelse for ordningen med KS1 og KS2 og gjeldende rammeavtale om ekstern kvalitetssikring i Prop. 1 S (2011-2012) for Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1512

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 11. juni 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden se til at saken vedrørende dispensasjon for Løken Transport AS får en raskere progresjon og med et positivt resultat, slik at foretaket igjen får forutsigbare rammevilkår for virksomheten?»

BEGRUNNELSE:

Løken Transport AS har siden sommeren 1988 hatt dispensasjon i forbindelse med transport av kalkstein. I perioden 1988 til 2008 har grensen for dispensasjon for totalvekt økt fra 66 tonn til 70 tonn. Høsten 2008 søkte bedriften om forlenget dispensasjon frem til 2012. Statens vegvesen avsto søknaden.

Imidlertid ble det med bakgrunn i Forskrift 25. januar 1990 nr. 92 om bruk av kjøretøy, gitt med hjemmel i Lov 18. juni 1965 nr. 4 om vegtrafikk (vegtrafikkloven) vist til kapittel 5 i forskriften. Da saken gjelder generelt unntak fra bestemmelsene i forskriften og ikke dispensasjon i enkelttilfelle, er det Vegdirektoratet som skal behandle søknadene i første instans, med klageadgang til departementet. Det ble på bakgrunn av dette åpnet for mulighet for ny behandling av søknaden.

Vegdirektoratet ga avslag på søknaden 20. mai 2011.

Løken Transport klaget over vedtaket 17. juni 2011. Saken ble oversendt fra Vegdirektoratet til Samferdselsdepartementet 12. mars 2012, dvs. først etter nærmere 9 måneder etter at vedtaket ble påklaget. Saken har siden ligget til behandling i departementet.

Lokale myndigheter har i sin uttale til saken stilt seg positiv til en forlengelse av dispensasjonen for Løken Transport AS.

Svar:

Jeg kan bekrefte at Samferdselsdepartementet har til behandling en klage fra Løken Transport AS over Vegdirektoratets vedtak om å avslå forlenget dispensasjon fra vektbestemmelser i forskrift om bruk av kjøretøy. Behandlingen av klagen, både i direktoratet og i departementet, har tatt noe tid. Dette skyldes i stor grad at klagen inngår i et større saks-kompleks som involverer flere selskaper, og med ulike problemstillinger som nå blir vurdert. Selskapet har imidlertid hele tiden kunnet benytte sine vogntog

i tråd med den sist gitte dispensasjonen. Denne dispensasjonen gjelder inntil departementet har behandlet klagen.

Jeg kan opplyse at klagesaken vil bli ferdigbehandlet før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 1513

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 8. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden opplyse hvor mye penger Oppland og Hedmark ble tilført gjennom opptrappingsplanen for psykisk helsevern i perioden 1998-2008 og er det en føring fra helse- og omsorgsministeren at psykisk helsevern skal bygges ned igjen til et nivå før opptrappingsplanen for psykisk helsevern i 1998?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingsmelding 25 fra 1997 erkjente en at det psykiske helsevernet var blitt forsømt gjennom flere tiår på bekostning av andre samfunnsområder. De økonomiske rammene var for små, det var stor mangel på fagfolk, det var lite sammenheng i behandlingstilbudene og ventetiden var altfor lang.

Stortinget vedtok derfor Opptrappingsplanen for psykisk helse som skulle gå fra 1998 til 2008 og som innebar en stor oppgradering av tilbudene til mennesker med psykiske lidelser både innenfor spesialisthelsetjenesten og i kommunene.

I Sykehuset Innlandet (Oppland og Hedmark fylker) har en gjennom opptrappingsperioden systematisk bygget opp bedre tilbud til en rekke pasientgrupper. Det er for eksempel om lag dobbelt så mange barn som får hjelp i dag som for 10 år siden. For voksne er det en økning på mer enn 50 prosent i antall som får behandling. En har rekruttert og utdannet en rekke kompetente fagpersoner innenfor mange ulike profesjoner, forskningsaktiviteten har økt til dels betydelig og har bidratt til en generell kompetanseheving innenfor psykisk helsevern i området.

Styret i Sykehuset Innlandet behandler i disse dager budsjett for 2013 og økonomisk langtidsplan for 2013-2016. Der pålegges psykisk helsevern å ta ned drift for 30 millioner i 2013 og å redusere driften innen psykisk helsevern med til sammen 157 millioner i løpet av de kommende tre år. Resultatet vil være at tilbud må legges ned, færre får hjelp og at ventetidene øker.

Sykehuset Innlandet planlegger de kommende tre

år å kutte et beløp som trolig er tilsvarende den økningen som de to fylkene Oppland og Hedmark har fått tilført gjennom Stortingets opptrappingsplan for psykisk helsevern fra 1998-2008.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF opplyser at Sykehuset Innlandet HF i alt mottok 184,5 mill. kr. i opptrappingsmidler til psykisk helsevern i perioden 1998 – 2008.

De statlige føringene til de regionale helseforetakene bygger på signalene som er gitt i de årlige statsbudsjettene. Gjennom oppdragsdokumentene er det stilt krav til de regionale helseforetakene om at omstillingen innen psykisk helsevern skal videreføres, slik at DPS blir satt i stand til å ivareta allmennpsykiatriske funksjoner, herunder akuttfunksjoner gjennom døgnet. Omstillingskravet innebærer at DPS må prioriteres. Sykehusene skal ivareta oppgaver som bare kan utføres på sykehusnivå, dvs. sikkerhetsavdelinger, lukkede akuttavdelinger og enkelte avgrensede spesialfunksjoner.

Om lag 80 % av utgiftene til psykisk helsevern går til drift av døgnplasser. Gjennom omstillingen av psykisk helsevern og samhandlingsreformen legges det opp til mer utadrettede arbeidsformer, bedre lokal beredskap og flere og bedre lokale tjenester generelt. Noen stikkord er ambulante tjenester, brukerstyrte plasser, hjemmebehandling og ikke minst en tydelig vektlegging av samhandling med kommunene. Gjennom denne satsingen vil andelen utgifter til åpne og utadrettede tjenester kunne øke og ressurser bundet opp i døgnplasser kunne reduseres, i første rekke i sykehusene.

Helse Sør-Øst opplyser i sakens anledning at

«...fortsatt utvikling av et godt behandlingstilbud innen psykisk helsevern og TSB har høy prioritet i Helse Sør-Øst. Styret i Helse Sør Øst RHF har, i sin sak 061/2010 Regionale utviklingsområder psykisk helsevern, vedtatt at psykisk helsevern er et prioritert satsingsområde også i årene som kommer. Styresaken innholder detaljerte vedtak som skal underbygge ut-

viklingen for de neste årene. Feltet skal styrkes i tråd med Opptrappingsplanens mål og intensjoner. Det er gitt følgende overordnede mål for behandlingstilbudet innen psykisk helsevern:

- Omstillingen innen psykisk helsevern skal videreføres slik at DPS blir prioritert og satt i stand til å ivareta allmennpsykiatriske funksjoner, herunder akuttfunksjoner gjennom døgnet.
- Pasienter/brukere skal ha et helhetlig tilbud på et nivå som best mulig kan tilrettelegge for mestring og et normalt liv, dvs at tilbudet som hovedregel skal gis på kommune- og DPS-nivå.
- Sykehusene skal ivareta oppgaver som bare kan utføres på sykehusnivå, dvs sikkerhetsavdelinger, lukkede akuttavdelinger og enkelte avgrensede spesialfunksjoner.
- Psykisk helsevern skal i størst mulig grad være basert på frivillighet.

Alle våre helseforetak er gitt i oppdrag å utarbeide områdeplaner i samarbeid med kommunene i området. Brukere og ansattes representanter skal være delaktige i arbeidet. Innen psykisk helsevern skal områdeplanarbeidet i alle sykehusområder svare opp føringer gitt i styresak 061/2010. Vi er orientert om at

Sykehuset Innlandet HF planlegger å ferdigstille områdeplan for psykisk helsevern i 2013."

Helse Sør-Øst RHF bekrefter at Sykehuset Innlandet HF i forbindelse med budsjettet for 2013 vil prioritere DPSene i tråd med de nasjonale føringene, og at nye arbeidsformer som ambulante team og brukerstyrte plasser med mer er satsningsområder.

Innen psykisk helsevern opplyser Helse Sør-Øst RHF at det er gitt følgende oppdrag for 2012 til helseforetakene, herunder Sykehuset Innlandet HF:

"Det legges til grunn en større vekst i behandlingsaktivitet innen tverrfaglig spesialisert rus og psykisk helsevern enn i somatikk. I tråd med intensjonene i opptrappingsplanen videreføres satsingen med en styrking og modernisering av tjenestene innenfor psykisk helsevern og TSB. Omstilling innenfor disse tjenestene skal komme pasientene innenfor disse fagområdene til gode."

Jeg vil gjennom ordinær rapportering følge med på utviklingen av tjenestene i Helse Sør-Øst.

SPØRSMÅL NR. 1514

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug

Besvart 15. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I forbindelse med årets streik opplevde flere avgangselever i den videregående skolen at standpunkt-karakter ikke ble satt. Dette fordi streiken ble tatt ut før alle lærerne fikk anledning til å sette karakter. Siden eksamensavvikling også ble stanset står nå flere av disse elevene uten vitnemål og kan således ikke søke videre utdanning til høsten.

Kommer statsråden til å foreta seg noe for å legge til rette for at disse elevene kan fortsette på planlagt studieløp til høsten?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med årets streik opplevde flere avgangselever i den videregående skolen og ikke å få karakter i ett eller flere fag. Tidligere år har streiken gått ut over eksamensavviklingen. I de tilfeller hvor streik har hindret elever i å gå opp i eksamen har dette blitt løst med at det er standpunkt-karakteren som er gjeldende for faget. Dessverre ser en i år at flere elever har opplevd og heller ikke få standpunkt-karakterer da avviklingen av streik skjedde på en slik tidspunkt at disse ikke ble satt i forkant. Disse elevene går der-

med nå ut av videregående skole uten gyldig vitnemål, da en eller flere standpunkt-karakterer mangler.

Det at elevene ikke har gyldig vitnemål gjør at de blir forhindret i å søke høyere utdanning til høsten. De elevene som dermed hadde planer om videre studieløp blir således forhindret i å begynne på dette til planlagt tid. Dette gjør at kanskje flere av elevene må utsette studieplanene et helt år, noe som må sies å være sterkt beklagelig da dette kommer av hendelser utenfor deres kontroll. Videre kan dette bidra til å svekke studielysten til flere av disse.

Det må i slike tilfeller være mulig å etablere en praksis som gjør at elevene ikke blir skadelidende av streik blant lærerne.

Svar:

Elever som har fullført videregående skole få vitnemål som dokumentasjon på elevenes studiekompetanse. For å få vitnemål er det krav om at alle fag og eksamener skal være bestått, jf. forskrift til opplæringslova § 3-42 og forskrift til privatskolelova § 3-41. Det er læreplanverket som regulerer hvilke eksamener elevene må avlegge.

En del elever fikk ikke avlagt de nødvendige eksamener på grunn av streiken. Det ville være urimelig om elever i videregående opplæring som ikke fikk avlagt eksamen på grunn av streiken ikke skulle få vitnemål. Kunnskapsdepartementet fastsatte derfor endring i forskrift til opplæringsloven og privatskoleloven den 5. juni. De nye bestemmelsene gir disse elevene dispensasjon fra kravene til eksamen, jf. forskrift til opplæringslova § 23-4 og forskrift til privatskolelova § 3-38b.

Elevenes standpunktarakter i fag de skal ha iht. læreplanverket må også føres på vitnemålet. Etter forskrift til opplæringsloven § 3-18 tredje ledd skal standpunktarakter i fag med sentralt gitt eksamen fastsettes senest dagen før fellessensurmøtet. Strei-

ken er nå over og fellessensuren i videregående er 21. og 22. juni. Det burde derfor være tilstrekkelig tid for skolene til å fastsette standpunktarakterer for elevene innen denne fristen.

Standpunkt i fag det skal avlegges lokalt gitt eksamen i, skal settes senest dagen før skolen gjennomfører den første lokale eksamen. Lokalt gitte eksamener innebærer at standpunkt skulle vært satt før streiken startet. I fag det ikke skal gjennomføres eksamen i kan standpunktarakteren settes helt frem til skole-slutt.

Jeg er glad for at elevene som har fullført videregående opplæring får skrevet ut vitnemål selv om flere skoler har vært rammet av streiken.

SPØRSMÅL NR. 1515

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen

Besvart 15. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden foreta en gjennomgang av gjennomsnittlig tidsbruk i RLE-faget, og om kristendom generelt får den oppmerksomhet Stortinget har forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskap om kristendom, og andre religioner og livssyn, er bl.a. viktig for å kunne forstå samspillet mellom samfunn, kulturarv, etikk og verdier.

Med bakgrunn i en dom i menneskerettighetsdomstolen (EMD) ble det i 2008 vedtatt lovendringer som endret det tidligere KRL-faget til et fag i religion, livssyn og etikk.

I kirke-, utdannings- og forskningskomiteens innstilling til Stortinget het det at "dommen i EMD uttrykker at det er problematisk å gi én religion kvalitativ forrang, men at det på bakgrunn av landets historie og tradisjon fortsatt vil være mulig med en kvantitativ forrang for kristendommen innenfor rammen av menneskerettighetene".

Tidligere skulle om lag 55 prosent av timetallet fordeles til hovedområdet kristendom. Den prosentvise fordelingen av hovedemnene i RLE-faget ble utviklet, men komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, understreket at dette "ikke innebærer en forskyvning av kompetansemålene".

Kompetansemålet ble dermed videreført fra KRL til RLE. I proposisjonen ble det lagt til grunn at kunnskap om kristendommen fortsatt skal ha den kvantitativt største delen av lærestoffet, og dette er fulgt opp gjennom læreplanen.

Jeg forstår det dermed slik at intensjonen i proposisjonen, i komiteens innstilling og i læreplanen, er at kristendom generelt skal ha den kvantitativt største delen av faget, men at det åpnes for lokale variasjoner i tidsbruken.

Jeg har fått innspill om at det kan ha utviklet seg en praksis der kristendom får mindre oppmerksomhet i RLE-faget enn hva Stortinget ønsket. Lokale variasjoner er lov, men hvis variasjonene gjennomgående trekker i samme retning, kan det etter min vurdering skapes systematiske skjevheter i faget.

Fire år etter endringene ble vedtatt, kan det være nyttig med en gjennomgang av hvordan praksis reelt har utviklet seg.

Svar:

Den europeiske menneskerettsdomstol (EMD) fastslo i dom av 29. juni 2007 at KRL-faget, slik det var etter ordningen fra 1997, ikke i tilstrekkelig grad tok hensyn til foreldrenes religiøse og filosofiske overbevisning. Norge har dermed krenket den Europeiske menneskerettighetskonvensjonen (EMK), første tilleggsprotokoll art. 2.

I dommen slår EMD fast at de overordnede formålene med KRL-faget er i samsvar med prinsippene om pluralisme og objektivitet i Den europeiske konvensjonen for menneskerettigheter. EMD finner imidlertid at det er kvalitative forskjeller i undervisningen i kristendom i forhold til de andre delene av faget, og mener derfor at det er uklart hvordan fagets formål: Å fremme forståelse, respekt og dialog, kan nås. På denne bakgrunn konkluderer domstolen med at faget er i strid med EMK.

Dommen fra EMD tillater prinsipielt at det er en større andel kunnskap om kristendommen begrunnet i kristendommens historie og tradisjon i Norge (avsnitt 89 i dommen). Imidlertid kritiserer dommen den store vektlegging kristendommen har i faget, med 55 prosent, dvs. mer enn halvparten av lærestoffet. (avsnitt 91-92 i dommen) fordi det kan skape kvalitative forskjeller i opplæringen. På bakgrunn av dette ble prosentfordelingen tatt ut.

RLE-faget skal blant annet gi kjennskap til den betydning kristendommen har som kulturarv for

samfunnet vårt. Kristendoms kunnskap skal av den grunn ha den kvantitativt største andelen av lærestoffet. Dette er nedfelt i formålet for faget i læreplanen, som har status som forskrift og er bindende for skolene. Læreplanen har et større antall kompetansemål i kristendoms kunnskap enn i andre religioner, slik dommen tillater.

Nasjonale utdanningsmyndigheter har kompetansemålene i hvert av fagene som sitt styringsverktøy, og det er et lokalt ansvar hvordan elevene når kompetansemålene med hensyn til arbeidsmåter, læremidler og tidsbruk.

Jeg har tillit til at skolene følger opp kompetansemålene og bestemmelsene i læreplanen i RLE som i andre fag. Jeg ønsker derfor i utgangspunktet ikke å kontrollere skolenes tidsbruk på kompetansemålene i fagene dersom det ikke kommer frem systematiske signaler om avvik. Dersom det fremkommer slike signaler, vil jeg eventuelt vurdere å bruke de årlige spørringene til skolene for en kartlegging av status.

SPØRSMÅL NR. 1516

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 13. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre med problemene med manglende informasjonsflyt internt i Nav, der brukere blir kasteballer i systemet, fordi enhetene i Nav ikke har oversikt over hvilke ytelser og vedtak som er fattet fra den ene enheten til den andre, og at brukene selv må kjempe for å få riktig vedtak, og selv påpeke feil der veiledning og informasjon uteblir, forvaltningsloven brytes, og manglende kompetanse og innsikt i regelverket fra saksbehandlere og ledere, gjør at brukere føler det som et offentlig overgrep?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått flere henvendelser fra brukere i Nav som har kjempet i årevis mot et offentlig system, der brudd på forvaltningsloven, personvernloven, taushetsplikten, veiledningsplikten og informasjonsplikten har gjort at disse brukerne føler seg maktesløse i møte med en offentlig instans, som er opprettet for at det skulle bli mye enklere og smidigere, der brukeren skulle kunne forholde seg til én saksbehandler, og ikke det motsatte. I noen av tilfellene oppleves det

som ren trakassering overfor brukerne, fra enkelte av de ansatte.

Svar:

Mange ansatte i arbeids- og velferdsforvaltningen har en vanskelig rolle. På den ene siden skal de være rådgivere og veiledere overfor brukere som henvender seg til arbeids- og velferdsforvaltningen. På den annen side har de også en funksjon som forvaltere av ulike regelverk. I mange tilfeller gir regelverket adgang til ytelser. Kombinasjonen rådgiver, veileder og forvalter av regelverk er utfordrende. Noen brukere har ofte urealistiske forventninger til hvilke tjenester arbeids- og velferdsforvaltningen kan tilby. De kan også være uenig i vedtak som fattes. Enkelte vedtak om ytelser som fattes, vil være basert på regelverk med rom for skjønn. Selv om det innenfor regelverkets rammer er gjort grundige og solide vurderinger som grunnlag for konklusjonene, vil likevel brukere kunne trekke andre konklusjoner.

Det har vært påpekt at det er svakheter i kvaliteten på ytelsesforvaltningen i Arbeids- og velferdseta-

ten. Det har over flere år vært arbeidet målrettet med å heve kvaliteten. Dette arbeidet har vært forankret i en rekke strategier og handlingsplaner. I tillegg pågår et omfattende arbeid med å etablere et helhetlig kvalitetssystem. På den annen side vil det i en virksomhet av Arbeids- og velferdsetatens størrelse forekomme feil. Det vil ikke være til å unngå. Jeg legger vekt på at det i Arbeids- og velferdsetaten utvikles gode systemer og rutiner som gir grunnlag for god og sikker saksbehandling. I tildelingsbrevet til Arbeids- og velferdsdirektoratet har jeg nettopp vektlagt arbeidet med å heve kvaliteten i saksbehandlingen.

I de tilfeller brukere mener etatens vedtak knyttet til statlige ytelser mv. er beheftet med feil, kan saken påklages til NAV Klageinstans. Deretter kan vedtak normalt ankes inn for Trygderetten. Vedtak etter lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen får en uavhengig vurdering av fylkesmannen i fylket. Arbeids- og velferdsforvaltningen plikter å bistå brukere som har behov for det, med å sette opp klager.

Mye er gjort for å sikre god informasjonsflyt internt i arbeids- og velferdsforvaltningen. Det er etablert løsninger for å legge bedre til rette for at ansatte i arbeids- og velferdsforvaltningen skal kunne kommunisere internt og sikre en samlet fremstilling av relevant informasjon om brukerne. Her fremgår det også hvilke ytelser brukerne får utbetalt. Denne løsningen henter også nøkkelinformasjon fra de kommunale systemer som inngår i partnerskapet med

kommunene. Denne informasjonen er tilgjengelig for saksbehandlere med behov for overordnet informasjon om brukerne.

Arbeids- og velferdsetaten har etablert elektronisk dokumenthåndtering og arkivering av post til statsetaten. Innkomne henvendelser om statlige ordninger blir på den måten gjort tilgjengelig for de enheter som skal behandle saken. Reglene om taushetsplikt hindrer imidlertid bruk av statlige systemer for kommunal informasjon. Elektronisk dokumenthåndtering omfatter derfor ikke innkommet post knyttet til kommunale ordninger.

Ved etableringen av arbeids- og velferdsforvaltningen fikk brukerne én førstelinjetjeneste å forholde seg til. Avhengig av hva saken gjelder vil en del brukere imidlertid måtte forholde seg til ulike saksbehandlere over tid. Formålet er å sikre at brukeren møter saksbehandlere som har god kompetanse på aktuelle spørsmål. Det legges stor vekt på kompetanse og bygging av kompetanse i arbeids- og velferdsforvaltningen. Dette omfatter også kompetanse på forvaltningsrettslige regler og personvern.

Jeg er glad for at etatens siste brukerundersøkelse viser at brukerne nå samlet sett er mer fornøyd med etatens service enn de var tidlig i reformperioden. Jeg er opptatt av at det også i tiden fremover arbeides systematisk for å sikre at arbeids- og velferdsforvaltningen møter brukerne med god informasjon, service og respekt.

SPØRSMÅL NR. 1517

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 8. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at feil i ligning som siden rettes opp av skatteyder som er norsk statsborger, som hovedregel ikke bør ha som konsekvens at vedkommendes ektefelle (som ikke er norsk statsborger) nektes opphold i Norge når øvrige vilkår for opphold foreligger, samtidig som både søker og ektefelle er godt og vel selvforsørget?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at regelverket for oppholdstillatelse i Norge håndheves strengt. Forutsetningen for streng håndheving av regelverket er at en kan ha tillit til re-

gelverket og sikre at beslutningene som tas er i tråd med de fakta en vet foreligger.

Jeg har ikke for vane å blande meg inn i konkrete saker om opphold i Norge og det skal definitivt ikke utvikle seg noen slik vane for mitt vedkommende. Likevel lot jeg meg overraske over et oppslag i Østlandsposten 4. juni d.å. hvor en feil i en ektemanns ligning - som siden er rettet opp - har som konsekvens at kona ikke får oppholdstillatelse. Hun er forretningskvinne med eget selskap og reiser mye ut og inn av Norge i den forbindelse. Nå er det ikke lenger mulig for henne å reise ut og inn av Norge. Nå er jeg selv sagt kjent med både at en sak vanligvis har flere sider, at medias fremstilling ikke alltid er eksempla-

risk og at statsråder ikke blander seg inn i enkeltsaker.

Derfor innretter jeg spørsmålet heller ikke på denne enkeltsaken, men ber om en slags prinsipiell uttalelse fra statsråden.

Dersom det gjøres feil i en ligning, hvilket skjer overraskende ofte, vil det for de fleste av oss resultere i at vi får muligheten til å rette det opp. Dersom vi har skyld i feilen, blir vi ilagt tilleggsskatt. Fra tid til annen hender det også at det er Skatteetaten som gjør feil og legger gale opplysninger til grunn, uten at det alltid er like lett å oppdage.

Når slike feil er rettet opp er det vanligst at en anser seg som ferdig med saken både fra skatteyters og myndighetenes side, smiler og lever livet videre.

For enkelte kan det tydeligvis ha helt andre og langt mer dramatiske konsekvenser. Etter mitt syn er det vanskelig å forstå at den typen feil vi her snakker om skal ha konsekvens for avgjørelsen av om oppholdstillatelse skal gis eller ikke. Det hører til historien at hun har arbeid, barn og ektefelle i Norge og tilfredsstiller alle de øvrige kravene til opphold.

Svar:

Jeg vil understreke at jeg ikke kjenner den enkeltsaken som danner utgangspunkt for representanten Anundsens spørsmål, og jeg har heller ikke anledning til å gå inn i avgjørelsen av enkeltsaker.

Jeg antar at det spørsmålet representanten Anundsen tar opp, relaterer seg til bestemmelsen i utlendingsforskriften § 10-9 om at referansepersonen i Norge må dokumentere at vedkommende i henhold til siste ligningsoppgjør hadde en registrert inntekt tilsvarende lønnstrinn 8 i statens lønnsregulativ.

Jeg oppfatter spørsmålet fra representanten Anundsen slik at det gjelder situasjonen hvor noen har mottatt et ligningsoppgjør som viser for lav inntekt, og hvor dette gjennom nye opplysninger blir korrigert av ligningsmyndighetene.

I et slikt tilfelle skal selvsagt det endelige ligningsoppgjøret legges til grunn, og det er ingen tvil om at dette også er UDIs tolkning.

SPØRSMÅL NR. 1518

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Torkil Åmland

Besvart 8. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«UNICEF representant på Cuba Jose Juan Ortiz uttalte nylig til den regimevennlige avisen Granma at "Cuba alltid har vært et eksempel til etterfølgelse i forhold til sosial utvikling", og at "det er ingen som er ekskludert i Cuba og dette representerer menneskerettighetene".

Mener utenriksministeren at det er uproblematisk at FN-organisasjonen UNICEF på denne måten brukes som et propagandaapparat for det cubanske regimet?»

BEGRUNNELSE:

Intervjuet med Ortiz er gjengitt i den cubanske avisen Granma, og nylig sirkulert i form av et nyhetsbrev fra den cubanske ambassaden i Oslo. Ortiz og UNICEF har tidligere lovprist Cuba for utviklingen innenfor en rekke samfunnsområder, og trukket frem at landet har gratis utdanning og helsetjenester.

UNICEF rapport fra Cuba står i sterk kontrast til virkeligheten. I følge menneskerettsorganisa-

sjonen Freedom House er Cuba det eneste landet på det amerikanske kontinentet som vedvarende befinner seg på organisasjonens "verstingsliste" over land som bryter menneskerettighetene. I følge Freedom House har Cuba ett av verdens mest restriktive lover knyttet til internett og sosiale medier. Cuba fortsetter å forfekte omfattende restriksjoner på ytringsfrihet, forsamlings- og organisasjonsfrihet for journalister, opposisjonelle og menneskerettsforkjempere.

Amnesty skriver i sin årlige rapport om menneskerettighetene for 2012 at myndighetenes trakassering, undertrykking og arrestasjoner av opposisjonelle, menneskerettsaktivister og journalister har fortsatt med uforminsket styrke til tross for at regimet innførte reformer i fjor.

Amnesty viser samtidig til at ingen av fjorårets reformer innrømmer den cubanske befolkningen grunnleggende sivile og politiske rettigheter. Imidlertid fremsto Cuba som aktive pådrivere for å utvide de grunnleggende menneskerettighetene til å omfatte stadig flere samfunnsområder.

Svar:

Det er FNs styrke at verdensorganisasjonen – i motsetning til sine medlemsland – oppfattes som uavhengig og ikke styrt av de mange ulike syn på politiske spørsmål som det enkelte medlemsland måtte ha. Jeg overlater derfor til UNICEF å gripe inn om utsegn fra deres representanter skulle være uriktige eller ukloke.

Norske myndigheter mener FNs organisasjoner og FNs representanter bør være frittallende i forhold til de land de tjenestegjør i, basert på deres respektive

mandat og de observasjoner de måtte gjøre seg. Samtidig mener vi at FNs representanter bør uttale seg innenfor rammen av grunnleggende verdier og standarder som ligger til grunn for FN Charteret og ulike FN-konvensjoner.

Vi erkjenner at Cuba ligger høyt på målinger hva gjelder situasjonen for mødre og barn.

Samtidig er norske myndigheter bekymret for flere sider ved menneskerettighetssituasjonen på Cuba. Jeg viser her til mitt svar på spørsmål nr. 63 (2011-2012) og flere andre om samme saksefelt.

SPØRSMÅL NR. 1519

Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Ida Marie Holen

Besvart 12. juni 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Mener ikke statsråden at et departement ikke skal overkjøre lokale vedtak, og hvor lang tid vil det ta før Nedre Eiker kommune får svar fra departementet slik at utbygging av Buskerud Park-prosjektet kan starte?»

BEGRUNNELSE:

Reguleringsplanen for Krogstad senterområde ble vedtatt i Nedre Eiker kommunestyre 28. september 2011, da var alle innsigelser trukket. Planene innebærer blant annet utvidelse av kjøpesenterdelen, 250 boliger, pendlerparkering, en opprusting av elvebredden, flomsikring, et kollektivknutepunkt, bade-land og kulturhus. I etterkant av kommunens vedtak sendte miljøverndepartementet et brev der de stanset planene og utbyggingen ble stoppet. Miljøvernministeren var på befaring i Krogstad senterområde den 9. januar. Kommunen frykter nå at tomte bare skal bli et grelt minnesmerke over en svunnen tid dersom miljødepartementet stopper utbyggingsplanene.

Svar:

Miljøverndepartementet innkalte reguleringsplan for Krogstad senterområde den 04.10.2011, for å vurdere om planen er i tråd med nasjonal kjøpesenterpolitikk. Etter plan- og bygningsloven kan departementet av eget tiltak oppheve eller endre en reguleringsplan som er vedtatt av kommunen dersom den strider mot nasjonale interesser, regional plan eller kommuneplanens arealdel.

Reguleringsplanen åpner bl.a. for en utvidelse av dagens handelsareal på 43500 m² til 64000 m². Dette er en betydelig økning, og utvidelsen innebærer at Buskerud Park blir et av landets største kjøpesentre.

Etter at jeg ble miljøvernminister har jeg satt meg inn i saken. Jeg ser positivt på den helhetlige byutviklingen og opprustningen av området som kommunen ønsker å få til. En avgjørelse krever imidlertid vanskelige avveininger der de lokale hensynene må veies opp mot gjeldende nasjonal kjøpesenterpolitikk uttrykt ved Rikspolitisk bestemmelse for kjøpesentre, og fylkesdelplan for handel, service og senterstruktur for Buskerud.

Jeg er klar over at det har gått lang tid siden departementet innkalte reguleringsplanen, og jeg vil prioritere arbeidet med å sluttbehandle saken.

SPØRSMÅL NR. 1520**Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 11. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Arbeiderpartiet reiselivspolitiske talskvinne foreslår nå nok en ny avgift. Denne gangen er det en ny avgift på reiselivssatsningen gjennom en passasjeravgift på cruisebåter som kommer inn i norske fjorder og havner. En økt kostnad som skal komme i tillegg til allerede høye billettpriser og generelt høyt norsk kostnadsnivå.

I hvilken grad har finansdepartementet jobbet med dette, er dette en del av regjeringens strategi for å utvikle reiselivsnæringen i Norge eller er det et partipolitisk utspill fra Ap?»

BEGRUNNELSE:

Etter en uke med streik hvor cruisebåter har forlatt Norge så er jo dette litt av en oppfølger vi får fra Arbeiderpartiet.

Høyre synes det er positivt at flere rederier øker sin satsning på Norge. Dette gir rom for et bedre tilbud og utvikling av flere destinasjoner etter vårt syn. Vi vet at cruisepassasjerer legger igjen mye penger når de går i land rundt om på norskekysten. Jeg frykter at cruisetrafikken går drastisk ned med nok en ny norsk særavgift for reiselivet. Det vil ingen være tjent med hverken Norge, butikker, hoteller, busselskaper, havner eller statskassen. For svært mange av de som velger cruise som sin ferie, så er ikke hotellferie et alternativ. Da går trafikken i stedet til andre land.

Cruisepassasjerene legger allerede igjen kr. 2 milliarder i Norge årlig. Likevel ønsker de å bruke enda mer penger under sine besøk langs norskekysten. Det viser en rapport om næringen, utarbeidet på vegne av Nærings- og handelsdepartementet som konkluderer med stort potensial for denne typen reiseliv i Norge. Rett og slett fordi passasjerene bruker mindre penger i land enn de på forhånd har forventet, de er med på færre aktiviteter i land enn de på forhånd har forventet og for få aktører i reiselivsnæringen har satset særskilt mot denne kundegruppen.

Cruiseturister står for rundt 13 prosent av det totale forbruket utenlandske turister har i Norge. Cruisevirksomhetenes totale bidrag til sysselsettingen er

anslått til 1592 arbeidsplasser i sesongen og 1088 arbeidsplasser utenfor sesongen. Ut over denne direkte effekt vil det være en indirekte effekt og som vil medføre en fordobling. At norske priser er en del av forklaringen er nok svært sannsynlig, men dette viser også det store potensialet for de som vil utvikle tilbud på land som frister de som er om bord.

Men at en ny norsk avgift skal bidra til dette, blir helt feil. I Norge har antall havner som er involvert i mottagelse av cruiseskip nå økt til 35. Høyre håper at dette vil øke i fremtiden. Og det ser ut til å kunne forsette fordi den årlige gjennomsnittsveksten i de siste årene har vært 11,5 %. Særlig er det verdt å merke seg at besøket til små og mellomstore havner har steget sterkt. Antall små anløpshavner har øket fra 4 i 2006 til 16 i 2010. Dette viser at flere regioner melder seg på og utvikler gode regionale reiselivsprodukter.

Høyre mener at utenlandske turister ikke bør hilses velkommen med en avgift, men med et smil, service, åpenhet, vennlighet og en grunderånd som gjør at turister åpner lommeboken og henter frem kredittkortene.

Samt at de kommer tilbake og anbefaler Norge som reisemål til andre når de kommer hjem igjen.

Passasjerer betaler allerede i dag avgifter til Norge i form av havneavgifter, samt avgifter til Kystverket på over 70 millioner og ytterligere 70 millioner i NO_x-avgift. I tillegg til ordinære avgifter ved kjøp av varer og tjenester på land.

Svar:

En ny avgift på reiselivssatsningen gjennom en passasjeravgift på cruisebåter som anløper norske fjorder og havner inngår ikke i regjeringens nye reiselivsstrategi, som ble lansert av næringsminister Trond Giske 11. april i år. Dette er heller ikke en sak Finansdepartementet arbeider med. Regjeringens skatte- og avgiftsopplegg framgår for øvrig av statsbudsjettet og eventuelle endringer må vurderes i forbindelse med de årlige budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 1521**Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Rv2-utbyggingen mellom Slobrua og Kongsvinger synes å gå raskt fram. Det gleder hele sør-Hedmark. Men samtidig er det nå åpenbart at planleggingen av den gjenstående strekningen Nybakk - Slobrua må gå usedvanlig greit og uproblematisk om en skal ha mulighet til å bygge rv2 kontinuerlig og bli ferdig med hele strekningen til Kongsvinger i 2019.

Vil statsråden allerede nå sikre framdriften av prosjektet ved å fremme forslag om statlig planlegging av gjenstående strekningen mellom Nybakk og Slobrua?»

BEGRUNNELSE:

En utbygging av rv2 er sterkt etterlengtet. Prosjektet har vært preget av store forhåpninger, gjentatte skuffelser og utsettelse med henblikk på framdrift og ferdigstilling og betydelig lokale stridigheter. Det kan synes som om konfliktene forflytter seg etter hvert som prosjektet beveger seg og at det oppstår ganske harde og vedvarende konfliktlinjer lokalt. Dette er ingen tjent med. Rv2 er en sentral ferdselsåre av stor nasjonal betydning og kapasitetsgrensen for dagens veg er nådd for lengst.

Det haster med å fullføre prosjektet og det bør være en nasjonal oppgave å ta belastningen som valg av trase gir. Dette vil også redusere potensialet for lokale konflikter og skillelinjer.

Svar:

Det foreligger godkjente kommunedelplaner for strekningen Slomarka – Nybakk. Statens vegvesen vil begynne på reguleringsplanarbeidet høsten 2012 i samråd med de berørte kommunene Ullensaker, Nes og Sør-Odal. Statens vegvesen regner med at reguleringsplanene skal kunne være vedtatt i 2015, hvis ikke uforutsette problemer oppstår. Statens vegvesen oppgir at det per i dag ikke er noe som tilsier at statlig reguleringsplan skal være nødvendig. Jeg forholder meg til at Statens vegvesen og kommunene gjennomfører planleggingen på vanlig måte.

Jeg vil komme tilbake tidspunktet for gjennomføring av prosjektet i forbindelse med Nasjonal transportplan 2014-2023 som vil bli lagt fram for behandling i Stortinget våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 1522**Innlevert 4. juni 2012 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 15. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Omtrent 20 % av dagens studenter har eller får barn i løpet av studietiden. Stadig flere tar høyere utdanning, og det er viktig å tilrettelegge for at disse kan kombinere studier med barn. I dag har studenter kun krav på 43 uker permisjon, mens arbeidstakere har krav på 47 uker.

Hva er statsrådens begrunnelse for hvorfor systemet er utformet på en slik måte?»

BEGRUNNELSE:

1 av 5 av dagens studenter har eller får barn i løpet av studietiden sin. Det gjør at det er en vesentlig del av dagens studentmasse som blir påvirket av de betingelser som gjelder denne gruppen.

Det blir pekt på at samfunnet har en utfordring med for få fødte barn i Norge. Noe av årsaken til dette er at gjennomsnittsalderen på førstegangs fødende er stadig økende. Mye av bakgrunnen for denne økningen er at stadig større andel av befolkningen velger å

ta høyere utdanning, og at de venter med å få barn til etter endt studietid. Årsaken til at de venter er i flere sammenhenger at de ordninger som ligger til grunn for studenter som får barn ikke er gode eller fleksible nok.

Et eksempel på dette er antall uker en kan ta ut i permisjon. I arbeidslivet er dette 47 uker, mens for studenter er det kun 43 uker som kan tas ut. Det er en urimelig forskjellsbehandling mellom studenter og arbeidstakere som en kan stille spørsmål om hva begrunnes med, det være seg økonomiske hensyn eller andre.

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug om lengden på fødselspermisjon for studenter som får barn i studietiden.

Studenters rett til fødselspermisjon er regulert i lov om universiteter og høyskoler 1. april 2005 nr. 15 § 4-5 første ledd. Det heter her at en student som får barn under studietiden skal gis rett til permisjon fra studiene under svangerskap og til omsorg for barn, men det sies ikke noe om lengden på fødselspermisjonen. Studentenes rettigheter ble utvidet gjennom en lovendring i 2008, ved at det ble presisert i loven at studentene fortsatt skal ha status som student og at de skal ha rett til å gjenoppta sine studier på tilsvarende nivå som før permisjonen. Dette ble gjort fordi regjeringen er opptatt av at studentene sikres tydelige rettigheter. Endringen la også til rette for at studenter

etter endt fødselspermisjon fortsatt skal ha rett til utdanningsstøtte. Regjeringen ønsker å styrke utdanningsstøtten for studenter med barn, derfor er denne gruppen nevnt spesielt i regjeringens politiske plattform. Regjeringen har derfor gjennomført noen forbedringer i støtteordningene. Fra og med undervisningsåret 2009–2010 ble for eksempel perioden med foreldrestipend utvidet fra 42 til 44 uker. Perioden på 44 uker med rett til å få hele utdanningsstøtten som stipend og uten krav til å ta eksamen, bidrar til å gjøre det økonomisk mer attraktivt å få barn under utdanningen. Vilkårene for foreldrestipend gjennom Lånekassen og for foreldrepenger fra NAV er ikke like, selv om ordningene har samme hovedhensikt. Størrelsen på foreldrestipendet er ikke avhengig av tidligere inntekt, og nedkomststønaden kommer i tillegg til foreldrestipendet. Foreldrestipendet reduseres heller ikke hvis studenten mottar foreldrepenger fra NAV. Foreldrestipendet har ingen fedrekvote, og studentforeldre har full frihet til å fordele perioden mellom seg. På den annen side er perioden med foreldrestipend kortere enn perioden med foreldrepenger. Studenter med barn er en stor gruppe med ulike behov for tilpasninger. En ytterligere utvidelse av perioden med foreldrestipend vil ha budsjettmessige konsekvenser og må prioriteres opp mot andre tiltak innenfor utdanningsstøtteordningene. Jeg vil understreke at jeg er opptatt av å lytte til studentforeldrene og deres innspill, og vil arbeide videre for å bedre utdanningsstøtten for studenter med barn.

SPØRSMÅL NR. 1523

Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 14. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hva kan og vil statsråden gjøre for å bosette asylsøker med oppholdstillatelse som har ventet i 7 år på bosetting i en kommune?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkommer i oppslag i NRK Østfold at asylsøker ved mottak i Hobøl kommune har ventet 7 år på bosetting ute i en kommune. Det opplyses at asylanten har psykiske problemer og at dette har vært medvirkende til at asylsøkeren med oppholdstillatelse ikke bosettes.

Jeg antar at mannens helsetilstand ikke blir bedre

av at han ikke bosettes og kommer i permanente omgivelser med eget hjem og arbeide.

Det er urovekkende at det tar så mange år etter at mannen er innvilget opphold å bosette.

Kommunalministeren bes redegjøre for de virkemidler som både IMDI og regjeringen har for å sikre at vedtak om permanent opphold blir effektivt.

Samt hva som gjøres for at den omtalte situasjon ikke fortsetter.

Svar:

Målsettingen er at de som har fått vedtak om opphold som danner grunnlag for permanent oppholds-

tillatelse skal være bosatt innen 6 måneder. Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi) rapporterer at i april 2012 var 68 % bosatt inne fristen på 6 måneder og 90 % innen 12 måneder. Det er til og med april i år bosatt 1 485 personer hvorav 1 082 personer fra mottak. Det totale antallet bosettingsklare i mottak øker og ved utgangen av april var det 2 752 personer i mottak som ventet på bosetting. Jeg er bekymret for denne utviklingen og har til vurdering ulike tiltak for effektivisering av dagens bosettingsordning for å få raskere bosetting i kommunene.

Ved bosetting av flyktninger med kjente alvorlige funksjonshemminger og atferdsvansker, kan kommunene søke om et ekstraordinært tilskudd på inntil 800 100 kroner per år i 5 år. Dette tilskuddet kommer i tillegg til det ordinære integreringstilskuddet. Ekstratilskuddet må også sees i sammenheng med Kommunal- og regionaldepartementets toppfinansieringsordning for ressurskrevende tjenester. Det er til sammen 417 personer som har utløst det ekstraordinære tilskuddet fra IMDi de 5 siste årene, ifølge tall

per 1.1.2012. Det tilsvarer i gjennomsnitt 83 personer per år. Antallet har vært økende, men må sees i forhold til at det de senere årene er bosatt 5 – 6 000 flyktninger per år. Ved inngangen til 2012 arbeidet IMDi med å finne en bosettingskommune til 39 lengeventende flyktninger med krevende helseutfordringer.

For noen få personer med varige og omfattende hjelpebehov er ventetiden før bosetting svært lang, og ofte over 12 måneder. Dette gjelder i all hovedsak personer med psykiske lidelser, eller omfattende adferdsproblemer. Mange kommuner vegrer seg for å bosette denne lille gruppen av flyktninger med særlig store hjelpebehov. Begrunnelsen kommunene gir er at ekstratilskuddene som opphører etter 5 år i noen tilfeller ikke dekker utgiftene. Dette gjelder særlig i de tilfeller personen har en oppholdstillatelse som ikke utløser rettigheter til uføretrygd og andre trygdeytelser. Denne avgrensede gruppen omfatter ifølge IMDi 10-20 personer årlig, og utgjør en særskilt utfordring i bosettingsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1524

Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Eksterne konsulenter kvalitetssikrer samferdselsprosjekter gjennom KS1 der man kvalitetssikrer konseptvalg, og KS2 der man kvalitetssikrer kostnadsoverslag og styringsunderlag. Regjeringen kan imidlertid velge å se bort ifra de eksterne rapportene, noe vi har sett i Ryfastprosjektet der verdens lengste undersjøiske veitunnel skal knytte statsrådets egen hjemkommune til Stavanger.

Hvor mye bruker Statens Vegvesen og Jernbaneverket på ekstern kvalitetssikring årlig?»

Svar:

Kostnadene for ekstern kvalitetssikring knyttet til KS1 varierer fra år til år. Fordi det er gjennomført et stort antall KS1 i arbeidet med revisjonen av Nasjonal transportplan 2014-2023, har kostnadene vært størst i 2011 og 2012, henholdsvis 10 og 23 mill. kr på vegsiden. I 2010 var kostnaden om lag 2 mill. kr.

For jernbaneprosjekter vil jeg vise til at det er gjennomført langt færre KS1. Totalkostnaden for ekstern kvalitetssikring utgjør om lag 11 mill. kr, hvor 2012 representerer "toppåret" som er anslått til om lag 7,5 mill. kr. Til KS2 er det i gjennomsnitt brukt om lag 6 mill. kr årlig til ekstern kvalitetssikring av vegprosjekter siden 2002. Tilsvarende tall for jernbanesiden er om lag 1,8 mill. kr.

SPØRSMÅL NR. 1525**Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 14. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Telemark Politidistrikt har hatt kontakt med Politidirektoratet (POD) om muligheten til å få etablere et prosjekt med beredskapsordning for utrykningsenheten (UEH). En slik ordning vil bety mye for totalberedskapen og rask respons ved skarpe oppdrag. Prisen er så vidt jeg vet bare 2,5 mill. kroner per år, men POD sa de ikke hadde midler til dette.

Vil statsråden gå inn og støtte at det etableres et slikt prosjekt i Telemark Politidistrikt, og se om dette kan være en god måte å styrke beredskapen i politidistriktene på?»

BEGRUNNELSE:

Utrykningsenheten (UEH) i Politiet er en enhet som skal rykke ut ved skarpe oppdrag og i Telemark har man hatt mye fokus på dette, og vært tidlig ute med nye metoder. Man var nr 2 ut i Norge med ressursbilkonseptet, skyting pågår startet man med 2 år før det kom på temalisten til Politihøyskolen (PHS). De har sertifisert personell for å jobbe inne på industriområder. Vinterkurs med tanke på skarpe oppdrag osv. Flere av mannskapene har også fått utvidet førstehjelpskompetanse, slik at man er best mulig rustet til å møte kriser og skarpe oppdrag. Fordi man i dag ikke har en beredskapsordning, vil det ta lenger tid og være tilfeldigheter som avgjør hvilke ressurser man har tilgjengelig. Det er derfor svært ønskelig å få laget en ordning med en beredskapsturnus som gjør at politidistriktet til enhver tid har ressurspersoner som kan stille på kort varsel ved kriser og skarpe oppdrag.

Svar:

Politiet har siden 22. juli 2011 vurdert rapporter og ulike tilnærminger knyttet til økt beredskap i politiet ved større hendelser.

Det er av stor betydning at det nasjonale og det lokale beredskapsnivå sees i sammenheng. Mange tiltak er allerede gjennomført, som for eksempel økt helikopterberedskap.

Politiets beredskapshåndtering etter 22. juli 2011 har vært gjenstand for intern evaluering gjennom rapporten til det såkalte "Sønderlandutvalget". Beredskap og beredskapsordninger i politiet er sentrale spørsmål som er drøftet i rapporten. I etterkant av "Sønderlandrapporten" har Politidirektoratet bedt om at hvert enkelt politidistrikt kommenterer læringspunktene i rapporten og starter arbeidet med forbedring der man identifiserer relevante læringspunkter.

I tillegg kommer 22. juli kommisjonens rapport, som skal legges frem i august 2012. Det forventes at denne rapporten blant annet vil omhandle og diskutere politiets beredskapsnivå, kapasitet, kompetanse mv.

I etterkant av terrorhandlingen den 22. juli har også Politidirektoratet igangsatt en risiko- og sårbarhetsanalyse som skal være ferdig avsluttet høsten 2012. Dette arbeidet fokuserer i hovedsak på politiets innsatskapasitet i den første fasen ved større hendelser. Det foregår i dag uttesting av politiets kapasitet til å takle slike hendelser og svarene fra dette vil også bety mye for politiets fremtidige beredskap.

Det skal også legges frem en Stortingsmelding (resultatreformen), blant annet om politiets organisering, høsten 2012, hvor beredskap mv. drøftes. Denne meldingen vil også innhente kunnskap og erfaringer fra gjennomførte evalueringer og innspill etter foreløpige funn i risiko- og sårbarhetsanalysen.

Vi finner det hensiktsmessig å avslutte de pågående undersøkelser/evalueringer etter 22. juli 2011 og sammenstille disse med allerede avsluttede arbeider. Det er viktig at lokale beredskapstiltak, slik det vises til fra Telemark politidistrikt inngår i en helhetlig nasjonal og lokal plan for hvordan politiets beredskap skal være i fremtiden, basert på de granskinger/undersøkelser som nå er gjort og gjøres etter terrorhandlingene 22. juli. Politidirektoratet vil være viktige i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1526**Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 14. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«TV2 har nylig hatt flere oppslag om 14 nedlagte tollstasjoner som eies av staten, men som siden 1959 har vært benyttet av Tollvesenet som ferieboliger. Representanter fra flere kommuner har gitt uttrykk for at Tollvesenet sin bruk hindrer allmennheten i å få tilgang til arealet rundt disse stasjonene.

Mener statsråden at det er riktig og naturlig at Tollvesenet skal tviholde på disse eiendommene, eller bør allmennheten også få tilgang til disse strandperlene?»

BEGRUNNELSE:

I tillegg til spørsmålet ovenfor ber jeg også å få opplyst om hvor store arealer dette totalt sett er og hvor mange meter strandlinje dette gjelder.

Svar:

Ferieboligordningen for Toll- og avgiftsetaten ble vedtatt av Stortinget i 1959. Ordningen omfatter nedlagte tollsteder som har vært brukt av tollmyndighetene i flere århundrer. Eiendommene brukes i dag først og fremst som ferieboliger for Toll- og avgiftsetatens ansatte, og det er Toll- og avgiftsetaten som forvalter og vedlikeholder eiendommene. Av de totalt 14 eiendommene har fire av eiendommene festet tomt. Eiendommene er fredet eller i prosess med å bli fredet med utgangspunkt i Landsverneplanen for Tollvesenets kulturhistoriske eiendommer. Denne planen er utarbeidet av Toll- og avgiftsetaten i nært samarbeid med Riksantikvaren.

Toll- og avgiftsetatens ansatte betaler leie for å kunne benytte ferieboligene. Det ble i forbindelse med etableringen av ordningen opprettet et velferdsfond hvor leieinntekter og renteinntekter skulle fi-

nansiere vedlikeholdet av de kulturhistoriske eiendommene. Eiendommene har et samlet areal på 73,9 dekar og en strandlinje på til sammen 1 670 meter.

I TV2s fremstilling av saken hevdes det at allmennheten ikke har tilgang til disse eiendommene. Denne framstillingen er etter mitt syn ikke riktig. Toll- og avgiftsetaten har hele tiden lagt til grunn at eiendommene, med unntak av bygningene og ev. hager i størst mulig grad kan benyttes av allmennheten. Utover denne generelle tilnærmingen, har etaten også inngått særskilte avtaler med lokale foreninger og organisasjoner for å bedre allmennhetens tilgang til eiendommene. Ved Larkollen har etaten en avtale med Oslofjordens Friluftsråd og ved Svinør har etaten inngått en avtale med Skjærgårdsparken Lindesnes. Når det gjelder ferieboligen Ny-Hellesund i Søgne kommune, så har det siden 1938 anløpt ferge på deler av bryggen. Senere har den lokale velforening etablerte båtplasser på eiendommen.

Toll- og avgiftsetaten ønsker en god dialog med vertskommunene der feriehjemmene ligger. Etaten har gjennom årene mottatt et fåtall henvendelser fra vertskommuner vedrørende feriestedene. I forlengelsen av arbeidet med Landsverneplanen ser etaten at det i tiden fremover er behov for å intensivere samarbeidet med vertskommunene.

Utover å fungere som feriehjem for etatens ansatte, brukes stedene fremdeles i forbindelse med maritime tolloperasjoner. Toll- og avgiftsetaten og Kystverket hadde i løpet av mai en felles operasjon i Oslofjorden. Tollstedet Sandøysund ble da brukt som overnattingssted for etatens personell.

Jeg mener at de nedlagte tollstedene er en viktig del av norsk kystkultur. Vi må ivareta eiendommene på en god måte. Fortsatt statlig eie og feste sikrer dette.

SPØRSMÅL NR. 1527**Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 18. juni 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I forbindelse med drift av Oslofjordtunnelen og problemstillinger i forbindelse med forslag om bygging av rv 13 Ryfast er det satt fokus på vedlikeholds- og oppgraderingskostnader ved undersjøiske veitunneler. Ikke minst er det påpekt at slike kostnader ved undersjøiske tunneler er langt høyere enn for andre typer veianlegg.

Kan statsråden legge frem en oversikt som generelt angir årlige vedlikeholdskostnader, når oppgraderingsbehov inntreffer og hva dette vil være for hhv ny vei, bru og tunneler?»

Svar:

Statens vegvesen har gjennomsnittstall for drifts- og vedlikeholdskostnader for veg i dagen og tunneler. For bruer er det vanskelig å oppgi generelle kostnader på grunn av store variasjoner avhengig av bru-typer og alder.

I vegtunneler er miljøet langt mer korrosivt enn for veg i dagen. I tillegg har vegtunneler andre utfordringer med hensyn til regularitet og sikkerhet for trafikanter, noe som innebærer større behov for styring, overvåkning og beredskap enn for veg i dagen. Alle vegtunneler med lengde over 500 meter behandles som særskilte brannobjekter og følges opp spesielt av både Statens vegvesen og aktuelle kommuner (brannvesen).

Statens vegvesen opererer med følgende årlige

drifts- og vedlikeholdskostnader for veg i dagen og vegtunneler med lav til middels årsgjennsnittstrafikk (under 7 000 kjøretøy), som utgjør om lag 80 pst. av riksvegnettet:

- Veg i dagen: 135 000 – 400 000 kr/km
- Vegtunnel «i dagen»: 400.000 – 600 000 kr/km
- Undersjøisk vegtunnel: 800.000 – 1 300 000 kr/km

Statens vegvesen har ikke kostnadsdata for full oppgradering av veg i dagen, og det må påregnes større variasjoner. En slik oppgradering vil trolig omfatte utskifting av overbygning og drenering, evt. noe breddeutvidelse. For tunneler er byggemetodene i prinsippet de samme, men med litt skjerpede kvalitetskrav ved materialvalg for undersjøiske tunneler. Selv om miljøet er litt mer korrosivt i undersjøiske tunneler, er det liten grunn til å anta at oppgraderingskostnadene vil være særlig forskjellige. Det som ofte gir store utslag, er mulighetene for å gjennomføre effektiv trafikkavvikling under arbeidsoperasjoner. Hittil har oppgradering av tunneler vært svært kostbart, særlig på grunn av dårlige løsninger for vann- og frostsikring. Med den standarden som det nå legges opp til, forventes det reduserte levetidskostnader for tunneler. På denne bakgrunn anslår Statens vegvesen følgende oppgraderingskostnader for veg i dagen og vegtunneler:

	Kostnad (av byggekostnad)	Behov for oppgradering (etter bygging)
Veg i dagen		
- utskifting av overbygning, drenering	30-40 pst.	Ca. 50 år
Vegtunnel		
- vann-, frost- og øvrig sikring	30-40 pst.	Ca. 50 år
- vegteknisk utstyr og elektro	15-25 pst.	Ca. 20 år

SPØRSMÅL NR. 1528**Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 13. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Har statsråden godkjent sal av sjuhusbygget i Florø og nedlegging av Florø sjukehus?»

GRUNNGJEVING:

Ein er gjennom media blitt kjend med at det er dialog med tanke på eit sal av bygningsmassen til Florø sjukehus frå Helse Førde til Flora kommune. Det er også vist til ein intensjonsavtale mellom dei to partane der Helse Førde forpliktar seg til å lokalisere enkelte tenester i kommunen som motyting for at kommunen overtek bygningsmassen.

Det vert også vist til at Helse Førde skal flytte sin aktivitet ut av sjukehuset i Florø, og finne andre lokalitetar i kommunen for dei tenestene dei eventuelt vil oppretthalde.

Totalt sett betyr dette at Helse Førde flyttar spesialisthelsetenestene ut av sjukehuset, i tillegg til at ein sel bygningen til Flora kommune. Florø sjukehus

er då, på tross av lovnader frå regjeringspartia i Soria Moria, pr. definisjon nedlagt.

Helse Førde opplyser også til NRK at dei har vald å "ikkje vidareføre" dagens kirurgiske poliklinikk, på tross av vedtak frå Helseministeren i 2008 om at dei skulle vidareførast.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet skal godkjenne salg av statlig eiendom i spesialisthelsetjenesten når verdien overstiger 10 mill. kroner. Dette følger av helseforetakslovens § 31 og de fullmakter som er gitt i vedtektene for de regionale helseforetakene. Den aktuelle eiendommen i Florø har en verdi som ligger over denne grensen, og skal følgelig forelegges departementet hvis den skal selges. Helse- og omsorgsdepartementet har per i dag ikke mottatt noen forespørsel fra Helse Vest RHF om behandling av en eventuell sak om salg.

SPØRSMÅL NR. 1529**Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 11. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vest-Sahara er et omstridt territorium som både Marokko og den Saharawiske Arabiske Demokratiske Republikk gjør krav på.

Har utenriksministeren vært i dialog med Marokko for å sikre at saharawiene som ble fengslet i 2010 får en rettferdig rettssak, vil ministeren være entydig i spørsmålet om norske selskapers involvering i Vest-Sahara og vil man fra norsk side kreve at Marokko anerkjenner og respekterer FNs spesialutsending i konflikten?»

BEGRUNNELSE:

Under fredelige demonstrasjoner høsten 2010 ble 23 saharawier fengslet av marokkanske myndigheter. Storbritannia kritiserte Marokko for behandlingen av de fengslede under en debatt i FNs Menneskerettig-

hetsråd tidligere i år, og en rekke internasjonale menneskerettighetsorganisasjoner har vært kritiske til at fangene har sittet fengslet over lang tid uten dom.

I rapporten "Feilslått frarådning og glemte ord" (2011) utarbeidet av Fremtiden i Våre Hender påstås det at utenriksdepartementet har vært uklare i kommuniseringen av hvorvidt det er tilrådelig at norske selskaper er engasjert i næringsvirksomhet i Vest-Sahara.

Ifølge nyhetsbyrået AFP den 17. mai 2012 har Marokko ikke lenger tillit til Christopher Ross som er FNs spesialutsending i konflikten. Marokkanske myndigheter mener Ross og FN har gått ut over sitt mandat og opptrådt forutinntatt og partisk i konflikten, som ses på som det siste uløste kolonispørsmål i Afrika.

Svar:

I sammenstøtene som fulgte etter nedrivningen av protestleiren Gdim Izik i Vest-Sahara i november 2010, mistet to sivile saharawier og elleve marokkanske politimenn og brannmenn livet. Flere hundre personer ble fengslet. 20 fanger sitter fortsatt i forvaring i Marokko uten dom. Rettssaken, som føres for en militær domstol, er utsatt på ubestemt tid.

Den norske ambassaden i Rabat følger denne saken tett og er i kontakt både med pårørende til fangene og med marokkanske menneskerettighetsorganisasjoner som har engasjert seg sterkt for å forsvare deres rettigheter. Jeg møtte selv lederen for en av disse organisasjonene da jeg besøkte Marokko i mars i år. Jeg tok også opp situasjonen i Vest-Sahara med min marokkanske kollega under dette besøket.

Når det gjelder regjeringens frarådning av næringsvirksomhet i Vest-Sahara, vil jeg vise til mitt svar på spørsmål nr. 1705 (2010-2011) fra representanten Skei Grande (V). Frarådningsen er tydelig. Det har dessuten lenge vært fokus i media på næringsvirksomhet i Vest-Sahara og norske bedrifter bør derfor være godt kjent med norske myndigheters holdning.

FNs forsøk på å løse konflikten i Vest-Sahara har pågått i en årrekke. Med jevne mellomrom har partene gitt uttrykk for mistillit til FN-representantenes tilnærming. Norge har konsekvent gitt sin fulle støtte til FN's spesialutsending. Vi formidler til partene at vi forventer fortgang i gjenopptakelse av forhandlinger, slik disse har forpliktet seg til.

SPØRSMÅL NR. 1530

Innlevert 5. juni 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 18. juni 2012 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I forbindelse med fagetatenes forslag til ny NTP 2014 - 2023 er det utarbeidet en rekke rapporter. En av disse omhandler hva det vil koste å fjerne forfallet knyttet til bru, ferjekai og tunnel på fylkesveier der anslaget for hele landet er på ca. 18 mrd., men anslag for selve veinettet mangler. Det synes som om SVV gjennom sine regioner har oversikt over dette men samlet oversikt mangler.

Kan statsråden legge frem samlet oversikt over hva det koster å fjerne forfallet på alle deler av fylkesveienettet?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten det vises til er datert 2012 og utarbeidet av Veg- og transportavdelingen i Vegdirektoratet. Jeg ber om at det lages oppstilling som, så langt det er mulig, gir tall for hhv. ult. 2009 (før ikrafttredelse av Forvaltningsreformen) og ult. 2011 evt. primo 2012. Jeg ber om at rapportens tabell 3 side 22 om forfall bru, ferjekai og fylkesveier suppleres med tall for kartlagt forfall på selve veibanen og spesifisert pr. fylke. På befaringsreiser i 2011 og 2012 har Transportkomiteen i noen fylker fått oppgitt tall for vedlikeholdsetterlep (forfall) men det mangler en systematisert oppstilling. Det vil også være viktig å få tallfestet hvordan vedlikeholdssituasjonen på fylkesveinettet var før oppstart av forvaltningsreformen. For at

dette skal gi mening må status for fylkesveinettet ult. 2009 suppleres med vedlikeholdsmessig status for de såkalte "øvrige riksveier" og evt. andre riksveier som gjennom reformen ble omklassifisert til fylkesvei. Hensikten er å få et samlet og dokumentert grunnlag for å se hvordan situasjonen mht. vedlikeholdsetterlepet på veinettet i fylkene har utviklet seg.

Jeg minner om at SVV i samarbeid med Fylkeskommunen også har forvaltningsmessig ansvar for fylkesveiene og derved må ha oversikt over tilstanden.

Jeg går også ut fra at dette finnes tilgjengelig som en del av det evalueringsarbeidet jeg regner med at regjeringen gjør omkring effekten av Forvaltningsreformen.

Svar:

I en del fylkeskommuner er det allerede gjennomført en fullstendig kartlegging for hele fylkesvegnettet etter bestilling fra vegeier, som er den enkelte fylkeskommune. Dette gjelder blant annet for de fire fylkene i Statens vegvesen Region øst: Østfold, Akershus, Hedmark og Oppland. Resultatene av disse analysene finnes i Statens vegvesens rapporter nr. 65 og 66. Det er gitt tilsvarende bestillinger fra fylkeskommunene i Buskerud, Rogaland, Hordaland og Sør-Trøndelag til de respektive regionvegkontorene i Statens vegvesen.

For å få en samlet oversikt over kostnadene for å fjerne forfallet på hele fylkesvegnettet har Vegdirektoratet i samråd med fylkeskommunene gitt regionvegkontorene i Statens vegvesen et oppdrag om å gjennomføre en kartlegging av øvrige vegobjekter (vegoverbygning, drenering og vegutstyr) på fylkesvegnettet. Frist er satt til 1. november 2012. Retningslinjene som er gitt i oppdraget, er identiske med de som ble gitt for de samme vegobjektene på riksveger.

Resultatene av kartleggingen som er gjennomført som grunnlag for etatenes forslag til NTP 2014–2023, er rapportert i Statens vegvesens rapporter nr. 75 og 76. Disse resultatene er ikke uten videre sammenlignbare med tidligere overslag av størrelsen på vedlikeholdsetterslepet fordi metodikken som er benyttet er vesentlig endret. Når forfallet skal fjernes, kan det

i enkelte tilfeller være nødvendig og fornuftig samtidig å foreta mer omfattende oppgraderinger. Dette kan dreie seg om tiltak for å oppfylle krav i forskrifter eller tiltak som det vil være rasjonelt og økonomisk fordelaktig å gjennomføre samtidig som man likevel skal fjerne forfall. Kostnadene til slike tiltak er, i den grad det har vært mulig å identifisere dem, inkludert i det samlede behovet i analysene som er rapportert i Statens vegvesens rapporter nr. 75 og 76. Tidligere beregninger av vedlikeholdsetterslepet omfattet ikke kostnader til slike oppgraderinger.

Før Statens vegvesen har gjort analyser av forfallet på hele fylkesvegnettet som man har blitt enig med fylkeskommunene om, er det ikke mulig for meg å gi den samlede oversikten som representanten Sortevik ber om.

SPØRSMÅL NR. 1531

Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant Sylvi Listhaug

Besvart 11. juni 2012 av utviklingsminister Heikki Holmås

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at norske skattepenger ikke har gått til korrupsjon i Sør- Sudan?»

BEGRUNNELSE:

Bistandsaktuelt meldte 5. juni at det har forsvunnet 24 milliarder bistandskroner i Sør- Sudan ned i lommene på myndighetspersoner. Dette tilsvarer nesten et norsk bistandsbudsjett. Norge gav i 2011 Sør- Sudan 327 millioner kroner i bistand. Pengene ble kanalisert gjennom frivillige organisasjoner og FN- organisasjoner.

Svar:

Korrupsjonssaken som har vært oppe i media de siste dagene gjelder Sør-Sudans egne midler, ikke bistandsmidler.

Sør-Sudan er et ungt land som står overfor enorme utfordringer. Systemene er svake på nær sagt alle områder, inkludert finansforvaltning. Norge har vært kjent med korrupsjonsproblemer og mangler i Sør-Sudans finansforvaltning helt fra Sør-Sudan fikk indre selvstyre i 2005. På grunn av disse begrensningene har Norge i likhet med andre givere ikke gått inn på noe omfattende stat-til-stat samarbeid. Den norske bistanden til Sør-Sudan kanaliseres i all hovedsak

gjennom norske institusjoner, frivillige organisasjoner og FN-systemet.

Norsk forvaltning har gode rutiner på kvalitets sikring av utviklingssamarbeidet, både i planleggings- og gjennomføringsfasen. Det stilles strenge krav til våre partnere og vi følger nøye med i alle programmer og prosjekter hvor norske midler er involvert. Norske frivillige organisasjoner og FN-organisasjonene er gjenstand for revisjon, og hyppige evalueringer, som skal påse at rutiner for å hindre korrupsjon er på plass. Vi holder tett kontakt og dialog med partnere, som har stående ordre om å rapportere alle mistanker om mislighold av midler. Når slike meldinger kommer, varsles Sentral kontrollenhet, og oppfølging skjer i hht. etablerte rutiner med basis i nulltoleranse.

Et sentralt innsatsområde fra norsk side har vært å bistå Sør-Sudan i å bygge kompetanse knyttet til forvaltningen av store petroleumsressurser og inntektene fra disse. Norske eksperter er sekundært inn til finansdepartementet og oljedepartementet og har deltatt i utarbeidelse av petroleumslov og lovforslag om oljeinntektsforvaltning. Denne innsatsen er meget viktig også for å forebygge og bekjempe korrupsjon gjennom å sikre forsvarlig forvaltning av oljeressurser og inntekter.

Norge var også pådriver for et anti-korrupsjons-

seminar i Juba sommeren 2011 hvor internasjonale aktører og sør-sudanske myndigheter sammen identifiserte hvilke deler av statsforvaltningen og sivilt samfunn som må styrkes for å få til en bred tilnærming mot korrupsjon. Det britiske statlige utviklingsorganet Dfid har nå rådgivere i Juba som jobber spesielt med oppfølgingen av dette. Vi har i samarbeid med USA og Storbritannia lenge argumentert for at Sør-Sudan må ta et oppgjør med korrupsjon og ønsker president Salva Kiirs initiativer for å ta tak i situasjonen velkommen. Jeg kan love at vi skal fortsette med å være pådrivere for anti-korrupsjonsarbeidet

og at det vil bli stilt krav til gjennomiktig og effektiv offentlig finansforvaltning før vi går inn på noe omfattende stat-til-stat samarbeid med Sør-Sudan. Vi vil følge situasjonen nøye fremover, og sammen med andre bilaterale givere og FN-systemet fortløpende vurdere hvordan vi best mulig kan støtte opp om verdens yngste stat og samtidig sikre at utvikling kommer hele det sør sudanske folket til gode. Eventuelle konsekvenser for hvordan vi innretter norsk bistand til Sør-Sudan fremover vil måtte vurderes i lys av dette.

SPØRSMÅL NR. 1532

Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 12. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil utenriksministeren undersøke opplysningene om at våpen produsert av et norskeid selskap kan ha blitt brukt av israelske styrker under krigen i Gaza i 2009, og hvis opplysningene viser seg å stemme, hva vil utenriksministeren gjøre for å hindre at dette skal skje igjen?»

BEGRUNNELSE:

I boken "Fredsnasjonens grenseløse våpenhandel", omtalt i Søndagsrevyen 3.6.2012, fremkommer det opplysninger som tyder på at panservernraketter av typen M72 produsert av norskeide Nammo Talley i USA ble brukt under Israels krigføring i Gaza i 2009. Dette skal ha skjedd til tross for at Norge fordømte denne krigen, og til tross for at norsk regelverk ikke tillater eksport av våpen til Israel. Nammo Talley er et amerikansk datterselskap av Nammo, hvor den norske staten eier 50 %. Salget av våpen fra Nammo Talley til Israel gikk gjennom det amerikanske forsvarsdepartementet, og gikk derfor utenom det norske regelverket.

Venstre har flere ganger tatt til orde for merking av våpenmateriell og at Norge skal kreve en sluttbrukererklæring fra alle land vi selger våpen til, for å hindre at våpen produsert av norske selskaper skal bli brukt i folkerettsstridige konflikter og av regimer som bryter menneskerettighetene. Undertegnede har også tidligere stilt spørsmål til statsråden om arbeidet som gjøres for å få strengere kontroll med våpenhandelen. Den aktuelle saken synliggjør behovet for at dette arbeidet opptrappes.

Svar:

M72 panservernraketter er et amerikansk produkt. Den amerikanske bedriften Talley Defense Systems har produsert M72 siden 1950/60-tallet. Nammo AS, som er 50-50 % norsk/finsk eid, kjøpte i 2007 opp Talley Defence Systems, og bedriften heter nå Nammo Talley. Utførsel av norskproduserte M72 er gjenstand for det norske eksportkontrollregelverket. Departementet har ingen opplysninger som viser at norskproduserte panservernraketter er blitt brukt i Gaza, eller på annen måte har kommet på avveie. Norge selger som kjent ikke våpen eller annet militært materiell til Israel. Nammo Raufoss leverer enkelte deler til produksjonen av M72 i USA. Det norske eksportkontrollregelverket åpner bl.a. for eksport av varer som ikke har selvstendig funksjon. Når disse delene inngår i et større våpen, er det amerikanske eksportkontrollregler som gjelder. I en oversikt fra det amerikanske forsvarsdepartementet om regnskapsåret 2009, fremgår det at USA har levert amerikanske M72 panservernraketter til Israel under Foreign Military Sales Funding. Slike leveranser skjer fra forsvaret etter forhåndsgodkjenning i Kongressen. Jeg skulle ønske at alle land hadde et like strengt regelverk som Norge – der vi ikke selger våpen til land der det er krig eller der krig truer. Norge tar dette opp med andre land bilateralt og i internasjonale fora. Det vil vi fortsette å gjøre.

SPØRSMÅL NR. 1533**Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 13. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at den nødvendige rehabiliteringen av Bergen Tinghus vil kunne igangsettes ved at det bevilges nødvendige midler til oppstart av detaljprosjekt i 2013, med utflytting fra tinghuset i 2014 og ferdigstilling i 2015/2016?»

BEGRUNNELSE:

Bergen tinghus er med i landsverneplanen for justisbygg i Norge, samtidig som det er stort behov for nødvendig rehabilitering og tilpasning for å videreføre drift. Endret rombehov, endrede krav til sikkerhet og ventilasjon og ikke minst krav til tilgjengelighet førte frem til det nå avsluttede forprosjektet for rehabilitering av Bergen Tinghus. Nødvendig rehabilitering vil effektivt kunne skje ved at det skjer utflyt-

ting i 2014 med oppstart av detaljprosjekt i 2013, da det i dette tidsrommet foreligger adekvate erstatningslokaler som ikke medfører store ekstrakostnader i form av ombygning etc.

Svar:

Etter at Gulating lagmannsrett flyttet ut av Bergen tinghus og inn i nye lokaler sommeren 2011, er det Bergen tingrett og Nordhordland tingrett som nå holder til i tinghuset. Midler til rehabilitering av Bergen tinghus er et budsjettspørsmål som må vurderes opp mot andre satsinger i forbindelse med de ordinære statsbudsjettprosessene. Jeg kan derfor ikke på nåværende tidspunkt si noe om når det kan være aktuelt å foreslå at det bevilges midler til rehabiliteringen.

SPØRSMÅL NR. 1534**Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 13. juni 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Forsvarsdepartementet deltok i februar i fjor på en stor våpenmesse i De forente arabiske emirater.

Overfor hvilke land bidro departementets folk til å promotere norsk våpeneksport, og hvilke begrensninger mener statsråden at det generelt bør ligge på departementets deltakelse i slike aktiviteter?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 7. juni 2012 med spørsmål fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten om Forsvarsdepartementets deltakelse og promotering av norsk våpeneksport på våpenmesse i De forente arabiske emirater.

Det er regjeringens politikk å fremme eksport av varer produsert i Norge, herunder forsvarsmateriell. Slik eksport bidrar til teknologisk utvikling og bærekraft i norsk næringsliv. Norsk forsvarsindustri posisjon i det globale forsvarsmarkedet gjør også at vi i Norge i dag har et tilbud av høyteknologiske arbeids-

plasser utenfor våre største bysentra. Eksport av forsvarsmateriell er regulert av en streng eksportkontrollordning, som forvaltes av Utenriksdepartementet. Jeg viser i denne sammenhengen til St.meld. nr. 38 (2006-2007).

Forsvarsdepartementet gir støtte til markedsføring av forsvarsmateriell gjennom blant annet deltakelse på utstillinger, ved å være til stede på norske bedrifters stand og ha møter med ulike lands myndigheter. Markedsføringsstøtte godkjennes i hvert enkelt tilfelle av departementet og vil bare bli gitt til markedsføring av materiell overfor myndigheter fra land hvor det kan påregnes eksportlisens. I praksis kan det derfor sies at regjeringens markedsføringspolitikk i realiteten styres av den til enhver tid gjeldende praktisering av eksportkontrollregelverket.

På IDEX 2011 i De forente arabiske emirater, som representanten Høybråten viser til, var det ikke møter med andre lands myndigheter. Departementets deltakelse var således av generell karakter og ikke rettet mot promotering av materiell overfor enkelt-

land. IDEX 2011 var for øvrig en internasjonal utstilling med utstillere og besøkende fra mange land både i regionen og utenfor denne. Det er her viktig å poengtere at forsvarsmarkedet i dag er et globalt marked, og slike utstillinger har derfor i større grad karakter av å være globale møteplasser enn å være direkte innrettet mot landet eller regionen de finner sted

i. Man vil derfor finne mange av de samme deltakerne, både fra myndighets- og industrisiden, på de ulike utstillingene over hele verden. På nær sagt alle disse utstillingene stiller det representanter fra land som det ikke er aktuelt for Norge å skulle eksportere materiell til, eller inngå industrisamarbeid med.

SPØRSMÅL NR. 1535

Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 14. juni 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Det er på ny mangel på melk og markedsregulator Tine ber om 3 % i ekstraordinær kvoteøkning. Det er bare kort tid siden forrige oppregulering av kvotene. Ved den reguleringen fikk ikke foretak som er i produksjonstaket for enkeltbruk eller samdrifter anledning til å øke sin produksjon. Statsråden har innflytelse på disse reguleringene.

Hva er begrunnelsen for ikke å anbefale benyttet all tilgjengelig produksjonskapasitet når markedet trenger en produksjonsøkning?»

Svar:

For å kunne oppnå dette er det behov for å ha grenser for hvor store melkeproduksjonsforetak kan bli.

Grensene for produksjonen (produksjonstakene) er fastsatt i protokoller fra forhandlinger mellom staten og Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag. Produksjonstakene er satt til 400 000 liter

for enkeltbruk og 750 000 liter for samdrifter.

Kvotedrøftingene mellom avtalepartene i januar 2012 gav som resultat at melkeprodusentene kan øke sin produksjon med 3 prosent i kvoteåret 2012/2013, i forhold til det som var utgangspunktet for kvoteåret 2011/2012 innenfor de rammene produksjonstakene setter. Det er enkeltbruk og samdrifter under hhv. 400 000 og 750 000 liter som kan utnytte denne muligheten. Disse foretakene utgjør i overkant av 95 pst. av alle enkeltbruk og samdrifter i Norge.

Det framgår videre av samme referat at: "Avtalepartene vil ta en statusgjennomgang av markedssituasjonen i august 2012".

Departementet har nå fått en henvendelse fra Tine om å øke kvotene og har derfor innkalt til kvotedrøftingsmøte 18. juni. Landbruks- og matdepartementet fastsetter kvotene etter innspill fra Tine og drøftinger med Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag.

SPØRSMÅL NR. 1536**Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 13. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva er statsrådens oppfatning av samtykkekravet basert på stortingsvedtak 485 vedtatt 10. mai 2012, og hvilken form dette skal ha?»

BEGRUNNELSE:

Det ble i Stortinget vedtatt følgende den 10. mai 2012 vedr Narkotikamarkering i skolene:

Vedtak 485:

"Stortinget ber regjeringen presisere overfor politiet at det må innhentes skriftlig samtykke fra elever før det gjennomføres eventuelle personverninnngripende narkotikaaksjoner ved skolene."

I etterkant av debatten har det oppstått en debatt om hvordan dette vedtaket vil bli fulgt opp knyttet til når ett eventuelt samtykke må innhentes. Høyre legger til grunn at det ikke er tale om at det skal innhentes samtykke for hver enkelt gang, men at dette kan løses ved at man for eksempel samtykker enten for hvert år eller for hele skoleperioden.

Svar:

I forbindelse med Stortingets behandling av Innst. 229 S (2011 – 2012), jf. Dokument 8:39 S (2011 – 2012) vedtok Stortinget å be regjeringen presisere overfor politiet at det må innhentes skriftlig samtykke fra elever før det gjennomføres eventuelle personverninnngripende narkotikaaksjoner ved skolene, jf. vedtak 485.

Som jeg viste til i mitt brev av 20. januar d.å. til justiskomiteen i forbindelse med komiteens behandling av ovennevnte sak, er det behov for mange ulike forebyggende tiltak mot misbruk av narkotika. Bruk

av narkotikahund i forebyggende tjeneste på skoler i Oslo er et slikt ledd i politiets forebyggende arbeid blant unge. I denne sammenheng inngikk Oslo politidistrikt en avtale med Oslo kommune i 2011 for å formalisere samarbeidet om narkotikaforebyggende innsats i videregående skoler. Av avtalen framgår det at en slik innsats forutsetter at det foreligger et fritt og informert samtykke fra den enkelte elev, dog ikke i skriftlig form.

Stortingets vedtak forutsetter at forebyggende innsatser med narkotikahund i skolen skal skje etter skriftlig samtykke fra elevene. Innhenting av samtykke kan tenkes gjennomført på flere måter. I denne sammenheng er jeg kjent med at Oslo politidistrikt allerede i brev av 4. juni d.å. til Politidirektoratet, Riksadvokaten, Oslo kommune ved byråd for kultur og utdanning, samt Politihøgskolen, har tatt opp spørsmålet om hvilke konsekvenser Stortingets vedtak vil ha for det forebyggende arbeidet i skolen, herunder hvilke prosedyrer man skal ha ved innhenting av samtykke fra elevene. Oslo politidistrikt opplyser i ovennevnte brev at man vil holde fram med de forebyggende skoleinnsatsene, noe som er i samsvar med Stortingets ønske, jf. vedtak 483. Av brevet framgår det også at Oslo politidistrikt og Oslo kommune vil reforhandle avtalen om skoleinnsatser for å følge opp Stortingets vedtak. Jeg finner det derfor på nåværende tidspunkt mest hensiktsmessig at de samarbeidende partene vurderer hvordan man best kan komme fram til prosedyrer for å innhente samtykke fra elevene, der også elevene kan tas med på råd for å få til god oppslutning om forebyggende innsats i skolene. Jeg vil på denne bakgrunn følge saken nøye for å se at Stortingets ønske følges opp.

SPØRSMÅL NR. 1537**Innlevert 6. juni 2012 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 15. juni 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at den frivillige sammenslåingen av Harstad og Bjarkøy kommune gjennomføres, og ikke stopper opp fordi Troms

fylkeskommune trekker seg fra sin finansieringsandel av Bjarkøyforbindelsene, og vil statsråden ta et initiativ ovenfor fylkeskommunen for å få på plass en slik finansiering?»

BEGRUNNELSE:

Som statsråden er kjent med har Harstad og Bjarkøy kommune intensjoner om å slå seg sammen med virkning fra 1. januar 2013. Denne kommunesammenslåingen finner sted på bakgrunn av en folkeavstemning i Bjarkøy kommune, hvor et klart flertall forutsatte utbygging av Bjarkøyforbindelsene for en slik sammenslåing. Imidlertid reises det nå tvil om denne utbyggingen vil finne sted fordi Troms fylkeskommune, basert på innstilling fra fylkesrådet i forkant av samlingen i Troms fylkesting som starter 12. juni, ikke ser ut til å være villig til å finansiere sin andel av prosjektet. Inntil videre mangler derfor en oppstartsdato for realiseringen av Bjarkøyforbindelsene, som igjen truer gjennomføringen av kommunesammenslåingen.

Svar:

Harstad kommunestyre og Bjarkøy kommunestyre fattet 20. januar 2011 vedtak om å søke om at kommunene ble slått sammen til en kommune fra 1. januar 2013. Basert på søknadene fra kommunene ble det utarbeidet en kongelig resolusjon som ble vedtatt av kongen i statsråd 24. juni 2011. Navnet på den nye kommunen skal være Harstad.

Jeg er godt kjent med at dette har vært en langvarig prosess, hvor etableringen av Bjarkøyforbindelsene har vært sentralt for innbyggerne og politikerne i Bjarkøy kommune. I Bjarkøy ble det avholdt rådgivende folkeavstemning om sammenslåingsspørsmålet i 2002. Resultatet ble et flertall på om lag 90 prosent for sammenslåingen, med en oppmøteprosent på 64,3. I Harstad ble det avholdt folkemøte i samme periode. 22. oktober 2002 fattet Bjarkøy kommunestyre et vedtak om sammenslåing med Harstad under for-

utsetning om at fullfinansiering er brakt i orden og arbeidet med Bjarkøyforbindelsene er igangsatt.

Lokale krefter har siden den tid jobbet for å få på plass en etterlengtet veiforbindelse mellom øyene Sandsøy, Grytøy og Bjarkøy i Bjarkøy kommune. Etableringen av Bjarkøyforbindelsene ble vedtatt i desember 2009 av Troms fylkesting, som en del av fylkesvegplan 2010-2019. Kommunene selv tolket dette som at fullfinansieringen var på plass og at arbeidet var igangsatt, og søkte dermed om sammenslåing.

Kommunal- og regionaldepartementet vil bidra til etableringen av forbindelsene. Kommunene ble av tidligere statsråd Erna Solberg lovet 20 millioner kroner til etableringen av Bjarkøyforbindelsene. Forutsetningene var at all annen finansiering i prosjektet er sikret, at prosjektet kvalitetssikres av samferdselsmyndighetene, og at kommunene slår seg sammen. Denne lovnaden står fortsatt ved lag, og med de samme forutsetningene. Jeg har også vedtatt å prisjustere lovnaden, slik at departementet vil bidra med 22,8 millioner kroner.

Bjarkøyforbindelsene er en del av det fylkeskommunale vegnettet, og således er det fylkestinget som må avgjøre om dagens fergeforbindelser skal erstattes med tunnel- og broforbindelse. Det vil være svært uheldig dersom jeg, som kommunal- og regionalminister, forsøker å påvirke de lokale vedtakene og prioriteringene som gjøres av Troms fylkesting. Det er nå opp til de lokale beslutningstakerne å gjøre de nødvendige vedtak i henhold til sine tidligere planer.

Jeg er optimistisk på vegne av innbyggerne i nye Harstad kommune, og håper at prosjektet blir realisert til glede for innbyggerne og næringslivet i regionen.

SPØRSMÅL NR. 1538

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 13. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Jeg viser til artikkel i VG 05.06 hvor det fremkommer mange eksempler hvor folk reagerer på at hjelpemidler kastes, eller ikke hentes for gjenbruk. Dette gjelder i følge brukerne hjelpemidler som er fullt brukbare, og også tilfeller med nye som er byttet da de ikke er riktig tilpasset.

Mener statsråden at logistikkrutinene fungerer

godt nok i praksis, eller vil statsråden sørge for innskjerping av rutinene og gjenbruksvurderingene slik at flere hjelpemidler som kan gjenbrukes ikke kastes?»

BEGRUNNELSE:

Behovet for hjelpemidler er økende, og det er viktig at forvaltningen fungerer godt slik at brukbare hjelpemidler ikke kastes.

I NOU 2010:5 fremgår det følgende:
Sitat fra NOU 2010:5

"I forbindelse med prosjektet Mer effektiv hjelpemiddelforvaltning ble det utarbeidet felles logistikkru-
tiner (leveringstider, krav til reparasjon, gjenbruks-
krav) og en registreringsinstruks som hjelpemiddel-
sentralene er pålagt å følge. Teknisk vedlikehold,
reparasjon og gjenbruk av hjelpemidler er sentralt i ar-
beidet med å utnytte folketrygdens midler mest mulig
effektivt. Godt vedlikehold er med på å forlenge
brukstiden for hjelpemidlene. Sentralenes tekniske
kompetanse sammen med det etablerte service-
nettverk i kommunene skal bidra til at brukerne får
hjelp når feil oppstår. Gjenbruk av brukte hjelpemid-
ler reduserte behovet for nykjøp med om lag 750 mill.
kr i 2008. For å få dette til kreves et godt samspill mel-
lom formidlings-, teknisk- og logistikkompetanse.
Først ved gjennomgang av tilbakeleverte hjelpemidler
hvor teknisk tilstand og økonomisk analyse av utgifte-
ne ved istandsetting vurderes. Selve produksjonsdelen
med istandsetting av hjelpemidlene kan betraktes som
en ordinær industriproduksjon. Så må de gjenbrukte
hjelpemidlene bringes inn i formidlingsprosessen til
nye aktuelle brukere, noe som krever et godt samar-
beid mellom forvaltning og formidling på sentralen,
samt lokale formidlere for å lykkes."

Reparasjoner kan være for kostbare, men det er
også mulig at fokuset på gjenbruk ikke har vært pri-
oritert høyt nok.

Bruk og kast er ikke miljøvennlig, og det er viktig
å se verdien av å ta vare på det som kan brukes om
igjen.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om gjenbruk av hjelpemid-
ler, og hvorvidt rutineene for dette i tilstrekkelig grad
følges. Jeg forstår det også slik at representanten Gil-
tun spør om gjeldende krav til gjenbruk bør skjerpes.

Jeg er opptatt av at hjelpemidler i størst mulig
grad blir gjenbrukt. På bakgrunn av en gjennomgang
av hjelpemiddelsentralene gjennomført av Agenda i
2007, har Arbeids- og velferdsetaten jobbet aktivt
med å endre og tydeliggjøre kravene til gjenbruk.
Dette ble gjort etter en gjennomgang av hvilke typer
hjelpemidler som det faktisk lønner seg å gjenbruke,
det vil si at kostnadene ved å vaske, desinfisere, skif-
te slitedeler og reparere er lavere sammenlignet med
å bestille nye hjelpemidler.

Kommunene har finansieringsansvar for brukere
som trenger hjelpemidler i kortere perioder. For hjel-
pemidler som lånes ut for et midlertidig behov, stilles

det av naturlige årsaker ikke like strenge krav til
funksjonalitet og kvalitet som for hjelpemidler som
skal brukes daglig over lengre tid, og som hjelpemid-
delsentralene låner ut. Kommunene overtar derfor
mange av de hjelpemidlene som hjelpemiddelsentra-
lene ikke finner hensiktsmessig å gjenbruke til bruke-
re med varig behov. Kommunene kan på denne nyt-
tiggjøre seg disse hjelpemidlene ved å låne dem ut til
brukere med midlertidig behov. Alle hjelpemidler
som koster under 1200 kroner kan beholdes og gjen-
brukes av kommunen, og de brukes til å dekke kort-
tidsutlån til sine brukere.

Hjelpemiddelsentralene har også anledning til å
gi bort brukte hjelpemidler til ideelle organisasjoner.
I mange år er det gitt hjelpemidler til Hjelpemiddel-
fondet som driver arbeid i Latin-Amerika.

Det er videre en del spesialtilpasset utstyr som
må kasseres fordi det ikke er mulig å gjenbruke utsty-
ret. Dette gjelder blant annet skinner til trappeheis,
spesielle ramper og alle kroppsnære produkter som
madrasser, sitteputer og hygieneartikler.

Representanten peker på at det ikke er miljøvenn-
lig at hjelpemidler brukes og kastes. Dette er jeg enig
i og Arbeids- og velferdsetaten legger også dette til
grunn for sin virksomhet. Arbeids- og velferdsdirek-
toratet ønsker at alt som ikke brukes skal leveres inn
til hjelpemiddelsentralene. Sentralene foretar en vur-
dering av om det vil lønne seg å gjenbruke hjelpe-
middelet. Dersom det ikke egner seg for gjenbruk,
har hjelpemiddelsentralene avtale med et avfallsgjen-
vinningsselskap som tar seg av sorteringen og resir-
kulerer de ulike materialene. På den måten blir metal-
let og andre deler hjelpemidlene er bygd opp av brukt
på nytt.

Etter mitt syn er gjeldende rutiner for gjenbruk er
gode nok. Jeg har også nylig diskutert med Arbeids-
og velferdsdirektoratet hvilke muligheter det er for å
øke satsingen på gjenbruk ytterligere. De gjeldende
krav er satt ut fra en helhetsvurdering av hensikts-
messig gjenbruksgrad. Dagens krav til gjenbruksgrad
er så vidt høye at en ytterligere skjerping vil kunne gå
på bekostning av hjelpemiddelsentralenes primær-
oppgaver. Min vurdering er på denne bakgrunn at det
ikke er hensiktsmessig å høyne kravene til gjenbruk
ytterligere, men jeg er opptatt av at disse kravene
oppfylles i praksis. Jeg vil derfor fortsette å følge det-
te området tett videre.

SPØRSMÅL NR. 1539**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 20. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I romjula 2011 vart omlag 1.7 km av fylkesveg 664 mellom Otterdal og Grodås i Sogn og Fjordane vaska vekk under orkanen Dagmar sine herjingar. Statsråden var på synfaring i lag med kommunalministeren, og dei lova statleg støtte for å få på plass ny veg. På tross av fleire purringar, blant anna frå fylkesordføraren i Sogn og Fjordane, er det ennå ikkje kome svar frå statsråden på kva statens sitt bidrag blir.

Når får dei svar, og kor stort blir staten sitt bidrag?»

GRUNNGJEVING:

For innbyggjarane i Otterdal var det ei dramatisk hending då Dagmar tok vegen til bygda i romjula. I dag er det sett opp båtrute for å frakte borna til barnehagen og skulen, og dei vaksne til arbeid. Dette er ein svært krevjande og uholdbar situasjon, og det hastar med å kome i gong med bygging/utbetring av vegen.

Dei lovnadane som statsrådene kom med under synfaringa var klare på at staten skulle bidra med økonomiske midlar til ny veg.

Sogn og Fjordane fylkesting handsama 17. april (sak 10/12) denne saka, og i vedtaket heiter det blant anna at Sogn og Fjordane fylkeskommune ber Regjeringa, ved Samferdsledepartementet, om statlege ekstraløyvingar til fullverdig rassikring av fv 664 i Otterdal i Hornindal kommune. Dei ber også om å få ei avklaring frå samferdsleministeren innan 1. juni på kva vegløyving staten finansierer på fv 664.

Dette er det framleis ikkje svare på, og det er svært beklageleg for tida går, og det hastar med ei ta ei avgjerd, og starte arbeidet.

Uansett kva løysing som blir vald, oppattbygging slik vegen var, oppattbygging og rassikring eller ny tunnel blir det eit spleiselag. Med dei klare lovnadane om statleg medfinansiering som statsrådene kom med er det både rett og rimeleg at fylkeskommunen får eit konstruktivt svar på sine brev, og at det skjer omgåande.

Svar:

Det er sendt brev frå Samferdselsdepartementet til fylkesordførar i Sogn og Fjordane, der det blir vist til Prop. 111 S (2011-2012) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringar i statsbudsjettet 2012 og løyvingar frå både Kommunal- og regionaldepartementet og Samferdselsdepartementet i samband med uveret i romjula 2011. Kommunal- og regionaldepartementet har i samsvar med etablert praksis foreslått å auka skjønsmidlane på post 64, som gir ein delvis kompensasjon for ekstraordinære utgifter knytt til øydeleggingar på kommunal og fylkeskommunal infrastruktur, med 145 mill. kroner. Sogn og Fjordane fylkeskommune vil i samband med dette få sin søknad om ekstra tilskot til opprydding av skadane på vegnettet behandla av Kommunal- og regionaldepartementet.

Samferdselsdepartementet har elles løyvd 80 mill. kroner til vedlikehaldstiltak etter skadar på riksvegnettet som følgje av ras og flom i samband med stormane rundt årsskiftet 2011/2012. Sogn og Fjordane mottok 27 mill. kroner til utbetring av riksvegane i fylket.

SPØRSMÅL NR. 1540**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 14. juni 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kystverket besluttet 15.11.01 å flytte losbordingspunktet fra "Kvitsøy 2" til "Kvitsøy 1" av sikkerhetsmessige grunner for normale tankskip (over 30 000 GRT). Dette skulle gjelde tankskip klassifi-

sert for å transportere farlig eller forurensende gods/last, og betyr at los må flys om bord med helikopter.

Vil statsråden ta initiativ til å fjerne dette kravet for tankskip som skal inn til service/reparasjon og som ikke har verken farlig eller forurensende last om bord?»

BEGRUNNELSE:

Konsekvensen av Kystverkets beslutning om å flytte losbordingspunktet er at loser må flys om bord i helikopter. Dette betyr at gebyr/avgift øker med ca. 53 %, og kostnaden for loshelikopter kan ligge i størrelsesorden 130 000 kroner for et skipsanløp i Rogaland. Når et tankskip skal inn til service eller reparasjon har de verken farlig eller forurensende last ombord; ikke mer enn et cruiseskip måtte ha. Denne kostnaden har ikke konkurrerende verksteder i utlandet, og resultatet er dessverre at tankbåter velger bort verksteder i Rogaland på grunn av denne ekstra kostnaden.

Det vil derfor kunne være fornuftig å innføre unntak fra losbording fra "Kvitsøy 1" for alle tankbåter som skal inn til verkstedsopphold/service forutsatt at skipet ikke har farlig eller forurensende last ombord. I last regnes ikke vanlige bunkers.

Unntaket vil ikke ha noen provenyeffekt for staten siden ekstrakostnadene kun går til dekning av helikoptertransporten. Statens inntekter ville snarere kunne øke som følge av økt verdiskaping og skatteinntekter til Norge.

Svar:

Kystverket har opplyst at bakgrunnen for endringen i 2001 som det vises til i spørsmålsstillingen var en vurdering av en bedret skipssikkerhet i området.

Navigering av stor tonnasje i dette farvannet krever god planlegging. Et større areal og tidlig tilbringing av los om bord bidrar til å redusere faren for ulykker. Boknafjordområdet har, i følge tall fra sjøtrafikksentralen på Kvitsøy, ca 125 000 skipsbevegelser i året. Dette er den høyeste trafikk tettheten langs norskekysten. I tillegg til ordinær skipstrafikk

har farvannet stor aktivitet innen transport av farlig og forurensende last, passasjertrafikk, ferger og cruiseskip.

Kystverket viser til at bruk av losbåt er hovedregelen ved losbording. Dette inkluderer også tankskip over 30 000 BT i Rogalandsområdet. I dårlig vær kan losbåt av sikkerhetshensyn ikke benyttes ved losbordingsfeltet "Kvitsøy 1". Den aktuelle fartøysgruppe tilbys derfor lostransport med helikopter. Fartøyene som ikke ønsker å benytte helikopter kan takke nei til dette, men må da vente utenfor det lospliktige området ved dårlig vær inntil været tillater at losbåten kan føre losen ut til losbordingsfeltet.

I begrunnelsen for spørsmålet er losbording av tankskip over 30 000 BT sammenlignet med losbording av cruiseskip som følger andre regler. Kystverket opplyser at det er riktig at bunkerskapasiteten ofte kan sammenlignes. Forskjellen ligger imidlertid i forholdet til gass i lastetankene på et tankskip. For at et tankskip skal være gassfritt, skal det ikke være rester av hydrokarboner i lastetankene. Tankene må altså være spylt og fri for lasterester og tankene må være luftet og målt/inspisert før ankomst. Alle lasteliner skal være spylt og det skal ikke være noen slop (vaskevann med hydrokarboner) om bord. De to fartøystypene er dermed ikke direkte sammenlignbare. Av hensynet til sikkerheten er regelverket derfor forskjellig.

Avslutningsvis vil jeg gjøre oppmerksom på at regjeringen våren 2012 har nedsatt et offentlig utvalg som vil foreta en samlet gjennomgang av lostjenesten. Innstillingen fra utvalget forventes avgitt våren 2013, og vil gi oss et grunnlag for en bred drøftelse av lostjenestens innhold og omfang.

SPØRSMÅL NR. 1541

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 14. juni 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«For at vanlige tankskip skal anløpe Rogaland må rederiet blant annet betale sikkerhetsgebyr (VTS/radar). I Bergen betaler man ved anløp Mongstad og Sture, mens i Rogaland betaler man for alle anløp. Dette gebyret er et statlig gebyr.

Hva er bakgrunnen for at skipene behandles ulikt i Rogaland og Hordaland, og vil statsråden ta initiativ for likebehandling?»

Svar:

Sjøtrafikksentraltjenesten i Rogaland og Hordaland er brukerfinansiert, og avgiften settes slik at den dekker driftskostnadene til hver enkelt sjøtrafikksentral.

Sjøtrafikksentraler blir opprettet som et tiltak for å redusere risikoen i et bestemt farvannsområde. I Rogaland er det opprettet en sjøtrafikksentral på Kvitsøy for å redusere risikoen som den generelle tra-

fikktettheten i området representerer samt redusere risikoen ved gasstransport til terminalen på Kårstø. I Hordaland er det opprettet en sjøtrafikksentral på Fedje på grunn av risikoen knyttet til seilaser med farlig og forurensende last til og fra terminalene ved Sture og Mongstad.

Basert på et prinsipp om at det er den sjøtrafikken som påfører kostnaden som også skal dekke denne utgiften, er det i Rogaland avgiftsplikt for alle fartøy over 24 meter som anløper havner i området som er

dekket av virkeområdet til sjøtrafikksentralen på Kvitsøy.

I Hordaland er det bare avgiftsplikt for fartøy som fører farlig eller forurensende last som anløper terminalene på Sture og Mongstad, noe som er i overensstemmelse med begrunnelsen for opprettelsen av sjøtrafikksentralen på Fedje.

Det foreligger ikke planer om å endre dette avgiftssystemet.

SPØRSMÅL NR. 1542

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 15. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Har politiet, påtalemyndighetene og domstolene i dag systemer som enkelt gjør statistikk tilgjengelig over hvor mange barn som har vært utsatt for eller vitne til vold og hvor grov volden har vært, og vil statsråden eventuelt motsette seg at det etableres slike systemer?»

BEGRUNNELSE:

Anmeldelser for familievold har eksplodert de siste årene, fra 2006 til 2010 steg andelen med 500 prosent fra 487 til 2474 anmeldte saker. Selv om noe av økningen var ventet etter en lovendring i 2006 er dette en alarmerende økning.

Etter det representanten kjenner til kan hverken politidistriktene eller politidirektoratet gi statistikk over hvor mange barn som har vært vitne til eller utsatt for vold, eller hvor grov volden har vært med dagens journal- og rapporteringssystemer. Dagens statistikk over anmeldelser om vold i nære relasjoner sier ingenting om alder, kjønn, nasjonalitet eller lignende. Flere politidistrikter ønsker slik statistikk.

Domstolsadministrasjonen eller Riksadvokaten kan i dag heller ikke gi tall på hvor mange voldssaker med barn involvert som havner i retten.

Justisdepartementet har selv gjort et anslag som tyder på at så mange som 100.000 barn er vitne til vold eller selv blir utsatt for vold hvert år, og en undersøkelse fra NOVA anslår at omkring 200.000 barn i Norge har blitt

lått av foreldre en eller flere ganger, og at i overkant av 22.000 av disse barna har vært utsatt for grov vold mer enn ti ganger.

Dette er svært bekymringsfullt, men det finnes i dag ikke mer konkrete tall om disse barna.

Svar:

Vold i nære relasjoner er et alvorlig samfunnsproblem. Vold skaper utrygghet, kan medføre helse-skader og tap av velferd og begrenser den enkeltes livsutfoldelse. Vold som finner sted i nære relasjoner rammer særlig hardt. Omgivelser og relasjoner som skulle innebære trygghet og tillit preges av krenkelser, utrygghet og tillitsbrudd. Vold og overgrep er en del av mange barns hverdag og oppvekst. Denne volden har ikke kun umiddelbare konsekvenser for barnet. Barn som lever med vold i familien vil kunne preges av disse erfaringene resten av livet. Derfor er det en prioritert oppgave for Regjeringen å forebygge og bekjempe vold i nære relasjoner.

Som spørsmålsstilleren viser til i sin begrunnelse, er det i de senere årene registrert en økning i anmeldelser i saker som omfatter vold i nære relasjoner. I 2011 ble det registrert 2604 anmeldelser i kategorien mishandling i familieforhold. Dette er en svak økning fra 2010 da det ble registrert 2474 anmeldelser. I den siste femårsperioden har det imidlertid vært en stor økning i antallet anmeldelser. De nye straffesakskodene for mishandling i familieforhold ble innført i 2006 og økningen skyldes nok i all hovedsak en gradvis overgang til å kode aktuelle saker på de nye kodene. Økningen ser likevel ut til å fortsette og jeg ser positivt på en slik utvikling, siden målet er å avdekke og synliggjøre denne volden. Noe av økningen er sannsynligvis også en konsekvens av økt bevisst-

gjøring rundt temaet vold i nære relasjoner og de tiltak som er iverksatt for å avdekke volden.

Politidirektoratet beskriver kriminalitetsutviklingen på grunnlag av anmeldte straffbare forhold registrert i politiets straffesaksregister (STRASAK). Også Statistisk Sentralbyrå produserer offisiell statistikk som baserer seg på politiets registerinformasjon.

Politiet har ikke et eget register for saker der barn utsettes, eller eksponeres, for vold fra foreldre eller foresatte. Anmeldte saker hvor barn er offer for vold eller vitne til vold registreres i straffesaksregisteret (STRASAK). De fleste voldssaker kodes under straffelovens kapittel om liv, legeme, helbred, herunder også en god del saker knyttet til vold i nære relasjoner. Samtidig har man de nye straffesakskodene for mishandling i familieforhold som ble innført i 2006. Her kodes saker knyttet til grov og eller gjentatt mishandling. Relasjon er ikke en variabel som fremkommer av straffesaksstatistikken. I sakene som er kodet som mishandling i familieforhold vil offer og gjerningsperson være i en familierelasjon. Man kan likevel ikke direkte hente ut informasjon om hvilken konkret relasjon partene har. I saker kodet under straffelovens kapittel om liv, legeme, helbred vil en lang rekke relasjoner være inkludert, fra nære relasjoner til at man ikke kjenner hverandre.

Imidlertid kan politidistriktene ved hjelp av analyseverktøyet PAL for STRASAK gjennomføre analyser og koble ulike variabler opp mot hverandre. Relevante variabler som kan sammenstilles er f.eks. lovbruddskategori (f.eks. mishandling i familieforhold eller voldssaker kodet under straffelovens kapittel om liv, legeme, helbred), rolle (gjerningsperson, fornærmet, vitne osv.), gjerningstidspunkt, kjønn, alder ved gjerning og statsborgerskap. Variabelen relasjon fremkommer derimot ikke uten en gjennomgang av aktuelle saker siden dette ikke kodes ved registreringen av anmeldelsene. Flere politidistrikter lager analyser av ulike kriminalitetsområdet hvor også relasjon fremkommer. I disse analysene leses anmeldelsene for å få kunnskap om flere variabler enn de som fremkommer gjennom direkte søk i PAL for STRASAK.

En fremskaffelse av mer detaljert statistikk innenfor dette område vil kreve endrede registreringsrutiner og nye straffesakssystemer. Dette vil bli vurdert i forbindelse med innføringen av den nye straffeloven.

Domstoladministrasjonen har ikke systemer som gjør det mulig å ta ut tall på hvor mange barn som har

vært utsatt for eller vitne til vold i saker for domstolene. Dette skyldes at sakene registreres etter straffebud, og at samme straffebud benyttes uavhengig av om fornærmede er barn eller voksen. Domstolsadministrasjonen kan imidlertid, gjennom domstolenes saksbehandlingssystem LOVISA, finne tall på hvor mange barn som har møtt til dommeravhør. Hva som er grunnlaget for saken, og om etterforskningen ledet til tiltale, kan domstolsadministrasjonen ikke få ut statistikk på.

Domstolsadministrasjonen uttrykker behov for et system som tar mer hensyn til ønsket om statistikk. Et slikt behov må ses opp i mot de kostnader dette vil innebære. Det vil også på sikt kunne vurderes om et slikt system kan samkjøres med politiets system.

Politiet og påtalemyndigheten har ansvar for å avdekke og iverksette vold mot barn, noe man søker å gjøre best mulig. Riksadvokaten har engasjert seg aktivt og direkte i arbeidet med å øke oppmerksomheten og heve politiets og påtalemyndighetens innsats for styrke barnas - særlig de minstes - rettslige vern mot fysisk mishandling og vold. Det har særlig vært rettet fokus mot etterforskningen og politiets evne til å oppklare sakene og derigjennom kunne strafforfølge den/de ansvarlige.

Avslutningsvis vil jeg nevne at vi også har flere andre kilder som gir indikasjoner på omfanget av vold i nære relasjoner. Dette gjelder for eksempel den årlige rapporteringen fra krisesentrene og Justisdepartementets såkalte «voldsmålinger» som skal gjennomføres for fjerde gang i 2012. En landsomfattende studie fra Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring fra 2007 (NOVA-rapport 20/2007) viser at syv prosent av de spurte 18-19-åringene hadde opplevd at mor ble utsatt for vold fra en partner og at to prosent mente at denne volden var grov. To prosent av de spurte hadde opplevd at far ble utsatt for vold fra partner.

For å innhente ytterligere kunnskap om omfanget av vold i nære relasjoner i befolkningen forbereder Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS), på oppdrag fra Justis- og beredskapsdepartementet, en representativ landsomfattende omfangsundersøkelse om vold i nære relasjoner. Undersøkelsen vil blant annet inneholde spørsmål om utsatthet for vold i barndommen. Det er lagt opp til at spørreskjemaet også vil kunne inneholde spørsmål om barn som er vitne til vold. Datainnsamlingen vil foregå våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 1543**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 19. juni 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Streiken som har ramma norske kommunar er no over. Mange tenester har blitt ramma. Dette gjeld mellom anna barnehagar, SFO og søppelhenting. Noko som igjen betyr at mange ikkje har fått levert dei tenestene dei skulle hatt. Når tenestene ikkje blir levert slik som avtalt må også betaling for desse tenestene reduserast tilsvarende.

Vil statsråden sikre at alle som, på grunn av streiken, ikkje har fått levert dei kommunale tenestene dei skulle, får rekningane tilsvarende redusert?»

Svar:

Om ein streik fører til at ein barnehage eller ei skulefritidsordning ikkje kan oppfylle krava i regelverket og av den grunn må stenge mellombels, vil det påligge eigar å klarleggje om streiken påverkar foreldrebetalinga. Spørsmålet i seg sjølv er ikkje regulert av barnehagelova eller opplæringslova, men foreldrebetalinga er eit vilkår i kontrakten mellom barne-

hagen/skulefritidsordninga og foreldra. Den konkrete vurderinga må gjerast på bakgrunn av alminnelege kontraktsrettslege prinsipp. Generelt vil foreldre som ikkje får oppfylt sin del av avtala ut frå alminneleg kontraktsrett, ha krav på "avslag" i foreldrebetalinga som står i høve til perioden barnehagen eller skulefritidsordninga har vore stengd.

Med omsyn til søppelinnhenting er det eit lov-messig krav at sjølvkost skal vere grunnlaget for avfallsgebyra frå innbyggjarane. Kommunen kan ikkje ta inn meir i gebyr enn kva det kostar å produsere tenesta. For tenester der sjølvkostprinsippet gjeld, vil det i praksis vere slik at inntektene over nokre år (3-5 år) ikkje skal overstige kostnadene for å samla. Om gebyrinntektene eitt år overstig dei faktiske kostnadene ved å levere tenesta, t.d. som følge av at streik har ført til lågare lønsutgifter enn opphavleg budsjettert, skal dette bli ført tilbake til innbyggjarane gjennom lågare gebyr i framtida.

SPØRSMÅL NR. 1544**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 14. juni 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden legge til rette for at alle bønder får øke sin produksjon, også de som produserer 400 000 liter, og hvis ikke kan statsråden garantere for at vi får nok melk slik at vi ikke får en ny melkekrise?»

BEGRUNNELSE:

Jeg tok i spørsmål 15:1275 til statsråden opp for skjellsbehandlingen av norske bønder som produserer 400 000 liter melk. Vi leser i Nationen 06.06. at Tine mangler 30 millioner liter melk, og ønsker å øke melkekvoten 3 prosent.

Svar:

En av målsetningene i Meld. St. Nr. 9 (2011-2012) Om landbruks- og matpolitikken er at det skal

legges til rette for en variert bruksstruktur over hele landet. Forskrift om kvoteordningen for melk av 23.12.11 nr 1502 fastslår at formålet med ordningen er "å tilpasse melkeproduksjonen til avsetningsmulighetene i markedet innenfor de målsetninger Stortinget har fastsatt, herunder distriktsprofil og variert bruksstruktur".

For å kunne oppnå dette er det behov for å ha grenser for hvor store melkeproduksjonsforetak kan bli.

Grensene for produksjonen (produksjonstakene) er fastsatt i protokoller fra forhandlinger mellom staten og Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag. Produksjonstakene er satt til 400 000 liter for enkelbruk og 750 000 liter for samdrifter.

Kvotedrøftingene mellom avtalepartene i januar 2012 gav som resultat at melkeprodusentene kan øke

sin produksjon med 3 prosent i kvoteåret 2012/2013, i forhold til det som var utgangspunktet for kvoteåret 2011/2012 innenfor de rammene produksjonstakene setter. Det er enkeltbruk og samdrifter under hhv. 400 000 og 750 000 liter som kan utnytte denne muligheten. Disse foretakene utgjør i overkant av 95 pst. av alle enkeltbruk og samdrifter i Norge.

Det framgår videre av samme referat at: "Avtale-

partene vil ta en statusgjennomgang av markedssituasjonen i august 2012".

Departementet har nå fått en henvendelse fra Tine om å øke kvotene og har derfor innkalt til kvotedrøftingsmøte 18. juni. Landbruks- og matdepartementet fastsetter kvotene etter innspill fra Tine og drøftinger med Norges Bondelag og Norsk Bonde- og Småbrukarlag.

SPØRSMÅL NR. 1545

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 15. juni 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Ifølge Kommunal Rapport 7. juni 2012, har kommunestyret i Kautokeino for andre gang sagt nei til et svensk gruveselskap som vil starte virksomhet i kommunen.

Hvilke tanker har statsråden om dette, og hvilken betydning kan dette få for regjeringens bebudede strategi for mineralnæringen generelt, og spesielt for Nord-Norge?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med statsrådens tilsvare til Dokument 8:153 S (2010-2011) bemerket nærings- og handelsministeren at en arbeidet med en egen strategi for mineralnæringen.

Dette ble gjentatt i Meld St 22 (2011-2012) Verktøy for vekst - om Innovasjon Norge og Siva SF.

Svar:

Den næringspolitikken hver enkelt kommune driver, er av stor betydning. Kommunene har et ansvar for å legge til rette for nyetableringer som kan gi arbeidsplasser og positive lokale og regionale ringvirk-

ninger. Kommunene kan gjennom blant annet et langsiktig og grundig planarbeid gjøre mye for å skape nye arbeidsplasser og bidra til samfunnets verdiskaping. Det er også av stor betydning at regelverket, slik som for eksempel plan- og bygningsloven og mineralloven, legger et godt grunnlag for dette arbeidet.

Kautokeino kommune har i to runder valgt å ikke vedta endelig program for arbeidet med planforslag og konsekvensutredning etter at høring er gjennomført. En slik praksis er uvanlig, men vurderes ikke å være et brudd med dagens regelverk.

Saken reiser viktige spørsmål knyttet til den kommunale planprosessen og tilrettelegging for næringsvirksomhet generelt. Jeg har tidligere signalisert at hensynet til et forutsigbart regelverk for mineralutvinning er blant de temaene som vil bli vektlagt i arbeidet med strategi for mineralnæringen. Nærings- og handelsdepartementet har mottatt flere innspill om kommunenes rolle i planprosessen ved etablering av mineraluttak. Dette er også noe næringen fremhever som viktig. Planprosessen, herunder kommunens rolle i mineralsaker som omfattes av bestemmelsene om konsekvensutredninger, er blant temaene som vil bli vurdert i arbeidet med strategien.

SPØRSMÅL NR. 1546**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 15. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Ifølge Hamar Arbeiderblad er det over 17 000 hedmarkinger som har fått purring på årsavgiften og så mange som 8 500 kjøretøy i Hedmark kan bli begjært avskiltet.

Hvilke tanker har statsråden om dette?»

BEGRUNNELSE:

Forløperen til dagens årsavgift ble innført i 1917 og var opprinnelig ment som et midlertidig tiltak for å skattlegge luksus.

Årsavgiften er i dag først og fremst en fiskal avgift, dvs. en avgift som har som eneste formål å gi staten inntekter.

For 2012 er det anslått at årsavgiften vil gi en inntekt til statskassen på nærmere 9,35 mrd kroner.

Svar:

Det er riktig at årsavgiftens hovedformål er å gi statens inntekter. Det er i seg selv et godt formål og intet motargument mot avgiften. Jeg vil imidlertid påpeke at avgiften siden 2008 også har hatt en miljøbegrunnelse. Årsavgiften ble da lagt om slik at avgiften på kjøretøy med høye lokale utslipp økte, samtidig som kjøretøy med lave lokale utslipp fikk redusert avgift.

Når avgiften nå er utskrevet etter de regler som Stortinget har vedtatt, ligger det til Toll- og avgiftsetaten å benytte lovlig virkemidler for å innkreve avgift som ikke blir betalt til rett tid. Hensynet til det store flertall som betaler frivillig uten merarbeid for

etaten, tilsier aktiv etatspågang overfor dem som ikke betaler like frivillig. Et av disse virkemidlene er at det treffes vedtak om at kjøretøy som det ikke er innbetalt avgift for skal stanses (begjæring om avskilting). Før dette er det etter purring god anledning til å betale, for så å slippe avskilting. Risikoen for avskilting bidrar til en høyere grad av frivillige betalinger.

Bilbruk i Norge forutsetter at aktuelle avgifter betales. Den som på grunn av manglende betalingsvilje eller betalingsevne ikke etterlever dette, kan ikke forvente at adgangen til bilbruk beholdes over tid. Alternative innfordringstiltak til avskilting ville være utleggstrekk i eierens lønn eller pensjon, eller utleggspant og tvangsauksjon for kjøretøyet. Avskiltingsbegjæring er enklere, raskere og mer effektiv enn dette.

At 8 500 bileiere i Hedmark nå er utsatt for avskiltingsbegjæring, betyr at mange av dem vil prioritere å skaffe penger til avgiften, for dermed å avverge den fysiske avskiltingsrisikoen. Bare en mindre andel av dem vil til slutt oppleve faktisk avklipping av skiltene ved en veikontroll.

Jeg tilføyer at ved manglende avgiftsbetaling inntreffer det rettslige forbudet mot fortsatt bruk av kjøretøyet allerede ved myndighetenes utsendelse av avskiltingsbegjæring, jf. skattebetalingsloven § 14-11. Den senere, fysiske skiltklipping som skjer i en påfølgende vegkontroll, er egentlig bare en håndhevelse av dette fra før ilagte bruksforbudet. Ordningen illustrerer at adgangen til å bruke et kjøretøy er sterkt forbundet med betaling av de aktuelle avgifter på bilen. Slik bør det også være.

SPØRSMÅL NR. 1547**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 18. juni 2012 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte og garantere at togene som går på østre linje i Østfold får benytte det nye dobbeltsporet mellom Ski og Oslo når dette står klart?»

Svar:

Planene for Follobanen legger opp til at Østre linje skal kobles til nye Ski stasjon. Det gir mulighet for at tog til/fra Østre linje kan kjøre Follobanen.

SPØRSMÅL NR. 1548**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 15. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I svar på spørsmål nr. 1396 skriver statsråden at hun ikke ser noen grunn til bekymring ved at et stort antall rettssaker blir omberammet eller avlyst. Mange innen domstolene hevder at et stort antall straffesaker må omberammes i svært kort tid før hovedforhandling fordi påtalemyndigheten har glemt å stevne vitnene.

Er statsråden kjent med denne problemstillingen og hva gjøres i så fall for å innskjerpe rutinene hos påtalemyndigheten?»

Svar:

Etter å ha blitt forelagt problemstillingen som er reist i spørsmålet opplyser riksadvokaten at det ikke foreligger noen samlet oversikt over omfanget av straffesaker som må utsettes på grunn av manglende

vitnestevning. Han legger imidlertid til at det ikke samsvarer med hans erfaring at påtalemyndigheten i et stort antall straffesaker glemmer å stevne vitner. Utsettelse av saken kan imidlertid bli resultatet av at man ikke lykkes i å oppspore tiltalte eller sentrale vitner for å forkynne stevningen. I Oslo har statsadvokatembetet og lagmannsretten hatt et samarbeidsmøte i mai i år for å drøfte hvilke tiltak som kan iverksettes for å redusere antall tilfeller av mislykkede forkynnelser av stevninger i straffesaker. Oslo politidistrikt er også trukket inn i denne prosessen.

På samme måte som riksadvokaten antar jeg at denne utfordringen kan møtes rundt om i landet ved at påtalemyndigheten, politiet og domstolene sammen drøfter spørsmålet dersom manglende forkynnelser skulle bli et problem.

SPØRSMÅL NR. 1549**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 15. juni 2012 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I enkelte deler av landet opplever man stor konflikt mellom reinbeitedistrikt og det øvrige lokalsamfunn. I Meråker kommune har det over lang tid pågått konflikt i forbindelse med avvikling av vandreløpet Meråker Mountain Challenge.

Vil statsråden foreta en gjennomgang og endring av reindriftslovens § 65 slik at man får klarlagt hvordan man skal forstå begrepet "særlig skade for rein-driften" slik at allmennheten i større grad kan sikres mulighet til å ferdes til fots i fjellet?»

BEGRUNNELSE:

I handlingsplanen for omstilling i Meråker 2006 - 2011 heter det blant annet under punktet - Arrangement og idrettsbasert reiseliv, at det er ønskelig og bidra til å utvikle "Meråkernavnet" som merkevare. Dette innebærer at man blant annet ønsker å støtte ut-

viklingen av sommeraktiviteter (idrett og annet) for både barn og ungdom, men også for familier med tanke på helårs turisme.

I den anledning har man etablert Meråker Mountain Challenge (MMC). De arrangerer i juli måned et vandreløp for alle. Løpet starter i Gudingsvika i Meråker og går i mål på Teveltunet. Dette er en vandring som går over 90 km og hvor det planlegges arrangert med startdag 21. juli d.å. Denne vandringen ble også arrangert i fjor med 72 deltakere påmeldt, hvorav 53 startet og 38 deltakere fullførte. Arrangøren forventer ikke å tjene penger på fjelløpet da det baserer seg kun på frivillighet fra de som bidrar til å lage løpet.

Siden høsten 2010 og frem til i dag har det vært flere møter og stor uenighet mellom MMC og Feren reinbeitedistrikt (FRD) om løpet bør avholdes, når det skal avholdes og hvordan det skal avvikles. Både Meråker kommune ved ordføreren og fylkesmannen i Nord-Trøndelag har deltatt konstruktivt i prosessen

for å forsøke å få til enighet om en felles avtale som ivaretar partenes interesser på en god måte.

Den 13. desember 2011 ble det avholdt møte mellom MMC og FRD med det utgangspunkt å komme frem til enighet. FRD la i dette møtet frem et forhandlingsutkast. Ifølge referatet fra møtet fremkommer det at vandreløpet kunne starte 21./22. juli 2012 under gitte forutsetninger som at, reindriftsnæringen holdes orientert om planene, at en representant fra FRD skal være med i helikopteret ved bruk av slikt transportmiddel, arrangementet gis ett års prøveperiode med påfølgende evaluering, og det skal ytes erstatning ved eventuelt etterarbeid for reindriftsnæringen.

Den 17. april d.å. møttes partene på nytt til et avklaringsmøte. I dette møtet ble det fremholdt fra FRD at fjorårets arrangement påførte store ekstrakostnader og merarbeid. Videre gikk FRD bort fra sin tidligere aksept om at vandreløpet kunne avholdes 21./22. juli 2012, og mente 28. juli skulle være tidligst startdato. Det ble også fra FRD lansert et øvre tak på antall deltakere, og at dette skulle settes til 200 i fremtiden, samt at de fremmet krav om kompensasjon for helikopterutgifter begrenset til 100 000 kr i forbindelse med etterarbeid etter MMC.

MMC har i all korrespondanse vært tydelig på at man ikke har noen interesse i å ødelegge for reindriftsnæringen i Meråker, men føler samtidig en stor fortvilelse over at ethvert forsøk på å få avviklet dette arrangementet medfører store uenigheter og problemer. Det er også verdt og merke seg at Essand reinbeitedistrikt ikke har innsigelser til den delen av løpet som går gjennom deres distrikt i samme tidsperiode. MMC har gitt et klart uttrykk for at man har til hensikt å ferdes med varsomhet og ønsker å ivareta reindriftsnæringens behov for varsomhet.

Undertegnede registrerer at enkelte reinbeitedistrikt benytter seg av bestemmelsene i reindriftslovens § 65 ferdsel i område hvor rein beiter, på en slik måte at det vil være nærmest umulig for allmennheten og ferdes i de angitte områder eller få avholdt annen aktivitet som i utgangspunktet ikke skulle innebære å være til hinder for næringen.

Svar:

Bestemmelsen i Lov av 15. juni 2007 nr. 40 Om reindrift (Reindriftsloven) som representanten Robert Eriksson viser til, § 65 Ferdsel i område hvor rein beiter, har følgende ordlyd:

”De som ferdes i område hvor rein beiter, plikter å vise hensyn og opptre med varsomhet slik at reinen ikke unødig uroes eller skremmes under beiting, flyt-

ting mv. Særlig hensyn skal vises i forbindelse med reinens brunsttid, kalving, merking, skilling og slakting”.

Områdestyret kan, etter anmodning fra vedkommende distriktsstyre eller fra reieneierne i området, stille vilkår for eller nedlegge tidsbegrenset forbud mot større arrangement, idrettsstevne, jakthundprøve eller liknende virksomhet som kan være til særlig skade for reindriften. Vedtaket må gjelde et bestemt angitt område og kan bare fattes etter at grunneiere og kommune er hørt. Gjelder vedtaket et konkret arrangement, skal også arrangør høres.”

Kalvingsområder og områder for samling og skilling av rein er eksempel på områder hvor det kan være aktuelt å nedlegge slike midlertidige ferdselsforbud for en begrenset periode.

Dersom områdestyret nedlegger et forbud etter reindriftslovens § 65 andre ledd, er dette et enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Det innebærer at vedtaket kan påklages til overordnet forvaltningsnivå. I slike situasjoner vil alle sider av saken bli vurdert, herunder om tiltaket kan anses å være til ”særlig skade for reindriften”. De få gangene slike vedtak har vært påklaget, har avgjørelsen både gått i favør og disfavør av reindriften. Enkelte ganger har det vært åpenbart nødvendig å nedlegge et midlertidig forbud mot et arrangement, eventuelt at arrangementet kan gjennomføres under visse vilkår.

Det må sies at i praksis er bestemmelsen lite brukt. Det er også svært sjelden at det kommer til konflikter mellom reindriften og andre interesser når arrangement skal avvikles. Etter mitt syn fungerer bestemmelsen godt og etter formålet. Bl.a. kan den bidra til å øke bevisstheten om reindriftens behov for å drive uforstyrret i visse sårbare perioder. Den bidrar også til å fremme kontakt mellom reindriften og arrangør når ulike arrangement i reinbeiteområde planlegges. På den måten kan bestemmelsen bidra til at begge parter interesser og behov innenfor reinbeiteområdene blir ivaretatt.

Jeg har imidlertid forståelse for spørsmålet fra representanten Eriksson ut fra den konkrete saken som nevnes. Men, heller ikke i dette tilfellet er det den gjeldende bestemmelsen i reindriftsloven (§ 65) som i seg selv er problemet, men snarere hvordan konkrete søknader har blitt vurdert og behandlet. Her vil jeg understreke at også i denne saken er det nødvendig med en fornuftig, balansert vurdering og avveining av ulike hensyn og interesser.

På denne bakgrunn ser jeg ikke behov for å ta initiativ til en endring av reindriftslovens § 65 andre ledd.

SPØRSMÅL NR. 1550**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 18. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Fraværsordningen har ført til økte kostnader og mer administrasjon for skolene etter at sletting av fravær ble innført, samtidig gir det en signaleffekt om at fravær er greit fordi det ikke blir ført på vitnemålet, og at skolearbeid ikke er viktig.

Med hvilken begrunnelse forklarer statsråden denne ordningen med å ikke synliggjøre alt fravær på vitnemålet, når vi vet at mye fravær gjør det vanskelig å få jobb, lærlingplass, praksisplass mv, og at terskelen for å ta fri blir lavere med slike incentiver?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 3. juni 2012 kan vi lese at ungdomsskoler og videregående skoler blir pålagt enda mere kostnader, administrasjon og byråkrati, med ordningen om fravær som ble innført i 2008, fordi elevene kan søke om å få strøket fraværet. Skoleledere i Hordaland sier at ordningen med dette, krever mer administrasjon og økte kostnader. Ordningen favoriserer de som har tatt fri for å reise på ferie da disse kan få slettet sitt fravær, mens ungdom som sliter med sykdom ikke får det. Feriefravær vil ikke bli skrevet på vitnemålet, mens sykefravær blir ført opp. Gjennom skolegang og utdanning forberedes elevene til et arbeidsliv der krav til resultater, måloppnåelse og ansvar er høyt, og der fravær må synliggjøres og fraværsoppfølging er påkrevd gjennom lover og regler. Ved siden av karakterer blir elevene også målt på fravær når de skal søke seg praksisplass, lærlingplass, sommerjobb og en framtidig jobb. Når en slik ordning gir rom for å ta ut fri når det måtte passe, og det i tillegg blir slettet, vil det gi en negativ signaleffekt om at det også er greit i andre sammenheng.

Når vi vet at det stilles høye krav til læring og kunnskap for å komme seg i videre utdanning, og gjennom det være rustet til å komme seg i arbeid, blir det feil signal å gi, at det er lett å få fri og ikke få fraværet ført på vitnemålet.

Svar:

Det er viktig at skolen lærer elevene å ta ansvar for egen deltakelse i opplæring og senere arbeid. Å bidra til større ansvarliggjøring og bedre oppfølging av elevene var en av grunnene til at forskrift til opplæringsloven ble endret i 2009, slik at elevenes fravær på ungdomstrinnet skulle bli påført vitnemålet for grunnskolen. Fra og med 8. årstrinn skal i ut-

gangspunktet alt fravær nå påføres vitnemålene for grunnskolen og videregående opplæring.

Etter opplæringsloven § 2-11 kan enkeltelever i grunnskolen etter søknad få permisjon i inntil to uker sammenhengende. Forutsetningen for å gi permisjon er at det er forsvarlig å gi eleven fri fra opplæringen. Elevene har ikke rett til permisjon. Om permisjonen er forsvarlig eller ikke må avgjøres av skolen etter en konkret vurdering av konsekvensene fraværet vil ha for elevens opplæringssituasjon.

Jeg mener at skolene bør utvise varsomhet når de vurderer en søknad om permisjon. Stort fravær kan ha alvorlige konsekvenser for elevenes opplæring. Det er derfor viktig at permisjoner kun innvilges når det er forsvarlig i det enkelte tilfelle.

For inntil 10 skoledager i et opplæringsår, kan elevene i grunnskolen kreve at fravær som skyldes helsegrunner og fravær som skyldes innvilget permisjon, ikke blir ført på vitnemålet. Dette følger av forskrift til opplæringsloven § 3-41. Hvis skolen anser det som forsvarlig å innvilge permisjon, kan eleven derfor kreve at inntil 10 skoledager av dette fraværet ikke blir ført på vitnemålet. Dette vil kun gjelde feriefravær som følge av en innvilget søknad om permisjon. Hvis en søknad om permisjon ikke innvilges, og elevene likevel tas ut av opplæringen, skal fraværet føres på vanlig måte.

Sykdomsfravær kan strykes fra og med fjerde dag dersom eleven har legeerklæring. Kortere fravær som skyldes helsegrunner, kan ikke strykes fra vitnemålet med mindre det fremgår av legeerklæring at eleven har dokumentert risiko for fravær på grunn av funksjonshemning eller kronisk sykdom.

Jeg understreker at det maksimale antallet dager som kan kreves ikke ført på vitnemålet, er 10 dager. Det betyr altså inntil 10 dager sammenlagt i løpet av et opplæringsår, ikke 10 dager per fraværsårsak.

Også i videregående opplæring er antall dager som elevene kan be om at ikke blir ført på vitnemålet, begrenset til inntil 10 dager sammenlagt. For ikke å bli ført på vitnemålet må det dessuten være dokumentert at fraværet skyldes en av de grunnene som er angitt i forskrift til opplæringsloven § 3-47, for eksempel sykdom eller politisk arbeid. Som i grunnskolen kan sykdomsfravær bare strykes fra og med fjerde dag med mindre det fremgår av legeerklæring at eleven har dokumentert risiko for fravær på grunn av funksjonshemning eller kronisk sykdom.

SPØRSMÅL NR. 1551**Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 14. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det vises til skriftlig besvarelse nr. 1458 2012 hvor det bekreftes at NAV er i ferd med å gjennomføre en omorganisering, og at det ligger et forslag om å samle forvaltningsenhetene under en ledelse lagt til spesialenheten.

Vil en slik organisering bryte med beslutning om å etablere myndige Nav-kontor lokalt, vil brukere med behov for flere ytelser og hjelpetiltak få behandlet dette rundt om i hele landet, og vil statsråden bidra til at forslaget om ny organisering blir lagt frem for Stortinget som egen sak?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådens skriftlig besvarelse nr 1458 2012 bekreftes det at Arbeids- og velferdsdirektøren har orientert statsråden om at man blant annet er i ferd med å gjennomføre en omorganisering av Arbeids- og velferdsdirektoratet. I den forbindelse vises det til at den interne organiseringen av virksomheten er forhold som gjennom arbeids- og velferdsforvaltningsloven er delegert til Arbeids- og velferdsdirektøren, og at det er sendt på høring i Nav organisasjonen et forslag om blant annet å samle forvaltningsenhetene under en ledelse lagt til spesialenheten. Det opplyses videre om at bakgrunnen for forslaget er et ønske om å legge bedre til rette for at det skal være mulig å ta ut effektiviseringsgevinster gjennom IKT-modernisering samtidig som kvaliteten i ytelsesforvaltningen øker.

Undertegnede deler ikke statsrådens oppfatning om at en slik organisasjonsendring er å betrakte som et spørsmål om kun en intern organisering, da det etter undertegneds oppfatning vil påvirke hele etaten, og da både partnerskapet og Nav kontorene. I et slikt perspektiv vil det være helt avgjørende at saken blir forelagt for Stortinget til politisk behandling.

I forbindelse med stortingets behandling av St. prp. 46 (2004-2006) Ny arbeids- og velferdsforvaltning, påpekte stortingsflertallet viktigheten av at det skulle opprettes et Nav-kontor i hver kommune, og at disse skulle fremstå som "myndige" lokalkontor med stor veilederkompetanse slik at brukerne skulle kunne få en raskere, mer effektiv, og koordinert oppfølging og hjelp.

Det at det nå bekreftes at det går i retning av at ansvar og myndighet for forvaltningsenhetene overføres til en ledelse/styringslinje vil etter undertegneds oppfatning bety at dette bryter med den opprinnelige tanken å tenke "myndig" Nav-kontor, og nærhet til brukerne.

Undertegnede mener det er viktig og helt avgjørende for om man skal lykkes med arbeids- og velferdsreformen, at man har robuste Nav-kontor lokalt, samt at disse enhetene får tilbakeført mer kompetanse og myndighet. Forslaget til ny organisering kan tyde på at dette perspektivet svekkes. Undertegnede mener at et vesentlig poeng, sett ut fra et brukerperspektiv er at brukeren skal kunne møte veiledere som har den nødvendige myndighet og kraft til å iverksette de gode og riktige grepene. For at det skal kunne la seg gjennomføre er det også helt avgjørende at den "gode" saksbehandler har nærhet til sakene og brukerne. I svarbrevet påpeker statsråden at oppfølgingen skal bli bedre. Undertegnede mener det er behov for å få klargjort om statsråden mener at dette innebærer at brukerne kan forvente mer oppfølging. Undertegnede ønsker også å be statsråden klargjøre om en slik organisering vil bety at man får færre ytelser og ordninger i hver enhet, og om en slik organisering kan innebære at brukere/familier med behov for flere ytelser og hjelpetiltak vil få dette behandlet rundt omkring i hele landet, og da hos mange ulike enheter. Hvis så er tilfellet vil det også være behov for å få en klargjøring om hvem som skal koordinere dette. Det kan tyde på at den foreslåtte organiseringen vil medføre økt sentralisering i den forstand at aktive ytelser som f.eks. (AAP, dagpenger, enslige forsørgere) vil bli flyttet ut av fylkene/Nav kontorene lokalt, og over til en sentral enhet. Hvis så er tilfellet vil dette etter undertegneds oppfatning bryte med prinsippet om nærhet til brukeren.

Svar:

I mitt svar 1. juni 2012 opplyste jeg at arbeids- og velferdsdirektøren har sendt på høring i organisasjonen et forslag om blant annet å samle forvaltningsenhetene under én ledelse lagt til spesialenheten. I høringsnotatet som arbeids- og velferdsdirektøren sendte ut, drøftes endringer i linjetilhørighet for forvaltningsenhetene, kontaktsentrene, og resultatområdet hjelpemidler og tilrettelegging. Med linjetilhørighet menes om de ulike enhetene inngår i spesialenhetslinjen eller fylkeslinjen i den interne organiseringen av Arbeids- og velferdsetaten. Forslaget innebærer ikke endringer i oppgavefordelingen mellom enheter, men anbefaler nye interne rapporteringslinjer for de tre resultatområdene. Forslagene som drøftes, innebærer ikke endringer i NAV-kontorets oppgaver. Det kom ikke klart nok fram i mitt forrige svar.

Siden de forslag som Arbeids- og velferdsdirek-

tøren nå vurderer, ikke innebærer endringer i NAV-kontorets roller og oppgaver, vil forslagene heller ikke ha betydning for hvor "myndige" NAV-kontorene er.

I forbindelse med ikt-moderniseringen i Arbeids- og velferdsetaten har arbeids- og velferdsdirektøren besluttet en endret organisering av den ytelsesforvaltningen som i dag foregår i forvaltningsenhetene. Hovedgrepet er at saksbehandlingen blir mer spesialisert ved en oppgavefordeling mellom forvaltningsenhetene, og at saken kan behandles uavhengig av fylkesvis tilknytning. For personer med sammensatte

behov og mottakere av flere ytelser vil NAV-kontoret fortsatt ha en koordinerende rolle av den samlede innsatsen overfor bruker.

Endringer i intern organisering av Arbeids- og velferdsetaten gjennomføres for at etaten skal bli mer hensiktsmessig organisert innenfor de overordnede rammer som er fastlagt av Stortinget. Etter min vurdering er ikke de forslag som arbeids- og velferdsdirektøren nå vurderer, av en slik karakter at det vil være naturlig at Stortinget behandler dem som egen sak.

SPØRSMÅL NR. 1552

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 15. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Bystyret i Drammen vedtok under behandlingen av nye politivedtekter for Drammen å forby tigging. I Drammens Tidende tirsdag 24. januar 2012 står det å lese at bystyret ikke fikk forby tigging, men fikk godkjent meldeplikt for tiggere. Saken er også omtalt i avisen senest for noen få dager siden.

Kunne det være fornuftig å la Drammen få starte et prøveprosjekt med å forby tigging?»

BEGRUNNELSE:

I Drammens Tidende tirsdag 24. januar 2012 står det følgende:

"Bystyret fikk ikke forby tigging, men fikk godkjent meldeplikt for tiggere. Under behandlingen av nye politivedtekter for Drammen i 2010 vedtok politikerne i bystyret å forby tigging. Vedtaket ble sendt til Politidirektoratet, som må godkjenne de nye vedtektene før de kan tre i kraft. Tiggerforbudet ble stoppet av direktoratet, men bystyrets forslag om å innføre melde-/søknadsplikt for tiggere, gikk gjennom. Dermed må alle som vil samle inn penger, registreres hos politiet. Politiet vil nå sjekke tiggere på gata i byen.

Det er pr i dag betydelig fokus på dette både riks-politisk og lokalt. Det er mange som tar til orde for å forby tigging. Det kunne være en idé at man åpnet for dette i enkelte kommuner, slik at de kunne få lov til dette som et forsøk. I Drammen er det solid politisk flertall for å forby tigging."

Svar:

I 2010 reviderte Drammen kommune sin politivedtekt. Bystyret vedtok deretter ny politivedtekt, der § 2-4 lød:

«På eller i umiddelbar nærhet av offentlig sted må ingen fremby seksuelle tjenester eller bedrive tigging eller salg som på en pågående måte forstyrrer den alminnelige ro, orden eller ferdsel.»

Rådmannen i Drammen hadde i forkant nevnt at han var oppmerksom på at denne bestemmelsen sannsynligvis ikke ville bli stadfestet, men fant det likevel ønskelig å markere byens standpunkt.

Vedtekten ble i henhold til regelverket sendt gjennom Fylkesmannen i Buskerud til Politidirektoratet for stadfestelse. Den aktuelle paragrafen ble ikke stadfestet av Politidirektoratet. Direktoratet har i flere sammenhenger understreket at opphevelsen av løsgjengerloven innebærer at det ikke er hjemmel for i politivedtekt å forby eller regulere tigging særskilt. Flere kommuner har de senere år sett en økning i antall utenlandske statsborgere som tigger på offentlig sted. De som tigger utgjør en sammensatt gruppe. Opplysninger fra enkelte hjelpeorganisasjoner tyder på at utenlandske tiggere ikke er offer for menneskehandel, selv om de ikke utelukker at menneskehandel også kan forekomme. Andre har mottatt opplysninger om at menneskehandel forekommer i disse miljøene.

Vårt utgangspunkt må være at vi som samfunn bør tåle å konfronteres med tigging. Men hvor går grensen? Det ubehag den enkelte borger måtte føle i møte med utslåtte og fattige mennesker, kan ikke uten videre gi grunnlag for et forbud.

Det finnes en grense for hvilket omfang tigging kan ha. Tigging kan ikke få utvikle seg til å bli et dominerende trekk ved bybildet. På samme måte som

man må begrense og regulere gatesalg, vil det tenkes løsninger der de enkelte kommuner kan innføre regulerende tiltak overfor tigging.

Justis- og beredskapsdepartementet utreder for tiden denne saken, og målet er å utvikle ulike løsninger som kan bidra til å dempe omfanget av tiggingen. Dette kommer vi tilbake til.

I den grad tigging utøves på en måte som er lovstridig, typisk ved at tiggeren forfølger eller opptrer truende overfor forbipasserende, må politiet utvikle strategier for å møte situasjonen. Godt politiarbeid er

en viktig nøkkel til løsning uavhengig av den lovgivningsmessige situasjon. Flere politidistrikt har utviklet tydelige strategier, gjerne i tett samarbeid med berørte kommuner.

Behovet for at man fra departementets side iverksetter prøveprosjekter som forutsetter lovendringer, synes ikke nødvendig eller hensiktsmessig. Det er betydelige forskjeller kommunene imellom, og det gjennomføres som nevnt allerede det som må betegnes som prøveordninger blant annet med meldeplikt for de som samler inn penger, herunder tiggere.

SPØRSMÅL NR. 1553

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 18. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I hvilken grad mener statsråden det er riktig å utlevere norske borgere til andre land for gjennomføring av straffesaker for forhold begått i utlandet, og ser statsråden noen fare for at norske borgere kan bli utlevert for bagatellmessige og svakt grunngitte forhold etter det europeiske arrestordredirektivet?»

Svar:

Utleveringsloven oppstiller i dag et forbud mot utlevering av egne borgere. Per i dag kan derfor ikke norske borgere utleveres til andre enn de nordiske land for straffbare forhold begått i utlandet.

Kriminaliteten er i økende grad grenseoverskridende. For effektivt å kunne bekjempe kriminalitet i et område hvor personer i utgangspunktet kan reise fritt, som innenfor Schengen-området, er en effektiv utleveringsordning et viktig virkemiddel. Stortinget samtykket derfor 1. desember 2011 til å inngå avtale 28. juni 2006 mellom EU, Island og Norge om overleveringsprosedyre mellom partene (parallellavtalen). Videre ble Lov om pågriping og overlevering til og fra Norge for straffbare forhold på grunnlag av en arrestordre (arrestordreloven) vedtatt den 8. desember 2011. Dette regelverket er per i dag ikke i kraft. Ikrafttredelse av regelverket beror i hovedsak på at det gjenstår interne prosedyrer i EU før EU kan ratifisere parallellavtalen.

I arrestordreloven vil reglene om overlevering gjelde også for norske borgere. Som Utenriksdepartementet pekte på i sin høringsuttalelse, vil det oppfattes som urimelig i vår del av verden dersom en an-

tatt gjerningsmann unndrar seg straffeforfølgning ved å ta opphold i statsborgerlandet. Jeg vil også peke på at våre nordiske naboer som også er EU-land, i flere år har overlevert egne borgere til andre EU-land. Jeg vil ellers vise til drøftelsen i Prop. 137 LS (2010-2011) punkt 6.2. Forslaget om å åpne for overlevering av norske borgere møtte som nevnt her ikke motstand under høringen. Loven åpner imidlertid for at norske borgere og personer som er bosatt i Norge kan sone i Norge for straff idømt i en EU-stat. Det foreligger også en adgang til å avslå overlevering av norske borgere til stater som ikke selv overleverer egne borgere til Norge. For øvrig viser jeg til arrestordrelovens § 2 som innebærer at overlevering ikke skal skje i strid med folkeretten, herunder Den europeiske menneskerettighetskonvensjon (EMK). Dette er en sikkerhetsventil.

Det foreligger flere grunnleggende vilkår for overlevering på grunnlag av en arrestordre, blant annet skal det gis opplysning om rettskraftig dom, arrestordre eller annet rettskraftig vedtak med samme virkning. Det foreligger også et krav til straffetrussele eller idømt straff. Overlevering kan bare skje for straffeforfølgning for forhold som har en strafferamme i utstederstaten på minst ett år eller mer, eller for fullbyrding av dom på fengsel eller annen frihetsberøvelse på minst fire måneder. Kravene til strafferamme og til utmålt straff, er ment å sikre at arrestordrer ikke utstedes for bagatellmessige forhold. Evalueringer av den europeiske arrestordren har likevel vist at denne hittil også er benyttet til å ettersøke personer mistenkt eller dømt for, etter vårt syn, mindre alvorlige forhold som likevel fyller kravene til straf-

feramme eller utmålt straff. På denne bakgrunn har både Rådet og Kommisjonen satt fokus på viktigheten av at det skal foretas en forholdsmessighetsvurdering før en arrestordre utstedes.

Jeg vil avslutningsvis understreke at det fortsatt vil være et forbud mot utlevering av norske borgere til andre land enn de nordiske og EU-landene.

SPØRSMÅL NR. 1554

Innlevert 7. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 19. juni 2012 av landbruks- og matminister Tygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor stor markedsandelen må være for at det er forsvarlig å være markedsregulator?»

BEGRUNNELSE:

Styreleder i Nortura utalte følgende i Nationen 18.04.12. om at Nortura har mistet markedsandeler til konkurrentene "Nedgangen fører og til at vi nærmer oss eit nivå der det blir vanskelig å utøve rolla vår som markedsregulator"

Svar:

Markedsreguleringen i jordbrukssektoren er hjemlet i Omsetningsloven. Omsetningsrådet er etter loven ansvarlig for markedsregulering av jordbruksvarer, herunder fastsetting av aktuelle reguleringstiltak og satser for disse. Rådet skal videre gjennomføre kontroll av markedsregulators aktivitet og evaluere både de ulike reguleringstiltakene og om reguleringen samlet fungerer tilfredsstillende innenfor hver sektor.

I Jordbruksavtalen er det fastsatt at Tine, Nortura og Norske Felleskjøp skal være markedsregulator for hhv. melk, kjøtt/egg og korn.

Det viktigste tiltaket som markedsregulator gjennomfører, er ikke de enkelte reguleringstiltakene isolert sett, men det løpende arbeidet med prognoser og påfølgende prisfastsetting overfor produsentene og

engrosmarkedet. Prisfastsettingen er et virkemiddel for å oppnå en langsiktig tilpasning mellom tilbud og etterspørsel. Gjennom prognoser og prisfastsetting har samvirket virkemidler for å balansere markedene før det oppstår et overskudd. Dermed vil man kunne unngå store kostnader til håndtering av overskudd av produsert vare og oppnå vesentlig mindre risiko for pristap.

Markedsregulator må ha en vesentlig markedsandel i førstehåndsomsetningen av jordbruksråvarer for at prissignalene overfor produsentnivå og engrosmarkedet skal ha den nødvendige effekt for å bidra til balansering av tilførsel og etterspørsel av jordbruksråvarer. Jeg vil også vise til at markedsregulator må ha anlegg over hele landet for å kunne håndtere mot-taksplikten overfor produsentene.

Det er ikke fastsatt noen nedre grense for hvor stor markedsandel som markedsregulator må ha for å kunne utøve regulatorrollen. Med avtakende andel av den totale varestrømmen, vil det være vanskeligere for Tine, Nortura og Felleskjøpet å kunne oppfylle sitt markedsreguleringsansvar.

Når det gjelder informasjon om hvilken markedsandel hver enkelt markedsregulator har per i dag, vil jeg vise til redegjørelsen om dette i brev av 13.04.12 til Stortinget vedrørende Dokument 8:66 S (2011-2012) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Harald T. Nesvik, Per Roar Bredvold og Torgeir Trældal om å skille markedsregulatorrollen og markedsaktørrollen i matvaresektoren.

SPØRSMÅL NR. 1555**Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 21. juni 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Blir kraftforbindelsen mellom Norge og Sverige, SydVest linken, behandlet etter de nye reglene for konsesjonsbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Den 14. mai 2012 behandlet Stortinget den nye nettmeldingen "Vi bygger Norge". En viktig del av den nye nettmeldingen omhandler bedre rutiner for konsesjonsbehandling av nettutbygginger.

Det er bebudet at det skal legges til rette for en tidligere politisk avklaring av prinsipielle spørsmål rundt behov og konseptvalg. I tillegg skal man sørge for en tidlig involvering av alle som har interesser i utbyggingssakene.

I Østfold skal det snart startes arbeid med den nye kraftforbindelsen mellom Norge og Sverige, Sydvest-linken. Gode løsninger i dette arbeidet fordrer at kommuner, Østfold fylkeskommune og en rekke andre instanser involveres i arbeidet.

Dette er nødvendig for å få belyst utbyggingens betydning for skoginteresser, nærings- og grunneierinteresser, kultur - og rekreasjonsområder, bo-områder og utvikling av de nærliggende kommunene.

Det gjelder å finne gode løsninger for lokalsamfunnene. Lokalpolitisk involvering og lokale vedtak vil bidra til det. Retningslinjene i den nye nettmeldingen vil være førende. Jeg imøteser statsrådets svar på hvorvidt Sydvest-linken vil behandles etter de nye retningslinjene.

Svar:

I nettmeldingen "Vi bygger Norge - om utbygging av strømmettet" (St.meld. nr. 14 (2011-2012)) presenteres regjeringens forslag til endringer i konsesjonssystemet for større kraftledningsprosjekter. Det fremgår av nettmeldingen at det må vedtas nødvendige lovendringer for å få innført det nye systemet.

Nettmeldingen ble behandlet av Stortinget 15. mai basert på Innst. 287 S (2011-2012). På bakgrunn av stortingsbehandlingen har departementet igangsatt arbeid med en lovproposisjon om de endringer som må til i energiloven. Endringene i konsesjonsprosessen vil bli iverksatt så snart lovendringene er trådt i kraft.

Den konkrete saken representanten viser til er allerede meldt til Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) og høringen av meldingen er avsluttet. Dette innebærer at saken er kommet så langt i prosessen at denne kraftforbindelsen ikke vil omfattes av endringene som er presentert i nettmeldingen.

Jeg gjør likevel oppmerksom på at også dagens regelverk gir grunnlag for en omfattende deltagelse på flere stadier i saksbehandlingen for alle involverte det være seg kommuner, fylkeskommune, grunneiere og andre rettighetshavere før saken avgjøres av konsesjonsmyndighetene.

SPØRSMÅL NR. 1556**Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Frøydis Elisabeth Sund****Besvart 15. juni 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Norsk forbund for utviklingshemmede melder at Husbanken har innvilget støtte til store institusjonslignende bofellesskap for utviklingshemmede. I møtoreferat mellom Husbanken og Tvedestrand kommune gjør Husbanken det klart at de ikke vil forholde seg til Stortingets holdning til saken.

Hvordan vil statsråden sørge for at Husbanken følger opp Stortingets enstemmige innstilling om at

oppbygging av nye store institusjoner for utviklingshemmede ikke skal finne sted?»

BEGRUNNELSE:

"Komiteen er bekymret for at organisatoriske begrunnelser i økende grad brukes for å begrunne manglende selvbestemmelse. Komiteen understreker at tjenestetilbud utmåles etter en individuell vurdering til den enkelte, og at det derfor ikke er anledning til å tildele tjenester kollektivt. Det er komiteens syn at det er

av stor viktighet å følge boligsituasjonen til mennesker med utviklingshemning tett for å hindre tendenser til reversering av ansvarsreformen på tross av politisk enighet om det motsatte.

Komiteen viser til at det ved implementeringen av ansvarsreformen ble gjort presiseringer fra Kommunaldepartementet til Husbanken i dokumentet:

Retningslinjer og minimumskrav for Husbankens vurdering av boliger for mennesker med psykisk utviklingshemning. I retningslinjene fastslo departementet at antallet boenheter ved samlokalisering burde begrenses til to til fem enheter.

Komiteen slutter seg til denne vurderingen og understreker forpliktelsene som følger av den. Komiteen viser videre til at Stortingets intensjon ved ansvarsreformen var å avslutte et kapittel med institusjoner for å sikre retten til selvstendige liv. Oppbygging av institusjoner bryter med denne intensjonen."

Norsk forbund for utviklingshemmede publiserte 7. juni 2012 referat fra et møte mellom Tvedestrand kommune og Husbanken på forbundets nettsider. Der tydeliggjøres det at Husbanken ikke har innvendinger mot å bevilge støtte til prosjekter som haren innretning som er i strid med Stortingets intensjon.

Svar:

Tvedestrand kommune har planlagt bygging av et bofellesskap for utviklingshemmede med 12 boliger. Formannskapet har enstemmig innstilt prosjektet til kommunestyret og saken skal behandles i kommunestyret 19. juni.

Denne saken reiser sentrale og viktige spørsmål om kommunenes arbeid med bosetting av utviklingshemmede. Jeg vil imidlertid understreke at saken det refereres til, ennå ikke er behandlet eller vedtatt i Husbanken. Husbanken har så langt deltatt i et møte med Tvedestrand kommune og har mottatt en kommunestyresak og beskrivelse av prosjektet. Spørsmålet om antall boliger ble tatt opp i møtet med kommunen. Husbanken informerte her om at det ikke er satt noe øvre tak på antall boliger i slike prosjekter, og at dette er et spørsmål som må vurderes konkret i den enkelte sak. Kommunens egne vurderinger tillegges stor vekt i Husbankens vurdering. I denne aktuelle saken er antall boliger drøftet i saksfremstillingen til livsløpskomiteen og kommunestyret i Tvedestrand kommune. Ut i fra en vurdering basert på faglige hensyn, økonomiske hensyn, kommunens egne erfaringer med tilsvarende løsninger og ønsket fra flertallet av de pårørende, har kommunen valgt en samlokalisert boligløsning. Husbanken har også fått opplyst at

kommunen er i prosess for å legge til rette for utviklingshemmede som ønsker å etablere egne boliger. Dette skal nå diskuteres i Rådet for funksjonshemmede, og kommunen planlegger å sette ned et ad hoc-utvalg med representanter fra kommunen, brukerne og boligstiftelsen for å se nærmere på muligheten for å eie (kjøpe) egne boliger. Husbanken opplyser at de på bakgrunn av denne helhetsvurderingen, har gitt signaler om at prosjektet kan få investeringstilskudd.

Når kommunen skal bygge boliger til utviklingshemmede er det to tilskuddsordninger fra Husbanken som er aktuelle. Dette er investeringstilskudd til omsorgsboliger og sykehjems plasser og tilskudd til utleieboliger. I Husbankens veileder for utforming av omsorgsboliger og sykehjem "Rom for trygghet og omsorg" fremgår det at Husbankens anbefalinger om boligløsninger for utviklingshemmede tar utgangspunkt i grunnlaget for ansvarsreformen. Husbanken anbefaler videre at det bygges små grupper med fra fire til åtte boliger. I veilederen for tilskudd til utleieboliger fremgår det at tallet på samlokaliserte boliger for vanskeligstilte bør være så lavt at en oppnår normalisering og integrering i vanlig bomiljø. Disse føringene danner utgangspunktet for Husbankens dialog med kommunene, men kommunenes egne vurderinger blir også tillagt betydelig vekt.

Det kan stilles spørsmål om disse føringene er tilstrekkelige. Forskning viser at bofellesskap har blitt en mer dominerende boform for utviklingshemmede enn tidligere. Det har vært en økning i antall personer som bor i samme bofellesskap, og utviklingen går i retning av at en økende andel bor i bofellesskap som er beregnet på flere grupper. Jeg er bekymret for denne utviklingen, og har derfor tatt initiativ til et forskningsprosjekt som skal se nærmere på hvilke vurderinger som har blitt gjort av kommunen, Husbanken, Fylkesmannen og eventuelt andre samarbeidspartnere forut for beslutningen om å etablere botilbudene. Vi vil særlig se på hvilke hensyn som ligger til grunn for etablering av større botilbud og belyse fordeler og ulemper ved ulike alternativer.

Kommunal- og regionaldepartementet arbeider nå med en stortingsmelding om boligpolitikk. Departementet deltar også i arbeidet med stortingsmelding om utviklingshemmedes levekår, et arbeid som ledes av Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Som ledd i dette arbeidet er det naturlig å se nærmere på utviklingen som har funnet sted og vurdere eventuelle nye tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1557**Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 19. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at en må tilstrebe seg på å finne den rette plasseringen til det enkelte barns behov, og er statsråden villig til å foreta en gjennomgang av hvordan det offentlige benytter rammeavtalene med de private og ideelle institusjonene?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller viser til at private og ideelle barnevernsinstitusjoner plikter å stille med et antall ledige plasser, som det offentlige skal kunne benytte seg av gjennom rammeavtale. Dette er plasser som aktørene må ha klare, men som det offentlige ikke finansierer før de tas i bruk. Imidlertid tyder tilbakemeldinger på at det fra Bufetats side foregår en skjult nedbygging av disse institusjonene, ved at de lokale fagteamene instrueres til å plassere barn med overkapasitet i de offentlige institusjonene fremfor å benytte de ledige plassene hos ideelle og private institusjoner. Undertegnede har blitt gjort kjent med at dette gjøres bl.a. under påskudd av at det er "fullt" hos de ideelle, så snart de faste plassene er fylt opp.

Svar:

Barnevernets målsetning er å hjelpe alle barn som trenger det med et godt og trygt barnevernstilbud. For det enkelte barn er det viktig at de får rett til tak til rett tid. Vi skal derfor ha et ha et differensiert tjenestetilbud med høy kvalitet, slik at barns varierende behov kan ivaretas.

For å ivareta barnas behov er det nødvendig å innrette tjenester og tiltak slik at barnevernets ressurser blir godt anvendt. En god utnyttelse av ressursene

krever blant annet at vi utnytter kapasiteten i eksisterende tiltak – samtidig som dette ikke skal gå på bekostning av tilbudet til det enkelte barn.

Regjeringen mener at drift av barnevernsinstitusjoner i hovedsak er en offentlig oppgave, og derfor skal Bufetat først utnytte kapasiteten i statlige tiltak så godt som mulig, før private tiltak tas i bruk. I tillegg skal ideelle private aktører prioriteres fremfor kommersielle. Vi mener de ideelle kan ha et fortrinn i å levere tjenester av høy kvalitet, hvor mest mulig av midlene kommer barna til gode.

Alle private aktører gir et viktig og nødvendig supplement til de statlige institusjonene. Omkring halvparten av institusjonsplasseringene er i dag i private institusjoner. Vi er derfor opptatt av at Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Bufetat har et godt samarbeid med private aktører.

Departementet følger kontinuerlig opp anskaffelsesprosessene og utnyttelsen av avtalene med private aktører. Rammeavtalene skal bidra til fleksibilitet i barnevernssystemet – nettopp for å ivareta barnas individuelle behov. Det ligger likevel en opplagt usikkerhet for de private aktørene i bruken av disse plassene, en usikkerhet som de private aktørene – og også staten – må ta høyde for.

Jeg er kjent med at noen private og ideelle aktører opplever avtalevilkårene med staten som utfordrende, dette særlig med tanke på forutsigbarhet i det statlige barnevernets kjøp av private plasser. Det er derfor iverksatt et arbeid med å evaluere avtalestrukturene for det statlige barnevernets kjøp av private plasser, for å avklare om det er grep som kan tas for å sikre mer forutsigbarhet.

SPØRSMÅL NR. 1558**Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 14. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvilke grep vil man ta fra norsk side for å holde det internasjonale presset oppe mot terrorregimet i Teheran både når det gjelder deres grove brudd på menneskerettighetene og deres økende destabilisering av regionen?»

BEGRUNNELSE:

Regimet i Iran har i løpet av sine år ved makten henrettet over hundre tusen mennesker. Teokratiet driver systematisk tortur og iverksetter barbariske straffemetoder og har i over 30 år grovt krenket menneskerettighetene til det Iranske folk. Både politiske

motstandere, intellektuelle, religiøse og etniske minoriteter blir utsatt for de groveste overtramp.

Ifølge Amnesty International ble antall henrettelser i 2011 fordoblet og de siste uker og måneder har vi sett ytterligere økning av disse bestialske straffemetoder.

De iranske makthaverne utgjør også en stor kilde til ustabilitet i regionen både gjennom sitt samarbeide med de syriske makthavere som har gått til krig mot sin egen befolkning og infiltrering og intervensjon blant annet i Libanon og Palestina.

Det iranske regimets atomvåpenprogram utgjør også en økende trussel i regionen.

Svar:

Jeg ser med sterk bekymring på menneskerettighetssituasjonen i Iran og er også urolig over Irans innflytelse på konfliktene i Midtøsten. Regjeringen gir regelmessig uttrykk for sine synspunkter i direkte kontakt med iranske myndigheter, og på ulike nivå. Norge tar dessuten aktivt del i det internasjonale arbeid for å avklare alle sider ved Irans kjernefysiske programmer. Det gjør vi både gjennom politisk dialog og sanksjoner. Regjeringens bekymring for utviklingen i Iran var blant de tema jeg omtalte min siste utenrikspolitiske redegjørelse i Stortinget.

Når det gjelder menneskerettighetssituasjonen i Iran, følger vi denne tett. Det er en av hovedoppgavene for den norske ambassaden i Teheran. Vi er kjent med at det har vært en økning i antallet henrettelser i Iran. I perioden 7. - 24. mai ble det registrert 40 bekreftede henrettelser. Ytterligere syv personer ble hengt på offentlig sted 7. juni.

Regjeringen jobber for full avskaffelse av dødsstraff og Norge har gjentatte ganger protestert mot Irans utstrakte bruk av uakseptable straffemetoder. Våre protester er fremført direkte overfor Irans myn-

digheter og i relevante internasjonale fora, som FNs menneskerettighetsråd og FNs generalforsamling. Norge vil fortsette å rette søkelyset på menneskerettighetssituasjonen i Iran.

Iran er en viktig regional aktør og har i likhet med sine naboland strategiske interesser i regionen. Regjeringen er opptatt av at Iran skal spille en mer konstruktiv rolle i regionen enn de gjør i dag og det er noe vi arbeider med å få til gjennom regelmessig diplomatisk kontakt.

Det er foruroligende at det fortsatt råder uklarhet om Irans kjernefysiske programmer. Hovedansvaret for dette hviler på iranske myndigheter, som i en årrekke har vist manglende samarbeidsvilje med Det internasjonale atomenergibyrået (IAEA). Uklarhetene omkring atomprogrammet undergraver Den internasjonale ikke-spredningsavtalen (NPT) og øker faren for at nye stater vil se seg tjent med å tilegne seg kjernevåpen.

Norge støtter aktivt opp om den pågående internasjonale innsatsen for å få til en fredelig og politisk løsning på spørsmålet om Irans atomprogram. De fem faste medlemmene av FNs Sikkerhetsråd og Tyskland (den såkalte "5+1"-kretsen) leder sammen med EUs Høyrepresentant an i de internasjonale bestrebelsene. Det har allerede vært avholdt to forhandlingsrunder og det neste møtet vil finne sted i Moskva 18. – 19. juni.

Fra norsk side har vi gjennom lang tid oppmun- tret til en forhandlingsløsning gjennom et slikt inter- nasjonalt engasjement.

Parallelt med "5+1"-forhandlingene er det viktig at IAEA viderefører samtalene med Iran for blant annet å sikre den nødvendige åpenhet om alle sider ved landets atomprogram. Vi støtter fullt opp under disse bestrebelsene og vil fortsette dette arbeidet aktivt når vi fra høsten av går inn i IAEAs styre.

SPØRSMÅL NR. 1559

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 19. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge korrespondanse mellom Riksrevisjonen og Utdanningsdirektoratet i perioden desember 2010 til januar 2011 har forholdene knyttet til eierstrukturen ved privatskolen Akademiet Bergen vært kjent.

Hva er årsaken til at departementet ikke har

iverksatt tilsyn før VG satte søkelys på saken i juni 2012?»

Svar:

Jeg vil vise til at privatskoleloven bestemmer at alle offentlige tilskudd skal komme elevene til gode.

Det er ikke tillatt med åpne eller skjulte uttak av midler, eller andre disposisjoner, som medfører at offentlige tilskudd og skolepenger ikke kommer elevene til gode. Slike disposisjoner kan for eksempel være leie av lokaler til en leie over markedspris og lønn til ansatte og styrehonorarer utover det som kan anses som et rimelig vederlag. Forbudet innebærer også at skolen ikke kan gi utbytte eller på annen måte overføre overskudd til eierne eller nærstående.

Statlig tilsyn er et viktig virkemiddel for å sikre at privatskolelovens bestemmelser blir oppfylt. Jeg vil peke på at Utdanningsdirektoratet, som overtok tilsynet med private skoler fra fylkesmennene 1. august 2009, arbeider målrettet for å utvikle et forsvarlig system for gjennomføring av tilsyn med private skoler. Formålet med overføringen av tilsynsansvaret var å gi Utdanningsdirektoratet ansvaret for en helhetlig styring med forvaltningsoppgavene på privatskolefeltet. For å styrke tilsynsvirksomheten har direktoratet allerede gjennomført en rekke utviklings tiltak. Det er bl.a. utviklet en helhetlig strategi, plan og metode for planlegging og gjennomføring av tilsyn med de private skolene.

I tilsynsvirksomheten skal direktoratet blant annet på bakgrunn av risikovurderinger gjøre prioriteringer både med hensyn til tema for tilsynets under-

søkelser, hvilke skoler som til enhver tid skal undersøkes samt framgangsmåten undersøkelsene skjer etter. Privatskolelovens forarbeider (Ot.prp. nr. 37 (2006-2007)) peker også på at tilsyn med private skoler skal bygge på stikkprøvekontroll gjennom et system som utføres forsvarlig. Jeg vil i tillegg peke på at det ikke er slik at privatskolenes virksomhet kun kontrolleres i tilfeller der det åpnes regulært tilsyn. Skolene blir kontrollert allerede på etableringstidspunktet gjennom den Utdanningsdirektoratets godkjenningsordning, herunder kravet om driftstillatelse. Den årlige gjennomgangen av årsregnskaper utgjør en kartlegging og kontroll basert på dokumentasjon samtlige skoler er forpliktet til å levere.

Riksrevisjonen har på generelt grunnlag tatt opp utfordringer knyttet til en komplisert og omfattende eierstruktur ved enkelte privatskoler, og som eksempel vist til Akademiet-gruppen. Jeg legger til grunn at direktoratet vil ta med seg dette ved valg av tilsynsobjekter i årene fremover.

VG hadde 7. juni et oppslag om privatskolen Akademiet Bergen. Jeg har bedt Utdanningsdirektoratet om gå gjennom påstandene i oppslaget og på det grunnlag vurdere om det bør iverksettes tilsyn med skolen.

SPØRSMÅL NR. 1560

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 19. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringen har i revidert budsjett 2012 lagt inn flere studieplasser. Flere av plassene er beregnet til ingeniørstudier. Denne utdanning er dyr fordi den krever kostbart utstyr. I dagens finansieringsmodell ligger studiet på det trinnet som er nest billigst å drifte. Ifølge Teknisk Ukeblad den 05.06 så er finansieringen til stort hinder for å utdanne flere.

Ser statsråden at studiet koster mer enn det klasse E ivaretar, og vil hun sørge for at studiet kommer i en høyere klasse slik at nytt nødvendig utstyr blir tilgjengelig?»

Svar:

La meg aller først understreke at vi bør glede oss over vårens søkning til viktige fag for framtidens arbeidsliv, som blant annet ingeniørutdanningen. Re-

gjeringsens studieplassatsning er et svar på denne positive utviklingen.

En endring av kategoriinnplassering av ingeniørutdanningen kan i prinsippet skje på to måter. Den kan være budsjettneutryl i innføringsåret ved at man trekker ut fra den langsiktige og strategiske rammen til institusjonene tilsvarende sum som den beregnede resultatbaserte uttellingen øker som følge av kategoriendringen. Om institusjonene kommende år vinner eller taper på en slik omlegging vil avhenge av om det avlegges flere eller færre studiepoeng. De kommende årene vil det trolig avlegges flere studiepoeng i ingeniørfagene sett i lys av de nye studieplassene vi har opprettet de senere årene. Men ingeniørutdanningen er konjunkturavhengig, og uttellingen for avlagte studiepoeng kan falle dersom studenttallene og studiepoengproduksjonen i ingeniørutdanningen avtar igjen.

Den andre måten å endre kategori vil være gjennom tilføring av nye midler. Dette kan gjøres med å ta utgangspunkt i dagens antall avlagte studiepoeng i ingeniørutdanningen og øke den langsiktige og strategiske bevilgningen med differansen mellom den nye og dagens kategori. Basert på en foreløpig beregning vil endring fra kategori E til D for ingeniørutdanningen gi en helårsvirkning på 80 mill. kroner fra og med 2013. Fra 2015 vil en kategoriheving også gi utslag i den resultatbaserte uttellingen med anslagsvis 56 mill. kroner. Etter dette vil den resultatbaserte uttellingen avhenge av om institusjonene øker eller reduserer avlagte studiepoeng i ingeniørutdanningen.

Man kan også gjøre en slik kategoriendring gjennom en gradvis opptrapping av den langsiktige og strategiske rammen, for ett kull av gangen. Utfordringen vil imidlertid da være at noen ingeniørplasser i en periode blir liggende i dagens kategori, mens noen finansieres opp i den nye kategorien. En foreløpig beregning av en gradvis opptrapping tilsier 40 mill. kroner i 2013 og totalt om lag 130 mill. kroner fra 2017 når den resultatbaserte andelen vil være fullt inkludert. En kategoriheving med tilføring av midler vil være et budsjettspørsmål som jeg eventuelt må ta opp i de ordinære budsjettprosessene.

Det er flere utdanninger som ligger i kategori E, blant annet sykepleie, førskolelærerutdanning, vernepleie og øvrige realfag på lavere grad. Ved en eventuell heving av kategoriinnplassering for ingeniørutdanningen, ser jeg ikke bort ifra at det vil det skape et betydelig press for å gjøre noe også med disse andre utdanningene.

Endring av kategoriinnplassering representerer imidlertid bare én type grep som påvirker rammebetingelsene for ingeniørutdanningen. Kanskje særlig for real- og teknologifagene er infrastrukturens situasjonen av avgjørende betydning. Derfor er jeg svært glad for at det i 2012 ble gitt startbevilgning til et nytt Teknologifagsbygg ved Universitetet i Tromsø. I stedet for en kategoriendring for ingeniørutdanningen kan man kanskje vurdere økte bevilgninger til bygg og utstyrsmidler som kan målrettes institusjonene.

Hvordan vi går fram videre for å fortsette styrkingen av norsk realfags- og teknologiutdanning må basere seg på en helhetlig vurdering som tar inn over seg alle de forholdene som har betydning for mulighetene til å tilby studentene det beste tilbudet på dette feltet. Men uansett må dette vurderes inn mot de ordinære budsjettprosessene og de prioriteringene som må gjøres der.

SPØRSMÅL NR. 1561

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren gi et anslag på endring i inntektsposter og utgiftsposter på statsbudsjettet som følge av lønnsoppgjøret?»

BEGRUNNELSE:

Lønnsoppgjøret medfører økte lønninger, som igjen gir økte skatteinntekter, økt arbeidsgiveravgift, etc. Økte lønninger gir også økte kostnader på statsbudsjettet, og lavere marginer i bedriftene.

Forslag til føring på poster i statsbudsjettet bes angitt. Tall ønskes også for anslag på økte skatteinntekter som følge av lønnsforhøyelse isolert, samt nettoendring (justert for lavere inntektsskatt fra bedriftene som følge av høyere lønnskostnader).

Svar:

Lønnsoppgjøret påvirker offentlige budsjetter via flere kanaler. Endringer i statsbudsjettets utgifter

som følge av årets lønnsoppgjør for statsansatte er omtalt i Prop. 128 S (2011–2012) Lønnsregulering for arbeidstakere i det statlige tariffområdet 2012 mv., som ble lagt fram 8. juni 2012. Bevilgningsbehovet knyttet til budsjettkompensasjon for lønnsoppgjøret i det statlige tariffområdet anslås her til 1,6 mrd. kroner, som etter vanlig praksis foreslås bevilget på kap. 2315 Lønnsregulering for arbeidstakere i det statlige tariffområdet. Anslått årslønnsvekst er noe høyere enn lagt til grunn i Revidert nasjonalbudsjett 2012.

Også trygdeoppgjøret har betydning for statens inntekter og utgifter. Endringer i statsbudsjettets utgifter som følge av årets trygdeoppgjør er omtalt i Prop. 125 S (2011–2012) Tilleggslovvingar som følge av reguleringa av grunnbeløpet og pensjonar i folketrygda mv. frå 1. mai 2012, som ble lagt fram 1. juni 2012. Trygdeoppgjøret er i samsvar med forutsetningene som ble lagt til grunn i Revidert nasjonalbudsjett 2012.

Utfallet av lønnsoppgjørene i privat og offentlig sektor vil også påvirke statsbudsjettets inntekter. Siden bedriftene er etterskuddspliktige vil endringer i bedriftsskatter påvirke statsbudsjettet med et etter-

slep. Oppdaterte anslag for utviklingen i norsk økonomi og statsbudsjettets skatteinntekter vil bli lagt fram i Nasjonalbudsjettet 2013.

SPØRSMÅL NR. 1562

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 20. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Under partilederdebatte 1. juni hevdet representanter for regjeringspartiene at skattelettelse var årsak til den vanskelige situasjon i mange land etter finanskrisen.

Kan finansministeren oppgi hvilke land det siktes til, hvordan skatteinntektene og skattenivået har utviklet seg i disse landene, samt hvilke konkrete skatteendringstiltak man sikter til som gav problemer for statsfinansene i etterkant som en direkte følge?»

Svar:

Utviklingen i de siste årene har minnet om hvor viktig det er å holde orden i offentlige finanser. Over tid må alle offentlige utgifter finansieres ved tilsvarende inntekter.

Mange land gikk inn i finanskrisen med svake offentlige finanser. I perioden 1980-2007 hadde OECD-landene som gruppe et gjennomsnittlig budsjettunderskudd på over 3 pst. av BNP. Selv i femårsperioden før finanskrisen, da den økonomiske veksten var god internasjonalt, var det årlige budsjettunderskuddet i OECD-området i gjennomsnitt 2¾ pst. av BNP. Slik lånefinansiering av offentlige utgifter gjennom mange år kan vitne om manglende finanspolitisk styring. Tallene illustrerer et manglende samsvar mellom ambisjonene for offentlig forvaltnings virksomhet og finansieringen gjennom skattesystemet.

Et eksempel på at skattelettelse bidro til svekkede statsfinanser forut for krisen finner vi i USA. Congressional Budget Office (CBO) beregnet at lettelsene som ble gitt i 2001 (Economic Growth and Tax Relief Reconciliation Act of 2001), ville svekke statsfinansene med 1350 mrd. USD over tiårsperioden 2001-2010. Ytterligere lettelse (Jobs and Growth Tax Relief Reconciliation Act of 2003), beregnet til 450 mrd. USD fram til 2012, ble vedtatt i 2003. Da lettelsene ble gjennomført, hadde det fun-

net sted en bedring av statsfinansene i USA, og det var forventninger om betydelige budsjettoverskudd i årene framover. Slik gikk det ikke. I stedet tok underskuddene seg opp igjen, og USA gikk inn i finanskrisen med både et underskudd i budsjettet og en føderal gjeld på vel 5000 mrd. USD, svarende til 36 pst. av BNP. CBO har beregnet at den føderale gjelden som andel av BNP ved utgangen av inneværende år vil ha doblet seg i forhold til dette nivået. Tall fra IMF indikerer at den samlede gjelden for offentlig forvaltning i USA vil utgjøre rundt 107 pst. av BNP i 2012, opp fra om lag 67 pst. av BNP i 2007.

Den globale finanskrisen i 2008 og 2009 og det påfølgende internasjonale konjunktur-tilbakeslaget førte til ytterligere betydelig oppgang i underskuddene i offentlige budsjetter, også i andre land. I mange tradisjonelle industriland økte statsgjelden raskt. I 2011 passerte offentlig sektors bruttogjeld i OECD-landene 100 pst. av BNP. I noen land har gjeldsveksten ført til redusert tillit til statens evne til å håndtere sine forpliktelser. Utviklingen illustrerer også at utgangssituasjonen for offentlige finanser setter grenser for hvor mye finanspolitikken kan eller bør brukes til å stimulere økonomien.

For å styrke offentlig sektors finanser har en rekke land nå strammet inn i budsjettene. Flere land har også gjennomført reformer som bidrar til å dempe den framtidige utgiftsveksten knyttet til aldringen av befolkningen. For enkelte land framstår de statsfinansielle utfordringene likevel fortsatt som svært store.

Både i EU-land og i USA ble det gitt til dels betydelige skattelettelse etter finanskrisen. Europakommisjonen la i november 2008 fram en plan for vekst og sysselsetting (European Economic Recovery Plan for Growth and Jobs, EERP). Planen var en blanding av skattetiltak og tiltak på utgiftssiden, med en samlet økonomisk stimulanse på anslagsvis 200 mrd. euro. Som ledd i planen ble det gjennomført en rekke nasjonale skattetiltak. Det er vanskelig å skille

nye skattetiltak fra tiltak som allerede var planlagt eller vedtatt, og som eventuelt ble modifisert eller tatt inn i de nasjonale stimulansepakkene. Tabellen nedenfor gir likevel en landfordelt oversikt over skatte-

tiltak i EU. De fleste landene gjennomførte hovedsakelig lettelsers, mens enkelte land (bl.a. Latvia, Litauen og Irland) økte skattene.

Table (2): Tax measures taken by EU-27 Member States

	Lowering Taxes	Increasing Taxes
<i>Labour Taxes</i>		
Personal Income Tax	OE, DK, FI, FR, DE, HU, LV, LT, LLJ, MT, NL, PL, PT, SI, SK, SE	EL, IE, UK
SSC Employers	CZ, FI, HU, NL, SE	IE, RO, UK
SSC Employees	CZ, NL, SE, SK	LT, RO, UK
Withholding taxes	BE	
Deductions	OE, BG, DE, IT, PT, SK, ES, SE	
Capital Gains	RO	IE
Deferral of reform		CZ, EE
<i>Corporate Income Tax</i>		
CIT rate	EL, LU, PT, SE	IT, LT
Allowances	OE, BO, ES, IT, NL, DE, FR, LT, PL, PT, SI, SK	
<i>Value - Added Tax</i>		
Standard Rate	UK	HU, IE, LV, LT
Reduced Rates	BE, CV, CL, FI, FR, MT, RO	HU, EE, IE, LV, LT
<i>Property and inheritance taxes</i>	EL, ES, IT, LU, PT	
<i>Environmental taxes</i>	DE, NL, RO	FI, IT, LV, LT, SI, UK

Source: adapted from European Commission (2009c).

Kilde: The 2008 Financial Crisis and Taxation Policy, Working Paper No 20 - 2009, European Commission.

Selv om Norge er i en særlig gunstig økonomisk situasjon, skal vi ta lærdom av de utfordringene mange land nå står ovenfor. Også Norge kan komme i problemer hvis vi ikke holder orden i økonomien og i offentlige budsjetter. Store inntekter fra utvinning av olje og gass gjør oss ikke immune mot tilbakeslag.

Den økonomiske politikken må derfor legge vekt på å bygge opp reserver, bidra til en stabil utvikling i produksjon og sysselsetting og på å gi gode rammevilkår for næringsvirksomhet. Handlingsregelen for bruk av oljeinntekter over statsbudsjettet er en viktig støtte i dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1563

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 15. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvorfor mener regjeringen det er behov for å klargjøre "gjeldende bestemmelse om opphold på grunn av barns tilknytning til Norge" når regelverket ifølge regjeringen er "hensiktsmessig", og vil denne klargjøringen føre til at UNE vil få adgang til å tillegge ulovlig

botid i riket som et argument for "særlig tilknytning til riket", jf utlendingsloven § 38 annet ledd?»

BEGRUNNELSE:

8. juni la regjeringen fram stortingsmeldingen Barn på flukt. Meldingen skal ifølge regjeringen bi-

dra til kunnskap og en balansert diskusjon om hvilke tiltak som best kan ivareta barn på flukt.

På s. 12 i stortingsmeldingen kan vi lese at:

”Regjeringen mener dagens regelverk om oppholdstillatelse til barn på grunn av tilknytning opparbeidet gjennom lang botid i Norge er hensiktsmessig”.

Men på s. 13 står det likevel at:

”For å sikre likebehandling og en praksis som ivaretar hensynet til barnets beste i tråd med lovgivers hensikt, ønsker Regjeringen å klargjøre gjeldende bestemmelse om opphold på grunn av barns tilknytning til Norge”.

På s. 62 står det i meldingen at:

”Regjeringen mener generelt at terskelen for å gi en tillatelse på humanitært grunnlag må være høy, fordi en liberal praksis kan få stor betydning for den samlede innvandringen til Norge.”

En utlending bryter utlendingsloven dersom vedkommende oppholder seg i riket uten gyldig oppholdstillatelse.

Brudd på utlendingsloven kan i dag føre til utvisning, jf utlendingsloven § 66. Brudd på utlendingsloven er i dag ikke et argument for å få opphold på humanitært grunnlag. Venstre har flere ganger foreslått at botid i riket bør være et hensyn som utlendingsmyndighetene kan tillegge vekt ved avgjørelse av om opphold kan gis på humanitært grunnlag, jf. Utlendingsloven § 38 annet ledd. Undertegnede kan ikke se at stortingsmeldingen gir svar på om regjeringen ønsker en endring fra dagens praksis på dette punktet.

Svar:

Utlendingsloven § 38 om oppholdstillatelse på grunn av sterke menneskelige hensyn slår fast at bar-

nets beste skal være et grunnleggende hensyn. Samtidig slår utlendingsforskriften § 8-5 fast at barns tilknytning til riket skal tillegges “særlig vekt” ved vurderingen av om slik oppholdstillatelse skal gis. Regjeringen mener dagens regelverk ivaretar barn på en god måte.

Den senere tids praksis i UNE tyder på at det i en del saker legges mer vekt på innvandringsregulerende hensyn enn hva som ble forutsatt da regelverket ble vedtatt, samtidig som praksis fremstår som lite entydig. Regjeringen mener derfor det er behov for å tydeliggjøre hvordan bestemmelsen skal forstås. Formålet er å sikre likebehandling og en praksis som ivaretar hensynet til barnets beste i tråd med lovgivers hensikt.

I Meld. St. 27 (2011–2012) om barn på flukt understreker Regjeringen at både oppholdstid som asylsøker og oppholdstid etter endelig avslag teller med ved vurderingen av barns tilknytning. Dette er ikke nytt. Det fremgår klart av forarbeidene til bestemmelsen om opphold på grunn av barns tilknytning at “også oppholdstid etter at barnet har fått endelige avslag må telle med”, jf. vedlegg 8 til rundskriv A-63/09 om ikrafttredelse av ny utlendingslov og ny utlendingsforskrift fra 1. januar 2010. Det er også i samsvar med dagens praksis i UNE. Regjeringens klargjøring innebærer derfor ingen markant endring på dette punkt.

Regjeringen mener imidlertid at ulovlig opphold og oversittet utreisefrist i seg selv skal tillegges mindre vekt enn aktiv motarbeidelse av retur, når barnet har en tilknytning til Norge som tilsier at oppholdstillatelse bør innvilges. Det presiseres derfor i meldingen at oversittet utreisefrist og ulovlig opphold i denne sammenheng er å betrakte som mindre tungtveiente innvandringsregulerende hensyn.

SPØRSMÅL NR. 1564

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 20. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at utlendingsloven § 76 annet ledd om at “Departementet kan heller ikke instruere Utlendingsnemnda om lovtolkning eller skjønnsutøvelse” medfører at politiske signaler ikke skal oppfattes som direktiver eller noe UNE er bundet av

og at markante endringer av dagens praksis må skje gjennom lov- eller forskriftsendring?»

BEGRUNNELSE:

8. juni la regjeringen fram stortingsmeldingen Barn på flukt. Meldingen skal ifølge regjeringen bi-

dra til kunnskap og en balansert diskusjon om hvilke tiltak som best kan ivareta barn på flukt.

På s. 12 i stortingsmeldingen kan vi lese at:

”Regjeringen mener dagens regelverk om oppholdstillatelse til barn på grunn av tilknytning opparbeidet gjennom lang botid i Norge er hensiktsmessig”.

Men på s. 13 står det likevel at:

”For å sikre likebehandling og en praksis som ivaretar hensynet til barnets beste i tråd med lovgivers hensikt, ønsker Regjeringen å klargjøre gjeldende bestemmelse om opphold på grunn av barns tilknytning til Norge”.

På s. 62 står det i meldingen at:

”Regjeringen mener generelt at terskelen for å gi en tillatelse på humanitært grunnlag må være høy, fordi en liberal praksis kan få stor betydning for den samlede innvandringen til Norge.”

En utlending bryter utlendingsloven dersom vedkommende oppholder seg i riket uten gyldig oppholdstillatelse.

Brudd på utlendingsloven kan i dag føre til utvisning, jf utlendingsloven § 66. Brudd på utlendingslo-

ven er i dag ikke et argument for å få opphold på humanitært grunnlag. Venstre har flere ganger foreslått at botid i riket bør være et hensyn som utlendingsmyndighetene kan tillegge vekt ved avgjørelse av om opphold kan gis på humanitært grunnlag, jf. Utlendingsloven § 38 annet ledd. Undertegnede kan ikke se at stortingsmeldingen gir svar på om regjeringen ønsker en endring fra dagens praksis på dette punktet.

Svar:

Utlendingsloven § 76 annet ledd begrenser departementets instruksjonsadgang overfor UNE. Meld. St. 27 (2011–2012) om barn på flukt er i juridisk forstand et etterarbeid som gir uttrykk for Regjeringens syn på hvordan bestemmelsen om opphold på grunn av barns tilknytning til Norge er å forstå. Etterarbeider har relevans som rettskilde, det viser rettspraksis. UNEs nemndledere og nemndmedlemmer er uavhengige beslutningstakere som må se hen til alle relevante rettskilder før de fatter vedtak.

Regjeringen legger til grunn at UNE vil se hen til etterarbeidene, særlig siden dette gjelder tolkningen av en vag og politisk ladet bestemmelse, i en retning som kan komme enkeltindivider til gode.

SPØRSMÅL NR. 1565

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 18. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er nylig kommet brev fra Kriminalomsorgen om at private/ideelle rusinstitusjoner ikke lenger skal brukes til § 12 soning. Heretter skal kun institusjoner innen spesialisthelsetjenesten brukes. I tillegg er det gjort klart at det skal føres en mer restriktiv praksis for innvilgelse av § 12 soning, og at behandlingsbehov skal søkes løst i fengselet, med mindre NAV betaler kostnadene.

Hva er bakgrunnen for at man politisk har akseptert en slik drastisk omlegging som vil ramme de aller svakeste rusavhengige?»

BEGRUNNELSE:

De som rammes av dette er i stor grad de som ikke har rettigheter innen spesialisthelsetjenesten. § 12 soning gir først og fremst føring til rusbehandling, og mange av de innsatte som har behov for dette, har

ikke lenger rett til behandling i spesialisthelsetjenesten. Den vanligste årsaken til det er at de ikke tidligere har klart å nyttiggjøre seg behandling, og dermed har brukt opp mulighetene sine. Dette reagerer jeg sterkt på, at svært syke rusavhengige, er fratatt behandlingsmuligheter, kanskje for resten av livet. Ofte er dette de svakeste rusavhengige, og det må jo nettopp være disse som kvalifiserer til behandling framfor soning. Dette kan være mennesker uten bolig, noen er svakt psykisk utviklingshemmet.

Flere ideelle institusjoner har til nå gitt meget gode tilbud til rusavhengige, på § 12 soning. Det må etter min mening være behovet for rusbehandling hos den enkelte som avgjør om den det gjelder kan få § 12 soning, ikke utgiftene til § 12 soning, slik Kriminalomsorgen begrunner denne omleggingen med. Jeg antar at utgiftene for samfunnet vil bli høyere ved en slik omlegging. Institusjonene kan vise til gode resultater av sitt arbeid på dette feltet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg opplyse om at Justis- og beredskapsdepartementet ikke har gitt signaler om at private og ideelle organisasjoner ikke lenger skal brukes til § 12 soning eller at det skal være en restriktiv praksis i § 12 overføringer. § 12 opphold i private og ideelle institusjoner skal fortsatt være en viktig del av kriminalomsorgens tilbud til innsatte.

Det aktuelle brevet representanten viser til, er sendt 20. januar 2012 fra Kriminalomsorgen region sør til fengslene i regionen. Bakgrunnen for Kriminalomsorgen region sør sitt brev til fengslene at regionen ønsker samme nivå på antall § 12 overføringer og antall døgn i § 12 institusjoner som i landet for øvrig. Regionen argumenterer med at det ikke bør være store regionale forskjeller i innvilgelse av § 12. I 2011 innvilget region sør nesten dobbelt så mange § 12 overføringer som de andre regionene, både til behandlingsinstitusjoner og til private og ideelle institusjoner.

Det har i mange år vært et politisk mål å øke antall innsatte som overføres til § 12 soning og antall døgn i § 12 institusjoner. I 2011 var det på landsbasis 526 innsatte som ble overført til § 12 soning, og det er en svak økning sammenliknet med året før. Det er fortsatt viktig å prioritere § 12 overføringer, både til behandlingsinstitusjoner som har avtale med Helseforetak og til private og ideelle rehabiliterings- og omsorgsinstitusjoner.

Regionene har i 2011 og 2012 prioritert etablering og drift av 13 rusmestringsenheter i fengslene. Rusmestringsenhetene kan ikke erstatte § 12 opphold, men skal motivere innsatte til å ønske et liv uten rusmisbruk og kriminalitet. Et viktig mål med rusmestringsenhetene er at innsatte skal overføres til § 12 eller annen behandling etter endt opphold.

Dersom regionenes ambisjonsnivå i år skulle føre til en nedgang i § 12 overføringer, vil Justis- og beredskapsdepartementet iverksette nødvendige tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1566

Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 15. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Det vises til Norges engasjement i Myanmar og fredsinitiativet "The Norwegian Peace Support Initiative". I den forbindelse har Utenriksdepartementet nylig besøkt landet og demokratibevegelsen i eksil i Nord-Thailand. Initiativet har blitt kritisert for å være svakt forankret, lite inkluderende og for ikke å ivareta kvinners situasjon og rolle i fredsprosessen.

Hva vil utenriksministeren gjøre for å sikre at prosjektet er bærekraftig og godt forankret?»

BEGRUNNELSE:

Norsk engasjement i Myanmar har det siste året utviklet seg raskt og det har vært flere gjensidige besøk på høyt politisk nivå. Norge vil iverksette pilotprosjekter i flere områder der formålet med støtten er å bidra til å skape tillit mellom partene i våpenhvilen og støtte opp om den politiske prosessen i landet.

Det er kommet kommentarer om at Norges fredsinitiativ foreløpig har svak forankring i demokratibevegelsen, etniske nasjonaliteter og sivilsamfunnet, og i eksilmiljøet. Norge har kuttet støtten til aktiviteter i grenseområdene som har gått til arbeid bl.a. med internt fordrevne flyktninger og voldtekts ofre som har flyktet fra Burma.

Selv om det sies at man ikke vil tvinge flyktninger til å flytte hjem til en usikker tilværelse, kan det oppstå utfordringer når man kutter humanitær hjelp. Det norske initiativet er også kritisert for ikke å ivareta likestillingshensyn og involvere kvinner i fredsprosessen. Det er også signalisert bekymringer om at Fredsinitiativet virker splittende mellom demokrati-forkjempere i Burma og i grenseområdene.

Svar:

Selv om det er blitt kalt "the Norwegian Peace Support Initiative" er viktig å understreke at vårt bidrag til å styrke fredsprosessen i Myanmar ikke er "norsk initiativ". Det er et myanmarsk initiativ hvor Norge på anmodning fra Myanmars myndigheter har sagt ja til å koordinere en mekanisme for støtte til våpenhvileområdene. Det handler om raske tillitsbyggende tiltak som blir identifisert i konsultasjoner mellom partene i hvert område. Helt konkret er det i stor grad snakk om å bygge videre på tiltak som allerede pågår, blant annet i regi av norske organisasjoner som Norsk Folkehjelp og Flyktninghjelpen.

Lokal forankring er noe av det viktigste i dette arbeidet. Alt vi gjør i forbindelse med mekanismen er etter grundige konsultasjoner med alle berørte parter.

Det må være full enighet om et tiltak før det kan iverksettes. Hvis en av partene motsetter seg, kan vi heller ikke gjøre noe. Vi legger stor vekt på ikke å ekskludere noen. Også berørte parter i eksil konsulteres, inkludert KNUs Thailand-baserte lederskap.

Det er viktig å fremheve at initiativet ikke er en erstatning for en politisk prosess. Snarere tvert i mot er den politiske prosessen en forutsetning for vårt bidrag. Humanitær bistand og minerydding følger således i "fotsporene" til den politiske prosessen. Norge spiller ingen rolle i forhandlingene. Disse føres kun mellom myndighetene og gruppene. Norges bidrag går på å koordinere givere, implementerende organisasjoner, og sørge for at det er enighet blant partene om tiltakene disse leverer. Dersom det på denne måten lykkes å styrke våpenhvile og freden i de etniske områdene, kan "normal" bistand etter hvert nå også disse områdene.

Statssekretær Torgeir Larsen var for et par uker siden selv til stede i et område i Bago-divisjon (etnisk Karen). Dette var et område som tidligere ikke var tilgjengelig for utenverdenen og hvor det var væpnet konflikt for kort tid siden. Her møtte statssekretæren representanter for myndigheter og de militære sammen med representanter for opprørsgruppene og internt fordrevne. At disse møttes sammen ville vært utenkelig for kort tid siden. Dette er eksempel på en positiv utvikling som forhåpentligvis vil fortsette og som vi på norsk side ønsker å støtte opp under.

Vi ønsker å gi god og oppdatert informasjon om hva vi gjør, og vi legger vekt på en åpen linje når det gjelder vårt engasjement i Myanmar. I tråd med dette møtte også statssekretær Larsen i Chiang Mai rundt 40 representanter for organisasjoner som arbeider fra Thailand-siden. Det var et nyttig møte med en åpen dialog om spørsmål knyttet til Norges rolle i landet. Man kan forstå at mange av disse organisasjonene er usikre på fremtiden for sin organisasjon og dets arbeid gitt den endrede situasjonen i Myanmar. Det er derfor viktig fra norsk side å understreke at vi ikke ønsker å gå for fort frem, og at det ikke er Norges holdning at flyktninger kan returnere. Tvert i mot er et av Norges viktigste bidrag å prøve å justere farten i forhold til den store iveren om å få raske resultater. Ikke fordi at raske resultater ikke er nødvendig, behovene er som kjent enorme, men fordi det er svært viktig at det er full enighet fra partene om de tiltakene som iverksettes. Hvis ikke risikerer vi at konfliktene blusser opp igjen.

Men vi skal også være en pådriver for enighet og for at ting skjer, slik at tiltak som minerydding og humanitær bistand kommer befolkningen til gode i de tidligere konfliktområdene. Under møtet i Chiang Mai ble det også etterlyst fokus på kvinners rolle og deltakelse i prosjektdokumentet. Statssekretæren kunne forsikre de fremmøtte om at kvinners deltakelse er en selvsagt del av et hvert prosjekt Norge er involvert i.

Det er nå i stadig større grad mulig å gjennomføre humanitære tiltak fra innsiden. Dette er tiltak som før måtte gjennomføres fra Thailand. Dette er en endring vi ønsker å benytte oss av, og i tråd med dette legger vi økende vekt på tiltak implementert fra innsiden.

Samtidig har organisasjonene som har operert fra Thailand inn i Myanmar en kompetanse og kapasitet det er behov for inne i landet. Flere ser nå på muligheten for å etablere seg inne, og mange av disse vil derfor også i fremtiden ha en viktig rolle å spille. Og Norge ønsker at disse engasjerer seg i områdene som nå åpnes opp. Disse organisasjonene bør imidlertid også være del av en samlet, koordinert innsats i disse områdene i tråd med konsultasjonene mellom partene.

De aller fleste givere har allerede stanset grenseoverskridende bistand. Norge støtter derimot fortsatt organisasjoner som operer i Thailand med tiltak inn i Myanmar. Vi mener det er viktig at de områdene som ikke nås fra innsiden får humanitærhjelp fra utsiden. De siste årene har dette vært på rundt 1 million kroner årlig. Norge har gjennom mange år vært en betydelig bidragsyter til flyktningleirene i Thailand gjennom TBBC (Thailand Burma Border Consortium). Den norske støtten til leirene har de siste par årene økt til rundt 9 millioner kroner årlig.

Ingen betviler at det er langt igjen før man kan si å ha varig fred i Myanmar. Vi er forløpig kun i den aller første fasen av fredsprosessen. Signering av våpenhvileavtalene var det første skrittet, nå forsøker man blant annet med norsk hjelp, å støtte opp om dem ved å levere tillitsbyggende tiltak i de tidligere konfliktområdene. Tilbaketrekking av soldater er også et veldig viktig tillitsbyggende tiltak når en våpenhvilefase skal over i en varig fredsfase.

Vi vil arbeide parallelt både med tiltak inne i Myanmar og med støtte til flyktningene i Thailand. Ved en forbedret situasjon vil støtten i Myanmar bygges opp mens støtten til eksilgruppene gradvis trappes ned. Dette vil skje i nær dialog med organisasjonene.

SPØRSMÅL NR. 1567**Innlevert 8. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 18. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Det syriske regimets nedslakting av sivile har rystet en hel verden.

Gjør utenriksministeren nok i forhold til å utøve press på sikkerhetsrådets faste og roterende medlemmer for å få vedtatt en resolusjon som fordømmer grusomhetene, vil man fra norsk side arbeide for å utvide sanksjonene mot regimet som EU vedtok i mai og som Norge sluttet seg til, og hva gjør utenriksministeren for å stanse blant annet Iran og Venezuelas leveranser av våpen og drivstoff til Syria?»

Svar:

Norge gir uttrykk for forferdelse over det som skjer i Syria. En rapport fra Amnesty International beskriver nok en gang de grove overgrepene som systematisk begås av det syriske regimets militære styrker og militser. Dette er forhold som Norge en rekke ganger har protestert mot siden de første demonstrasjonene tok til i mars 2011.

Det er sterkt beklagelig at det internasjonale samfunnet hittil har vært ute av stand til å samles om en tilstrekkelig konsekvent håndtering av situasjonen i Syria. Dette gir regimet i Syria pusterom til å fortsette sin undertrykkelse. Et tungt ansvar påligger FNs Sikkerhetsråd. Norge forventer at Sikkerhetsrådets faste medlemmer nå viser handlekraft til å fatte klare og tydelige vedtak som legger press på partene, og vi har på en rekke ulike måter gitt uttrykk for dette til rådet og rådets medlemmer.

Norge ønsker vedtak av FN-sanksjoner mot Syria. Dagens EU-sanksjoner, som Norge har sluttet seg til, bør også kunne utvides, blant annet mot større deler av regimet.

Utviklingen i Syria står høyt på dagsordenen i alle samtaler med andre lands utenriksministre og statsministre. Syria er også et viktig diskusjonstema i våre samtaler med Russland.

SPØRSMÅL NR. 1568**Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 18. juni 2012 av fungerende samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Østfoldbanens østre linje fra 1882 har et stort potensial fordi en betydelig del av befolkningen i indre Østfold pendler mot Oslo, og fordi regulariteten i dag er dårlig. Det er derfor svært viktig at regjeringen og Jernbaneverket prioriterer tilkobling til østre linje ved bygging av jernbanetunnelen mellom Oslo og Ski.

Kan statsråden bekrefte, eller eventuelt avkrefte, at en slik tilknytning til Østfoldbanen østre linje er prioritert i det pågående arbeidet med Follotunnelen?»

len?»

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål 1547 til skriftlig besvarelse fra representanten Hjemdal.

Lenke til svar på skriftlig spørsmål nr. 1547:

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=54012>

SPØRSMÅL NR. 1569**Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 18. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«For ganske nøyaktig 14 år siden ble to politimenn skutt og drept under tjeneste på Austbø i Alstahaug. Dersom jeg ikke tar feil ble straffen for politidrapsmannen satt til 21 år pluss 10 års sikring. Etter det jeg har grunn til å tro er vedkommende drapsmann nå ute på permisjon og det før 50 % av straffen er sonet ferdig.

Er statsråden enig i at det at en drapsmann slipper ut så tidlig i en så ekstrem sak vil føre til mindre tillit mot rettsvesenet og kriminalomsorgen?»

BEGRUNNELSE:

Drapene på Austbø er noe av det verste norsk politi noen gang er blitt utsatt for. To av de som beskytter oss vanlige borgere ble brutalt drept av en gjerningsmann. Dommen vedkommende fikk viser med all tydelighet hvordan saken ble oppfattet. At drapsmannen nå sannsynligvis er ute i frihet er en provokasjon mot mange. Jeg ser derfor frem til å høre hva statsråden mener om dette og hvor positiv hun er til dagens straffegjennomføring.

Svar:

Når det gjelder den konkrete saken som representanten Ellingsen viser til, har jeg fått opplyst at domfelte ble ilagt en ordinær, tidsbegrenset fengselsstraff. Utover dette kan jeg ikke kommentere enkelt-saken, men bare gi en generell orientering om reglene for permisjoner og prøveløslatelse for langtidsdømte.

Jeg har forståelse for at det kan oppleves som problematisk at personer som er dømt for grov kriminalitet gis anledning til å oppholde seg ute i samfunnet gjennom blant annet permisjoner. Lovgiver har imidlertid åpnet for at straffedømte, innenfor trygge rammer, kan tilbakeføres til et liv utenfor fengsel. Et langt fengselsopphold med løslatelse direkte fra en restriktiv soningssituasjon vil kunne medføre økt risiko for tilbakefall til kriminalitet etter endt soning. Prinsippet om en gradvis tilbakeføring til samfunnet – progresjon – fikk sin tilslutning av en samlet Justiskomite ved behandling av stortingsmeldingen om

Kriminalomsorgen. Det vises til Justiskomiteens innstilling av 26. februar 2009 (Innst.S.nr.169), side 11.

Permisjoner en svært viktig del av den innsattes tilbakeføring til samfunnet. Gjennom permisjoner gis domfelte mulighet for å opprettholde kontakten med sin familie og øvrige nettverk, samt forberede seg til løslatelse og derved oppnå en vellykket integrering etter endt soning.

Ordningen med permisjon hjemles i straffegjennomføringsloven med underliggende regelverk, som også inneholder bestemmelser om når permisjon tidligst kan innvilges.

For domfelte som er dømt til fengsel i mer enn 12 år kan ordinær permisjon tidligst innvilges etter fire års sammenhengende soning. Vurderingen av om permisjon skal innvilges skjer alltid på grunnlag av en konkret og individuell helhetsvurdering. En grunnleggende forutsetning at permisjon anses som sikkerhetsmessig forsvarlig. Dersom det er grunn til å anta at domfelte vil begå nytt straffbart forhold under permisjon, bryte øvrige vilkår for permisjonen eller unndra seg straffegjennomføringen, skal permisjon ikke innvilges.

Når domfelte er dømt til en tidsbegrenset fengselsstraff åpner straffegjennomføringsloven for at han kan løslates etter utholdt 2/3 tid. Det understrekes at slik løslatelse ikke skal besluttes med mindre det er sikkerhetsmessig forsvarlig. Ordningen med prøveløslatelse ble berørt i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 37 (2007-2008) Straff som virker. Prøveløslatelse gir kriminalomsorgen mulighet for å følge opp innsatte etter endt soning, og slik løslatelse er derfor et svært viktig virkemiddel i tilbakeføringsarbeidet. Det ble derfor ikke foreslått endringer i løslatelsesordningen.

Trygghet for samfunnet er et overordnet mål for regjeringens kriminalpolitikk. Jeg mener imidlertid at dagens system ivaretar samfunnets sikkerhet i tilstrekkelig grad, og har tillit til at det innen kriminalomsorgen foretas gode vurderinger også når domfelte er ilagt en lang fengselsstraff for alvorlige straffbare forhold.

SPØRSMÅL NR. 1570**Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 18. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvorfor har PSTs ressurser ute i politidistriktene blitt redusert de siste årene og vil det ikke være riktigere med større grad av balanse mellom PSTs ressurser sentralt og i distriktene?»

BEGRUNNELSE:

I PSTs evalueringsrapport av 16.mars fremkommer det at PST har færre ansatte ute i distriktene nå enn for 10 år siden(s. 9 og 10). I samme periode har antallet ansatte i PST sentralt økt betydelig. Slik jeg ser det, vil det være nødvendig at opptrappingen av ansatte skjer i større skala også i distriktene, da mange potensielle terrormål befinner seg der. Når tiltak skal iverksettes, skjer det ofte med utgangspunkt i et distrikt utenfor Oslo og det er da nødvendig med res-

sursmessig handlingsrom der ute. Jeg lurte på om man har mindre fokus på terrorfaren i distriktene eller om det er slik at man mener det er mindre risiko der sammenliknet med den som finnes sentralt i Oslo.

Jeg ønsker å bli meddelt statsrådets synspunkter på disse problemstillinger.

Svar:

PST har et nasjonalt ansvar for å forebygge terror. Ved PST-enhetene i politidistriktene dekkes lønnsmidler, husleie og øvrige driftsmidler av politidistriktets budsjett. Tildelte midler fra Den sentrale enhet (DSE) er øremerket overtidsbruk og reisekostnader. Siden 2001 har utviklingen i antall PST-stillinger i distriktene vært som følger:

År	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Stillinger	144	117	117	117	122	123	123	127	126	127	127

Nedgangen i stillinger fra 2001 til 2002 skyldes at Justisdepartementet i St.meld. nr. 22 (2000-2001) Politireform 2000, foreslo at ordningen med regionalt nivå i overvåkingstjenesten skulle avvikles. Forslaget ble understøttet av de organisatoriske og strukturelle forslag og prinsipper som departementet for øvrig bygget på i Politireformen. Begrunnelsen var at organisasjonsstrukturen med regionale ledd i for stor grad bandt opp ressurser ved regionsentralene og at det i noen grad også resulterte i dobbeltarbeid, forsinkelser og for liten grad av kontaktskapende virksomhet og annet operativt, forebyggende arbeid.

Siden 2002 har antall stillinger ved PST-enhetene i politidistriktene økt fra 117 til 127. Det er med

andre ord ikke riktig at PSTs ressurser i politidistriktene er redusert de siste årene. Andelen som har gått til lokale PST-enheter har imidlertid vært jevnt synkende gjennom perioden 2003-2010 (fra 3,0 % til 1,2 %). Dette skyldes ikke reduserte ressurser til distriktene, men en økning i ressurstildelingen til DSE, blant annet som følge av at DSE i 2006 fikk ansvar for livvaktstjenesten.

Det er videre riktig at DSE ved begynnelsen av året holder tilbake noe mer penger til reiser og overtid i lokale enheter enn tidligere. Disse midlene blir brukt til å støtte de lokale PST-enhetene som på grunn av arbeidsmengden får særlige ressursbehov i løpet av året.

SPØRSMÅL NR. 1571**Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Trond Røed****Besvart 25. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I Oslofjordtunnelen vil Statens vegvesen iverksette bygging av en tunnel til, samtidig som KVVU av en ny fast forbindelse mellom Østfold og Vestfold er igangsatt. Tunnelen holdes også fortsatt stengt for tynge kjøretøy da det mangler brannvernstyr.

Vil statsråden påse at tilstrekkelig brannvernstyr kommer på plass snarest, og mener statsråden at Oslo og sentrale deler av Akershus også bør være med å påvirke den kommende KVVU for ny fast forbindelse over fjorden?»

BEGRUNNELSE:

Norge har i dag 1 000 tunneler. Av dem er 31 undersjøiske og har en stigningsgrad på 5 % eller høyere. En av disse er Oslofjordtunnelen. I tillegg kommer 10 andre veitunneler som har tilsvarende høy stigningsgrad. Disse tunnelene utgjør bare 4 % av alle tunneler her i landet, men står for nær halvparten av alle tunnelbranner og tilløp i perioden fra 2008 til 2011. I Oslofjordtunnelen har det vært syv branner og tre tilløp de siste tre årene, og den er dermed den desidert farligste tunnelen i hele Norge. I rapporten fra TØI fremkommer det at undersjøiske tunneler er dobbelt så dødelige i forhold til veier i friluft. Det er også dokumentert at det oppstår en rekke tekniske problemer i Oslofjordtunnelen. Allikevel vil Statens vegvesen bygge en tunnel til. Brannsjefen i Follo som har ansvaret for Oslofjordtunnelen hevder de kan imøtekomme og åpne for tynge kjøretøy dersom de kan få på plass en egnet utrykningsvogn for industribrannvern og noen brannforebyggende tiltak i tillegg til det arbeide som allerede nå er gjort. Dette vil være betydelig rimeligere enn en tunnel til som vil bli like bratt, og ikke løser varmgangproblemene til tynge kjøretøy. Statens vegvesen har avslått søknaden om økonomisk støtte til industribrannvogn og nødvendig brannvern. En relativ liten kostnad i forhold til det kommunene og næringslivet taper hver eneste dag tunnelen er stengt for tynge kjøretøy. Statens Vegvesen har også igangsatt et arbeid med KVVU av en ny krysning over fjorden. I prosjektplanen kan det syntes som at det er viktig å få på plass en ekstra tunnel nå, slik at det kan bli bygget en bro mellom Horten - Moss en gang i fremtiden. En alternativ løsning vil kunne være å lage en bro løsning nå, geografisk i mellom som vil kunne dekke behovet for transportløsninger både innenfor Vestregionen og tungtransportens behov for sikker krysning av fjorden. Statens Vegvesen hevder selv i prosjektplanen at Oslo-

fjordtunnelen ligger for langt nord til å betjene transport mellom kontinentet og områder på Sør og Vestlandet. Dersom det velges en trasé over Vestby – Søndre Hurum og til Sande vil mertiden i reise være relativt liten. Distansen mellom avkjøring Moss til ny avkjøring over til Hurum er ca 9 km og gjennomføres på E-6 på 7 minutter. Tilsvarende på E-18 og vestsiden. En slik løsning vil bidra til å løse mange kollektivutfordringer en har i og rundt Oslo. Dette vil også gi store fordeler og kunne utløse et stort felles bo- og arbeidsmarked i hele indre Oslofjord. Samt avlaste for mye av den trafikken som i dag belaster E-18 gjennom Oslo, Asker og Bærum.

Svar:

Oslofjordtunnelen har i tiden fra åpning fram til juni 2011 hatt flere branntilløp og branner med større kjøretøy, som gjør at risikobildet for denne vegtunnelen har vært annerledes enn det som var forutsatt da den ble bygget. Etter en større brann ble vegtunnelen stengt for større kjøretøy i juni 2011.

I perioden juni 2011 frem til i dag har Statens vegvesen i samarbeid med Søndre Follo Brannvesen (SFB) m.fl. gjennomført en rekke med tiltak som skal redusere sannsynligheten for at brann oppstår og redusere konsekvensene ved brann. Etter dette skal tunnelen være like sikker som andre tilsvarende vegtunneler i Norge.

Da Oslofjordtunnelen ble planlagt ble det vedtatt å bygge tunnelen med to felt i et løp. Samtidig ble det vedtatt å bygge et løp til når trafikkmengden blir høyere enn 8 000 kjøretøyer/døgn. Trafikken begynner nå å nærme seg denne grensen. Derfor har Statens vegvesen satt i gang en regional og lokal prosess med planlegging av et andre løp. Utrykningsvogn er ikke et alternativ til et nytt tunnellop.

Samferdselsdepartementet har gitt Statens vegvesen i oppdrag å gjennomføre en konseptvalgutredning (KVVU) for kryssing av Oslofjorden. Utredningen skal gjennomføres sammen med Jernbaneverket og Kystverket og være ferdig i løpet av 2013. Den skal vurdere aktuelle konsepter for å betjene økt etterspørsel etter personreiser og godstransport på tvers av Oslofjorden. I KVVU-arbeidet vil det bli vurdert andre muligheter for å krysse fjorden enn i korridoren mellom Moss og Horten.

Berørte myndigheter, blant annet kommuner, fylkeskommuner og fylkesmannsembeter rundt fjorden fra Telemark til Østfold, deltok sammen med andre interessenter på et idé-verksted i midten av april.

Oslo kommune, Akershus fylkeskommune og berørte kommuner i Akershus er også invitert til å delta i utredningens eksterne referansegruppe. Denne gruppa skal være et forum for utveksling av informasjon

og diskusjon av behov, mål og konsepter underveis i arbeidet. I tillegg sendes ferdig KVV til alle interessenter på høring. Det vil derfor være gode muligheter for Oslo og Akershus å påvirke KVV-arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1572

Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen

Besvart 20. juni 2012 av forsvarsminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«Hvem har ansvar for at ingen, heller ikke delta-kerne i en pågående NATO-operasjon, der også norske styrker var representert, kom til unnsetning da en flyktningbåt med 72 mennesker om bord sendte ut nødsignaler 18 timer etter at skipet hadde forlatt Tripoli i mars 2011, og der bare ni fortsatt var i live da båten etter 15 dager i drift ble skylt på land langs kysten av Libya?»

BEGRUNNELSE:

26. mars 2011 forlot en båt Tripoli med 72 flyktninger om bord. Etter 18 timer til sjøs, sendte kapteinen ut det første av flere nødanrop. Det foregikk da en NATO-operasjon i området. Både sivile og militære fartøyer var i nærheten av båten. Det samme var et militært helikopter. Likevel var det ingen som kom flyktningene til unnsetning. Båten ble skylt på land i Libya etter 15 dager. Da var det bare ni overlevende igjen om bord. Europarådet har behandlet en rapport om saken (Doc. 12895, 5. april 2012). Rapportøren opplyser at det har vært umulig å få noen til å ta ansvar for dette bruddet på internasjonale regler. Alle relevante delegasjoner til parlamentarikerforsamlingen er bedt om å bidra til å få fram opplysninger i saken. Norge deltok i den aktuelle NATO-operasjonen. Derfor vil spørsmålet også gjelde oss. Europarådets parlamentarikerforsamling ønsker svar på hvem som kan stilles til ansvar for at mennesker i havsnød ble overlatt til seg selv, med et så fatalt utfall. Det vil for Norges del både være aktuelt å redegjøre for om norske styrker under NATO-kommando eller under norsk kommando var i nærheten uten å bidra til at disse menneskene ble reddet, og å redegjøre for om norske myndigheter sitter med annen relevant informasjon i saken.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 12. juni 2012, med spørsmål fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen om en flyktningebåt som ble skylt på land langs kysten av Libya.

Operasjonene i luften og på sjøen under operasjon «Unified Protector» pågikk fra mars til november 2011, og ble ledet av NATO. NATOs maritime embargooperasjoner utenfor kysten av Libya hadde som hensikt å hindre at libyske myndigheter fikk tilførsel av våpen og lignende mens operasjonen pågikk. Norske myndigheter bidro med omtrent ti stabsoffiserer til NATOs kommandoapparat, i tillegg til seks F-16 jagerfly frem til 24. juni. Jagerflybidraget ble deretter redusert til fire fly i perioden fra 24. juni frem til 1. august. Disse operasjonene ble kontrollert av NATO, mens vår oppgave var å forsikre oss om at bidragene ble anvendt iht. folkeretten. Norge hadde ingen marinefartøyer involvert i «Unified Protector».

Jeg er kjent med hendelsen utenfor Libya, som representanten reiser spørsmål om. Hendelsen er dokumentert i en rekke rapporter, herunder rapporten til Europarådet fra mars d.å. Plikten til å etterkomme nødsignaler fra sjøgående fartøy er et grunnleggende folkerettslig prinsipp som er nedfelt i FNs havrettskonvensjon. Plikten til å yte bistand til fartøy i nød på åpent hav påhviler alle skip og deres respektive flaggstater. Kyststater har også en plikt til å etablere ordninger og redningssystemer innenfor eget territorialfarvann.

Ulike granskninger er gjennomført bl. a. i en FN-rapport utgitt av International Commission of Inquiry on Libya (ICIL), og en rapport til Europarådets parlamentarikerforsamling (PACE). NATO og noen av de involverte nasjonene har også gjort sine egne undersøkelser. Det har hersket usikkerhet om hvilke fartøyer i det aktuelle området som hadde kunnskap om situasjonen, hvordan situasjonen ble forstått av disse fartøyene samt hvordan varslingen foregikk. NATO oppfatter at egne fartøyer har handlet korrekt og iht. normale prosedyrer til havs. NATO har derfor ikke erkjent noe ansvar for å ha unnlatt å komme fartøyet med flyktninger til unnsetning. Det er uansett viktig at denne typen undersøkelser blir gjennomført for å hindre at liknende tragiske hendelser inntreffer igjen.

SPØRSMÅL NR. 1573**Innlevert 11. juni 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 21. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Er statsråden åpen for å gi utvidet rett til videregående opplæring, med medfølgende finansiering til skoleeierne, utover fem år for elever i institusjon, med manglende grunnskoleopplæring eller med andre særskilte behov?»

BEGRUNNELSE:

NRK-Dagsrevyen hadde lørdag innslag om en elev med sterk sosial angst som snart er ferdig med sin videregående opplæring ved Møllehagen skolesenter i Stavanger. Som følge av sin sosiale angst har hun brukt lengre tid på utdanningen enn vanlig, og hun risikerer nå ikke å få fullføre utdanningen ved skolesenteret på grunn av femårsregelen i opplæringsloven. Dagsavisen og flere lokalaviser har også vist hvordan Fossumkollektivet, Tyrilkollektivet og andre institusjoner med grunnskoleopplæring for rusmisbrukere i alder for å gjennomføre videregående opplæring ikke lenger får finansiert sin opplæring til disse viktige elevene.

Opplæringsloven § 3-1 tredje ledd fastsetter følgende om ungdomsretten til videregående opplæring:

”Heile retten må normalt takast ut i løpet av ein samanhengande periode på fem år, eller seks år når opplæringa heilt eller delvis blir gitt i lærebedrift, og innan utgangen av det året vedkommande fyller 24 år. Fylkeskommunen kan etter søknad gi eleven, lærlingen eller lære kandidaten løyve til utsetjing eller avbrot i opplæringa utan at retten tek slutt. Departementet gir forskrifter om kva forhold som skal gi rett til utsetjing eller avbrot.”

Ved behandlingen av denne bestemmelsen pekte utdanningskomiteen på følgende i innst. O. nr. 70 (1997-1998):

”Komiteen vil peke på at fylkeskommuner etter søknad kan gi elever eller lærlinger tillatelse til utsettelse eller avbrudd i opplæringen uten at retten tar slutt. Komiteen vil i denne sammenheng peke på at årsaker til slik utsettelse kan være sykdom eller graviditet. Komiteen mener departementet i sine forskrifter til § 3-1 tredje ledd bør presisere at graviditet godkjennes som grunn til utsettelse uten at retten tar slutt.”

Kunnskapsdepartementet har etter det representanten har sett ikke gitt forskrifter om hvilke forhold som skal gi rett til utsetting eller avbrudd av 5-årsregelen, til tross for komiteens forutsetning om at slike forskrifter skulle gis. Dermed må den enkelte fylkeskommune selv vedta retningslinjer for dette, og har ikke rammer til å finansiere slike tilbud.

Svar:

Opplæringsloven § 3-1 gir som hovedregel rett til tre eller fire års heltids videregående opplæring, avhengig av opplæringstiden som er fastsatt i læreplanen. Når en elev har startet opp videregående opplæring, gjelder rettighetene i utgangspunktet i fem eller seks år. Rettighetene må tas ut innen utgangen av det året eleven fyller 24 år. Reglene åpner for at ungdom kan vente med å ta ut retten til videregående opplæring, samtidig som det er satt en tidsbegrensning. Denne er i lovens forarbeider begrunnet med at den skal ha en positiv effekt på gjennomføringen av opplæringen.

Opplæringsloven inneholder imidlertid bestemmelser som innebærer at det kan gjøres unntak fra hovedregelen. For det første åpner opplæringsloven § 3-1 femte ledd for at elever på nærmere vilkår får rett til videregående opplæring i inntil to år ekstra i tillegg til retten på tre eller fire års videregående opplæring. Dette gjelder blant annet elever med rett til spesialundervisning som har behov for mer tid. For det andre vil elever som foretar omvalg ha rett til ett ekstra år på videregående opplæring etter opplæringsloven § 3-1 fjerde ledd.

I tillegg følger det av opplæringsloven § 3-1 tredje ledd at fylkeskommunen etter søknad kan gi en elev mulighet til å avbryte eller utsette videregående opplæring uten at retten til videregående opplæring tar slutt. Elever kan søke om utsettelse og reservert plass senere. Medisinske og/eller sosiale forhold vil være eksempel på et tilfelle hvor dette kan være aktuelt. Likeledes svangerskap og militærtjeneste. Bestemmelsen åpner altså for at opplæringsretten kan utsettes utover tidsrammen på fem, eventuelt seks, år. Avgjørelsen vil bero på en skjønnsmessig vurdering i det enkelte tilfelle. Ifølge loven kan departementet gi forskrifter om hvilke forhold som skal gi rett til utsettelse eller avbrudd. Denne forskriftshjemmelen er ikke benyttet, men fylkeskommunen skal etter søknad like fullt vurdere om eleven skal gis utsettelse eller avbrudd. Komiteens uttalelse i Innst. O. nr. 70 (1997-98) vil være viktig i forbindelse med tolkningen av hva som kan være årsaker til utsettelse eller avbrudd. Fylkeskommunens avgjørelse vil være et enkeltvedtak og kan påklages etter forvaltningslovens regler. Jeg vil understreke at det er fylkeskommunens ansvar å opplyse elevene om de mulighetene som finnes i regelverket til å søke om utsettelse eller avbrudd i opplæringen.

Etter min mening gir gjeldende bestemmelser re-

lativt stor grad av fleksibilitet for uttak av retten til videregående opplæring. Dersom det i særskilte tilfelle er aktuelt med ytterligere unntak enn det opplæringsloven åpner for, kan også fylkeskommunen tilby

opplæring selv om de formelle vilkårene for rett til videregående opplæring mangler. Jeg finner derfor ikke grunnlag for å endre regelverket på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1574

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 20. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Viser til skriftlig spørsmål nr. 1468 fra undertegnede og helse- og omsorgsministerens svar av 7. juni d.å.

Kan jeg be om å få vite hvor mange behandlingsplasser med rusproblematikk og omfattende psykisk lidelse betegnet som kategori 3 for de over 35 år, og hvor mange etterverns plasser Helse Sør-Øst vil ha etter 1. juli 2012 når vårens anbudsrunde er avsluttet?»

Svar:

Som det fremgår av mitt svar på spørsmål 1468 fra representanten Hjemdal vil Helse Sør-Øst RHF i forbindelse med den anskaffelsesprosess som nå er avsluttet inngå avtaler om 18 plasser for pasienter med såkalt dobbeltdiagnoseproblematikk innen psykisk helsevern. Av disse 18 plassene er 12 ikke aldersbestemte plasser og vil derfor være tilgjengelige også for pasienter over 35 år. I tillegg har Helse Sør-

Øst RHF i alle helseforetaksområdene i regi av egne virksomheter tilbud til pasienter med samtidig rusmiddelavhengighet og psykiske lidelser. Det nøyaktige antall plasser vil ifølge Helse Sør-Øst RHF ikke uten videre la seg tallfeste, ettersom pasienter med sammensatte lidelser får tilbud om behandling både i det psykiske helsevernet og innen tverrfaglig spesialisert behandling.

Imidlertid har jeg fått forsikringer fra Helse Sør-Øst RHF om at alle pasienter – også de over 35 år – med samtidig rusmiddelavhengighet og psykiske lidelser vil få tilbud om forsvarlige og gode tjenester.

Med hensyn til det representanten Hjemdal omtaler som etterverns plasser, så har ikke spesialisthelsetjenesten egne etterverns plasser. Det samarbeides imidlertid tett med pasientens hjemkommune om tilrettelegging av tilbud om oppfølging for den enkelte pasient.

SPØRSMÅL NR. 1575

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 20. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden følge opp det enstemmige vedtaket gjort av EUs innenriksministere om å ta tilbake retten til å kontrollere egne grenser?»

BEGRUNNELSE:

De registrerte ulovlige grensepasseringene til Schengenområdet økte med 35 % i 2011. I antall ut-

gjorde dette 191.000 mennesker som enten ved å krysse Middelhavet fra Nord-Afrika eller over den usikrede grensen mellom Tyrkia og Hellas, kom seg inn ukontrollert i Schengenområdet.

EUs innenriksministere har nå enstemmig vedtatt endringer. De nye reglene tillater at de enkelte Schengen-stater kan innføre grensekontroll i seks måneder, med mulighet for ytterligere seks måneders for-

lengelse, når "kontroll med Schengen-området ytergrense ikke lenger er sikker grunnet ekstraordinære situasjoner".

Svar:

EU-kommisjonen framsatte 16.9.2010 et forslag om å endre reglene for midlertidig gjeninnføring av grensekontroll på indre grense mellom landene som deltar i Schengen-samarbeidet. Den største endringen fra de regler som gjelder i dag, var at Kommisjonen foreslo at det var Kommisjonen som med unntak for hastetilfellene, skulle ha kompetansen til å beslutte at et land midlertidig skulle kunne gjeninnføre grensekontroll. Etter dagens regler er det hvert enkelt land som har kompetanse til å gjeninnføre midlertidig grensekontroll når vilkårene i Schengens grenseforordning er oppfylte.

Norge er ikke enig i Kommisjonens forslag om å overføre denne kompetansen fra medlemslandene til Kommisjonen. Allerede på justis- og innenriksministerrådsmøtet 22. september 2011, da Kommisjonen presenterte sitt forslag, holdt daværende statsråd Knut Storberget et innlegg der han gjorde det klart at Kommisjonens forslag ikke var akseptabelt for Norge. De andre medlemslandene i Schengen-samarbeidet var av samme oppfatning.

De materielle vilkårene som må være oppfylte for å kunne gjeninnføre midlertidig grensekontroll, er i hovedsak de samme i Kommisjonens forslag som i dagens gjeldende regler. Hovedvilkåret er at det må foreligge en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet. I løpet av behandlingen i rådsstrukturen har medlemslandene blitt enige om at de grunnleggende materielle reglene ikke skal endres. Man

har imidlertid blitt enige om et nytt element i forhold til dagens regler, for det tilfelle området uten indre grensekontroll utsettes for en alvorlig risiko. Dersom en vedvarende alvorlig mangel i relasjon til yttergrensekontrollen, samtidig utgjør en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet i hele eller deler av området uten indre grensekontroll, så kan Kommisjonen foreslå at Rådet vedtar en anbefaling om midlertidig gjeninnføring av grensekontroll i ett eller flere land. Kompetansen til å beslutte gjeninnføring av indre grensekontroll forblir imidlertid hos medlemslandene og det er opp til medlemslandet å avgjøre om det skal gjeninnføres midlertidig grensekontroll på hele eller deler av grensen.

Når det er sagt, vil jeg legge til at også under dagens regler kan det besluttes gjeninnføring av midlertidig indre grensekontroll dersom vilkåret om at det foreligger en alvorlig trussel mot offentlig orden eller indre sikkerhet er oppfylt, også når årsaken er en konsekvens av at et annet Schengen-land ikke oppfyller sine forpliktelser i forhold til yttergrensekontrollen.

Det er medlemslandene i rådet som har blitt enige om at dagens kompetanseregler ikke skal endres. Man må også få Europaparlamentet til å akseptere medlemslandenes syn. Det foreligger således ennå ikke noe vedtak som endrer grenseforordningen med hensyn til gjeninnføring av grensekontroll.

Jeg er godt fornøyd med de mulighetene vi har i dagens regelverk om gjeninnføring av midlertidig grensekontroll. Disse reglene fungerer godt og jeg ser ikke behov for noen store endringer i dagens regler. Fra norsk side vil man derfor fortsette å arbeide for at de nye reglene som skal vedtas, ikke endrer på dagens kompetansefordeling.

SPØRSMÅL NR. 1576

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen

Besvart 20. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta umiddelbare grep for å få slutt på den uholdbare situasjonen med utilfredsstillende rengjøring av medisinsk utstyr som kan medføre betydelig økt risiko for helseplager for pasientene?»

BEGRUNNELSE:

VG avslører 12.06.12 at det ved en rekke legekantor og i tannhelsetjenesten foregår håndvask av

det medisinske utstyret. Dette innebærer også utstyr som benyttes på flere pasienter og som dermed i verste fall kan medføre overføring av smitte og økt infeksjonsfare. Direktør i statens helsetilsyn Lars E. Hanssen har mange ganger advart mot at helsetjenesten driver med for høgt risikonivå, jeg mener dette er enda en indikasjon på at han har rett. Jeg er bekymret for at lovverket knyttet til dette er strengt nok, og vil derfor på det sterkeste oppfordre statsråden til å gå

gjennom omfanget av dette samt fremme nødvendige lovendringsforslag for å få slutt på denne praksisen.

Svar:

Institusjonene skal etablere kvalitetssikringssystemer som sikrer at utstyr som kan overføre smitte, blir rengjort, desinfisert, eventuelt sterilisert, oppbevart, transportert og ellers håndtert på en tilfredsstillende måte. I dette ligger også at institusjonen skal forsikre seg om at det utstyr som inngår i disse prosedyrene, fungerer tilfredsstillende.

Forskrift om smittevern i helseinstitusjoner, ny helse- og omsorgstjenestelov, helsepersonelloven og internkontrollforskriften inneholder alle bestemmelser som er relevante for den problemstillingen som beskrives, jf vedlagte oversikt. Det grunnleggende regelverket, både når det gjelder forsvarlig virksomhet, smittevern og medisinsk utstyr, er således på plass. Videre er en forskrift om håndtering av medisinsk utstyr under utarbeidelse – denne vil også inneholde krav til bl.a. opplæring, bruk og vedlikehold av medisinsk utstyr.

Slik jeg ser det, handler dette mer om kompetanse hos personell enn ytterligere regelverksarbeid.

Det er viktig å peke på at Helse- og omsorgsdepartementet nå har styrket arbeidet ved å godkjenne etableringen av en Nasjonal kompetansetjeneste for dekontaminering. Denne kompetansetjenesten er et viktig tiltak for å sikre en ensartet, forsvarlig kultur når det gjelder rengjøring av medisinsk utstyr i helse-tjenesten. Målgruppen er alle som driver kontaminering i spesialist- og primærhelsetjenesten, inkludert et økende antall mindre, private aktører. Hovedoppgaven til en nasjonal kompetansetjeneste er å bygge opp og formidle kompetanse i helsetjenesten. Videre skal en nasjonal kompetansetjeneste overvåke og formidle behandlingsresultater, delta i forskning og etablering av forskernettverk, bidra i relevant undervisning og sørge for veiledning, kunnskaps- og kompetansespredning til helsetjenesten, andre tjenesteytere og brukere. En nasjonal kompetansetjeneste skal også bidra til implementering av nasjonale retningslinjer og kunnskapsbasert praksis. Det skal iverksettes tiltak for å sikre likeverdig tilgang til nasjonale kompetansetjenester og etablering av faglige referansegrupper.

For øvrig vil jeg få vise til at Folkehelseinstituttet

er ansvarlig for å gi faglige råd med tanke på smittevern.

Vedlegg til svar:

- Forskrift om smittevern i helsetjenesten:

Se lenke: <http://www.lovdata.no/for/sf/ho/xo-20050617-0610.html#1-2>

- Ny helse- og omsorgstjenestelov:

Se lenke: <http://www.lovdata.no/all/hl-20110624-030.html>

- Lov om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven):

Se lenke: <http://www.lovdata.no/all/nl-19990702-064.html>

- Forskrift om internkontroll i sosial- og helsetjenesten:

Se lenke: <http://www.lovdata.no/for/sf/ho/xo-20021220-1731.html>

Utkast til forskrift om håndtering av medisinsk utstyr

Utkastet til forskrift vil bli sendt på høring i nær fremtid. Formålet med forskriften er å sikre at medisinsk utstyr til enhver tid er sikkert, vedlikeholdes korrekt og brukes forsvarlig i samsvar med sitt formål.

Forskriften retter seg blant annet mot helsetjenestens og helsepersonells håndtering av medisinsk utstyr. Den vil stille krav til

- opplæring; brukerne av medisinsk utstyr skal til enhver tid ha nødvendige ferdigheter og kunnskap om korrekt og sikker bruk
- bruk; medisinsk utstyr skal brukes i samsvar med produsentens anvisninger
- vedlikehold; planlagt og systematisk og basert på produsentens anvisninger og en vurdering av risiko, slik at utstyret til enhver tid er sikkert og kan brukes uten fare.

Statens helsetilsyn er tilsynsmyndighet for helse-tjenestens og helsepersonells håndtering av medisinsk utstyr.

SPØRSMÅL NR. 1577**Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 20. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg slår fast at deler av tomtefesteloven strider mot menneskerettskonvensjonen.

Hvilke endringer og hvilken framdrift legger regjeringen til grunn for å etterkomme avgjørelsen om at tomtefesteloven må endres i grunneiers favør?»

BEGRUNNELSE:

Dommen fra Menneskerettsdomstolen som ble offentliggjort 12. juni innebærer at en lovendring nå er nødvendig for å forhindre fremtidige krenkelser, og for å gjenopprette en rimelig økonomisk balanse mellom grunneier og fester ved forlengelse av feste-forhold. Tomtefesteloven har vært viktig i Norge, fordi den har gitt flere muligheten til å bygge hus og hytter til en rimelig kostnad. Samtidig har tomteleien vært en forutsigbar inntekt for grunneiere. Tomtefesteloven av 2004 medførte imidlertid en ubalanse ved at verdiøkningen på eiendommen tilfalt fester. Særlig lovens § 33 gir denne ubalansen.

Svar:

Saken for Den europeiske menneskerettighetsdomstolen (EMD) gjelder festeres rett etter tomtefesteloven § 33 til å forlenge festekontrakter på samme

vilkår som før ved festetidens utløp. I dommen 12. juni 2012 kom EMD til at en slik forlengelsesrett er i strid med første tilleggsprotokoll til EMK artikkel 1 til vern av eiendomsretten. Jeg vil understreke at det ikke var selve forlengelsesretten i seg selv som var det sentrale spørsmålet for EMD, men festernes rett til å kreve forlengelse på samme vilkår som før.

Dommen fra EMD er nå til nærmere vurdering i departementet. Et av elementene i denne vurderingen er hvorvidt man skal anmode om at saken behandles av EMDs storkammer. Dette er en vurdering som, sammen med andre sider av saken, nødvendigvis vil ta noe tid sett hen til rettsfeltets kompleksitet og betydning. At man nå vurderer spørsmålet om en slik anmodning, innebærer samtidig at det er for tidlig å si hvilken betydning dommen vil få for Norge. Jeg vil understreke at arbeidet med saken er høyt prioritert.

Det er på denne bakgrunn også for tidlig å si noe nærmere om den videre lovendringsprosessens som EMDs dom blir stående. Jeg vil også peke på at dommen fra EMD ikke gir konkrete anvisninger på hvilke lovendringer som er nødvendige for å oppfylle Norges forpliktelser etter første tilleggsprotokoll til EMK artikkel 1, men overlater til den norske staten å avbalansere festernes og bortfesternes interesser på en måte som oppfyller konvensjonens krav.

SPØRSMÅL NR. 1578**Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Norge har et omfattende etterslep i vedlikehold av både riks- og fylkesveier. Under denne regjeringen har det økt. Om økningen stopper i 2012 er usikkert. Derimot er det sikkert at nye beregninger viser større etterslep enn tidligere antatt. Samlet for de to veitypene henimot 100 mrd.kr. En av mange konsekvenser bør være at levetidskostnaden for nye prosjekter vurderes grundig og vektlegges tydeligere når nye prosjekter skal utredes og vedtas.

Vil statsråden iverksette arbeid for å sikre at dette gjøres?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til at nye veiprosjekt, bruer og tunneler kan ha stor forskjell i årlig vedlikeholdskostnader. Levetiden kan også variere og kostnadene for nødvendig opprustning for å forlenge levetid kan også variere.

Jeg viser bl.a. til rapporten Vegdirektoratet har

laget om forfall knyttet til bruer, ferjekaier og tunneler på fylkesveinettet; anslått til mellom 15 og 25 mrd. kr. pr 2012.

Jeg viser også til Prop. 109 S for 2011-2012 om Ryfastsambandet. I forbindelse med behandlingen av saken er det fremkommet opplysninger om at årlige vedlikeholdskostnader vil kunne være minst 130 mill.kr. pr. år. I en 20-årsperioden (bompengeperioden er 20 år) vil dette medføre samlede kostnader på 2.600 mill.kr. Disse kostnadene medfører jo at et dyrt prosjekt blir enda dyrere.

Jeg håper statsråden vil se nærmere på hvordan vedlikeholds/levetidskostnader kan få en tydeligere plass i prosjektutredning, beregning av samfunnsøkonomisk nytte og kvalitetssikring av prosjektene.

Svar:

Når et nytt vegprosjekt planlegges, er vedlikeholdskostnadene en av mange konsekvenser som beregnes. Med dagens metodikk i Statens vegvesen be-

regnes årlige vedlikeholdskostnader for hele analyseperioden som vanligvis settes til 25 år. For tunneler består disse kostnadene av utgifter til normal drift og vedlikehold samt kostnader til framtidig rehabilitering av tunnelen. Disse samlede vedlikeholdskostnadene inngår i nytte-kostnadsanalysen for prosjektet og påvirker således direkte lønnsomheten av prosjektet ved beregning av netto nytte og netto nytte per budsjettkrone. Levetidskostnadene er dermed hensyntatt i en 25-årsperiode. Det vurderes nå mulige endringer både i analyseperiodens lengde (25 år) og levetid for anleggene (40 år), jf. arbeidet til det regjeringsoppnevnte ekspertutvalget som skal vurdere Finansdepartementets retningslinjer for samfunnsøkonomiske analyser.

Selv om vedlikeholdskostnadene er hensyntatt i lønnsomhetsberegningen av prosjekter, vil Statens vegvesen og departementet vurdere om drifts- og vedlikeholdskostnader bør synliggjøres mer eksplisitt i proposisjoner.

SPØRSMÅL NR. 1579

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Informasjon gitt i en rekke bompengeproposisjoner som nylig er behandlet av Stortinget samt spørsmål om ytterligere informasjon i forbindelse med komitebehandling gir bakgrunn for spørsmålet.

Vil statsråden endre praksis i slike saker slik at sammendrag av KS2 tas inn i proposisjonen, at KS2 rapport følger saken som trykket bilag, at alternative trafikkprognoser med tilhørende trafikkbelastning omtales, og at dimensjonering av foreslått veitiltak og trafikkisikringstiltak omtales og begrunnes tydeligere?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at de mange enkeltsakene om finansiering av vegprosjekt som pga bompengebruk kommer til Stortinget opplyses på en god og grundig måte. Derfor bør ekstern kvalitetssikringsrapport KS2 følge saken som trykket bilag og helst også slik at sammendrag av rapporten inngår i selve proposisjonen. Det har vist seg nødvendig å stille mange spørsmål i forbindelse med saksbehandling i Transportkomiteen om trafikkprognoser, valgt veidimensjone-

ring og trafikkisikringstiltak. Det kan tyde på at informasjonen som gis i de enkelte sakene er for knapp. Jeg understreker at det er viktig - når Stortinget tar stilling til finansiering enkeltvis av nye vegprosjekt - at informasjonen er god og fullstendig. Ikke minst at

Kvalitetssikringsrapport er åpent tilgjengelig og at rapportenes konklusjoner tydeliggjøres i den enkelte sak.

Svar:

Ordningen med ekstern kvalitetssikring av større statlige investeringer, KS2, ble etablert i år 2000. Formålet med KS2 er å legge til rette for god prosjektstyring innenfor definerte rammer for kostnader, gjennomføringstid og prosjektomfang. Gjennom ordninga blir det gjennomført en uavhengig kvalitetssikring av prosjektkostnaden og usikkerheten knyttet til denne. Fra 2005 har det også eksistert en ordning, KS1, med fokus på å sikre en tilfredsstillende styring av planleggingen av store prosjekt på et tidlig stadium.

Begge ordningene er etablert og videreutviklet for å støtte opp rundt regjeringens arbeid med styring

av planlegging og gjennomføring av investeringsaktiviteten. Den eksterne konsulent skal kvalitetssikre et grunnlagsmateriale fra etatene, supplert med noen egne analyser. Det foreligger gjerne et svært omfattende materiale fra etatene. Rapportene fra kvalitetssikringen er således bare en del av det faglige grunnlaget for regjeringens behandling. For å tydeliggjøre kvalitetssikringens rolle kan det siteres fra rammeavtalen mellom Finansdepartementet og de ulike kvalitetssikringsleverandørene under overskriften "Hensikten med kvalitetssikringen": "Hensikten med KS1 er at Leverandøren skal bistå Oppdragsgiver med å sikre at konseptvalget undergis reell politisk styring. I siste instans er selve konseptvalget en politisk prosess som Leverandøren ikke skal ha noen rolle i. Leverandørens funksjon er begrenset til å støtte Oppdragsgivers kontrollbehov med den faglige kvalitet på de underliggende dokumenter i beslut-

ningsgrunnlaget." På tilsvarende måte skal kvalitetssikrer heller ikke ha noen rolle i regjeringens politiske prosess knyttet til sine oppdrag med KS2.

Rapporter fra ekstern kvalitetssikrer inngår altså som en del av det samlede materialet som ligger til grunn for regjeringens beslutninger i de aktuelle saker som legges fram for Stortinget. Det vil etter min vurdering være lite naturlig at sammendrag av KS2-rapportene tas inn i regjeringens framlegg for Stortinget, og dermed gis en annen status enn annet underlagsmateriale, herunder ulike typer dokumenter fra aktuell etat. Likeledes vil det være unaturlig at rapportene tas inn som trykket vedlegg.

Det omtales normalt i proposisjonene når det er avvik mellom etat og kvalitetssikrer. Rapporter fra ekstern kvalitetssikrer blir gjort offentlig tilgjengelige. For KS2 skjer dette samtidig som saken oversendes Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 1580

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 20. juni 2012 av landbruks- og matminister Peder Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for mye av jordbruksoppgjørets økonomiske ramme som går til ivaretagelse av regulatorrollen?»

Svar:

Tine SA, Norske Felleskjøp BA og Nortura SA er markedsregulatorer for hhv. melk, korn og kjøtt/egg. Deres virksomhet knyttet til markedsregulering er i sin helhet finansiert med innkrevd omsetningsavgift fra produsentene, og som gjennomføres i medhold av Omsetningsloven. Markedsregulatorene mottar ikke midler over Jordbruksavtalen for ivaretagelse av markedsregulatorrollen.

For grøntsektoren (poteter, grønnsaker, frukt og bær) er det ingen markedsregulator. Det bevilges imidlertid midler over Jordbruksavtalen til tiltak i grøntsektoren fordi det ikke innkreves omsetningsavgift på disse produktene. For 2012 er det bevilget 3,9 mill. kroner til "Avsetningstiltak hagebruk" som kan benyttes til reguleringstiltak for poteter og epler. I tillegg er det for 2012 bevilget 12 mill. kroner til "Kollektiv dekning av omsetningsavgift i hagebruk" som i hovedsak benyttes til finansiering av Opplysningskontoret for frukt og grønnsaker, samt faglige tiltak i sektoren.

SPØRSMÅL NR. 1581**Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 20. juni 2012 av landbruks- og matminister Peder Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for antall årsverk som direkte eller indirekte er tilknyttet forvaltningen av landbruket, herunder det økonomiske omfang dette utgjør?»

BEGRUNNELSE:

Det har blitt hevdet av uavhengige aktører, som for eksempel media og akademien, at landbruksbyråkratiet er betydelig og at lite gjøres for å redusere det. Enkelte aktører har hevdet at det kan utgjøre opp mot 10 000 årsverk.

Svar:

Jeg viser til at Landbruks- og matdepartementet i forbindelse med budsjettframlegget har hatt en årlig rapportering på ressursbruk innen landbruks- og matforvaltningen slik Stortinget har bedt om, jf Dokument nr. 8:43 (2007-2008) og Innst. S. nr. 183 (2007-2008). Siden budsjettet for 2011 har dette vært presentert i en særskilt omtale i del III i budsjettframlegget fra departementet.

Jeg forstår spørsmålet slik at "direkte" tilknyttet forvaltningen henspiller på de forvaltningsorgan som er underlagt meg, dvs. Landbruks- og matdepartementet (LMD), Mattilsynet (MT), Statens landbruksforvaltning (SLF) og Reindriftsforvaltningen (RF).

Videre tar jeg med opplysninger for Fylkesmannens landbruksavdeling som er underlagt Fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren - og Innovasjon Norge, som mitt departement godtgjør for å utføre forvaltningsoppdrag på LMDs områder.

Som "indirekte" tilknyttet forvaltningen har jeg her tatt med den kommunale landbruksforvaltningen.

I tillegg redegjør jeg for årsverkstall for LMDs forskningsinstitutter, som i noen grad også utfører forvaltningsoppgaver.

Antall landbruksrelaterte årsverk i landbruks- og matforvaltningen pr 1.1.2011:

Virksomhet:	Årsverk
LMD	153
Mattilsynet, SLF og Reindriftsforvaltningen	600
Fylkesmannen	333
Innovasjon Norge	100
Sum "direkte"	1 186

Virksomhet:	Årsverk
Den kommunale landbruksforvaltningen	780
LMDs forskningsinstitutter	1 120
Sum totalt	3 086

Mattilsynet er den klart største virksomheten med totalt 1 326 årsverk spredt over hele landet. En hovedoppgave for Mattilsynet er å ivareta forbrukernes behov ved å sikre trygg mat til befolkningen.

I Mattilsynet er 353 årsverk knyttet opp mot landbruk, mens de øvrige 973 årsverkene er knyttet opp mot næringsmiddel, akvakultur, sjømat og internasjonalt arbeid og regelverksutvikling.

Årsverkstallet for Innovasjon Norge er anslag basert på erfaringstall og –registreringer foretatt av selskapet.

Det må tas forbehold om feilkilder mht hvordan en definerer landbruksforvaltning i kommunene. I mange kommuner jobber den landbruksansvarlige ikke bare med landbruk, men også med plan- og miljø saker.

Tallet for forskningsinstituttene gjengir tallet på ansatte. Årsverkstallet er noe mindre.

I tillegg er det bare en viss del av ressursene som anvendes i instituttene som innebærer "forvaltning". En større del av ressursinnsatsen vil være knyttet til forskning og utredning.

Driftsbudsjett knyttet til landbruksforvaltningen (tall for 2012)

Driftsbudsjettene utgjør mer enn kostnader direkte knyttet til antall årsverk, men er den mest meningsfulle indikatoren for å besvare spørsmålet om økonomisk omfang.

Jeg tar her med tallene knyttet til mitt departements forvaltningsområde.

Virksomhet	Budsjett 2012
LMD	144 mill kr
Mattilsynet	309 mill kr
SLF	175 mill kr
Reindriftsforvaltningen	43 mill kr
Fylkesmannen	280 mill kr
Innovasjon Norge	61 mill kr
Sum	1 012 mill kr

Budsjettet for den landbruksrelaterte delen av Mattilsynet er et overslag basert på årsverksandelen. Tallet for Fylkesmannen er også et anslag.

Innovasjon Norge mottar administrasjons- og gjennomføringsstøtte for å gjøre forvaltningsoppgaver for LMD. I beløpet inngår imidlertid også prosjektmidler for større prosjekter som for eksempel norsk deltagelse i Grüne Woche.

Kommunene har ikke rapporteringsplikt til LMD, de får midlene gjennom inntektssystemet. Jeg er imidlertid opptatt av at de har kompetanse til å utføre oppgavene på LMDs forvaltningsområde.

Når det gjelder forskningsinstituttene, er disse nettobudsjetterte og deler av driften er oppdragsfinansiert. Instituttene konkurrerer i et marked om oppdrag fra næringslivet og offentlig forvaltning. I tillegg får de midler over statsbudsjettet til kunnskapsutvikling, -formidling og beredskap. Det gir derfor liten relevans å angi hvor mye av driftsutgiftene som er knyttet opp mot de rene forvaltningsoppgavene.

SPØRSMÅL NR. 1582

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 19. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Legger regjeringen på prinsipielt grunnlag til grunn at det skal gis lik lønn for likt arbeid også i norsk utenriktjeneste, og oppfatter den det som korrekt å påberope seg diplomatisk immunitet mot ansatte som mener at de blir utsatt for usaklig forskjellsbehandling og ikke mottar lik lønn for likt arbeid?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort oppmerksom på en sak som nå verserer for domstolene i USA knyttet til spørsmål om likestilling, lønnsvilkår og arbeidsvilkår for lokalt ansatte ved norske ambassader og konsulater. Undertegnede avstår fra å gå inn i detaljene i denne enkeltsaken av respekt for den pågående rettsprosess. Imidlertid vises det til at undertegnede i denne forbindelse har blitt gjort kjent med at justisdepartementet og deretter barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har blitt kontaktet av Likestillingsombudet for å avklare grunnleggende spørsmål om lokalt ansattes arbeidsvilkår og rettsikkerhet i norsk utenriktjeneste. Jeg har blitt gjort kjent med at den norske ambassaden i USA har flagget at den vil påberope seg diplomatisk immunitet knyttet til denne saken, i spørsmål som altså handler om likestilling, lønnsvilkår og arbeidsvilkår for en kvinnelig ansatt. Spørsmålet er om dette er et område hvor regjeringen synes det er naturlig å bruke denne muligheten. Spørsmålet rettes til både justisministeren og barne-, likestillings- og inkluderingsministeren hvis departement altså tidligere har vært involvert i saken og

forutsettes å ha dialog med Utenriksdepartementet for avklaring av de prinsipielle spørsmålene som saken på generelt grunnlag reiser.

Svar:

Lokalt ansatte er en viktig personellgruppe på norske utenriksstasjoner. De utgjør i dag en gruppe på 970 personer fordelt på 106 utenriksstasjoner i 89 land. De lokalt ansatte er hovedsakelig borgere av vertslandet eller borgere av andre land fast bosatt i vertslandet. I sistnevnte gruppe er det også en del norske borgere som på grunn av ekteskap eller andre årsaker er bosatt i vertslandet.

Utenriksstasjonen er ved lov om utenriktjenesten § 14 delegert myndighet til å ansette lokalt ansatt personell. I henhold til samme lov hører denne gruppen inn under gruppen administrativt personell. I praksis dekker de imidlertid et bredere fagfelt.

Utenriksinstruksen kap. 6 § 1 fastslår at "lokalt ansatte ved utenriksstasjon skal tilsettes på de vilkår og til den lønn som er vanlig for tilsvarende stillinger på tjenestestedet". Det heter seg videre at "stasjonene skal være en forutsigbar og pålitelig arbeidsgiver, og at lønns og arbeidsvilkårene skal være i samsvar med tjenestelandets lover og regler".

I den grad det ikke er direkte i strid med lokal lov, vil utenriksstasjonene legge til grunn den samme likestillings- og ikke-diskrimineringslinjen i ansettelsesforholdet til lokalt ansatte som gjelder for øvrige deler av utenriktjenesten.

Lokalt ansatte er ved forskrift unntatt fra tjenes-

temannsloven og tjenestetvistloven. Det innebærer blant annet at de ikke er tjenestemenn og at de ikke er tarifflønnet.

I Utenriksdepartementets retningslinjer for lokal lønnsfastsettelse og lønnsregulering heter det at utenriktjenesten skal praktisere en lønnspolitikk som belønner arbeidsinnsats og resultater, samt sikrer likeverdig lønnsutvikling for kvinner og menn. Lønnin-ger skal være individuelt bestemt og differensiert etter stillingens innhold, ansvar og kvalifikasjonskrav.

Det er sammenlignbare stillinger i det lokale arbeidsmarkedet og i andre diplomatiske og internasjonale virksomheter – inkludert andre nordiske lands ambassader – som utgjør grunnlaget for fastsettelse av lønn og andre arbeidsvilkår. Alle sammenlignbare utenriktjenester rekrutterer og belønner på tilsvarende måte.

Lokalt ansatte ved utenriksstasjoner i land der arbeidsvilkårene er dårligere enn i Norge, gis gjennomgående likevel bedre vilkår enn det som er vanlig i det lokale arbeidsmarkedet. Dette kan blant annet gjelde fastsettelse av arbeidstid, ferie og innrømmelse av permisjoner, herunder fødselspermisjon. Utenriksdepartementet opplever å være konkurransedyktig på arbeidsvilkår. Dette gjenspeiles blant annet i at mange av de lokalt ansatte velger å stå lenge i sine stillinger.

Det vil dermed ikke være grunnlag for å si at tjenesten praktiserer usaklig forskjellsbehandling i lønns- og arbeidsvilkår. Snarere vektlegger vi å ha et godt regulert og forutsigbart system hvor eventuelle individuelle forskjeller i ansettelsesvilkår er basert på

saklige kriterier. Det er grunnleggende for utenriktjenesten å være en anstendig arbeidsgiver.

Når det gjelder immunitet mot lokale domstolars jurisdiksjon, følger det av folkerettens prinsippl om statenes selvstendighet og likeverd at en stat ikke er underlagt en annen stats doms- og tvangsmyndighet. Derfor kan heller ikke domstolene i én stat sette seg til doms over myndighetshandlinger utført av en annen stat. Det er disse prinsippene som ofte omtales som statsimmunitet.

Det er en utbredt misforståelse at en stats eller et individs immunitet for en bestemt domstol er generelt til hinder for rettsbehandling. Dette er ikke tilfel-le. Når det gjelder den norske stat, vil denne alltid kunne saksøkes for norske domstoler, i første instans for Oslo tingrett.

Med hensyn til utøvelse av statsmyndighet, herunder hvordan en stats utenriktjeneste drives, er altså statsimmuniteten til hinder for at fremmede staters domstoler kan sette seg til doms over denne virksomheten av grunner som er beskrevet ovenfor. Dersom det er hensiktsmessig ut fra en totalvurdering, kan imidlertid en stat unntaksvis velge å gi uttrykkelig avkall på sin immunitet i en bestemt sak, slik at en utenlandsk domstol kan få anledning til å behandle sakens realitet. I arbeidsrettssaken som representanten Oktay Dahl viser til i Minneapolis, har Norge valgt å gjøre nettopp dette. Saksøker vil med andre ord få sin sak prøvd ved amerikansk domstol og slipper å være henvist til å saksøke staten ved Oslo tingrett, som er statens alminnelige verneeting.

SPØRSMÅL NR. 1583

Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 19. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Legger regjeringen på prinsipielt grunnlag til grunn at det skal gis lik lønn for likt arbeid også i norsk utenriktjeneste, og oppfatter den det som korrekt å påberope seg diplomatisk immunitet mot ansatte som mener at de blir utsatt for usaklig forskjellsbehandling og ikke mottar lik lønn for likt arbeid?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort oppmerksom på en sak som nå verserer for domstolene i USA knyttet til

spørsmål om likestilling, lønnsvilkår og arbeidsvilkår for lokalt ansatte ved norske ambassader og konsulater. Undertegnede avstår fra å gå inn i detaljene i denne enkeltsaken av respekt for den pågående rettsprosess. Imidlertid vises det til at undertegnede i denne forbindelse har blitt gjort kjent med at justisdepartementet og deretter barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har blitt kontaktet av Likestillingsombudet for å avklare grunnleggende spørsmål om lokalt ansattes arbeidsvilkår og rettsikkerhet i norsk utenriktjeneste. Jeg har blitt gjort kjent med at den norske ambassaden i USA har flagget at den vil

påberope seg diplomatisk immunitet knyttet til denne saken, i spørsmål som altså handler om likestilling, lønnsvilkår og arbeidsvilkår for en kvinnelig ansatt. Spørsmålet er om dette er et område hvor regjeringen synes det er naturlig å bruke denne muligheten. Spørsmålet rettes til både justisministeren og barne-, -likestillings- og inkluderingsministeren hvis departement altså tidligere har vært involvert i saken og forutsettes å ha dialog med Utenriksdepartementet for avklaring av de prinsipielle spørsmålene som saken på generelt grunnlag reiser.

Svar:

Lokalt ansatte er en viktig personellgruppe på norske utenriksstasjoner. De utgjør i dag en gruppe på 970 personer fordelt på 106 utenriksstasjoner i 89 land. De lokalt ansatte er hovedsakelig borgere av vertslandet eller borgere av andre land fast bosatt i vertslandet. I sistnevnte gruppe er det også en del norske borgere som på grunn av ekteskap eller andre årsaker er bosatt i vertslandet.

Utenriksstasjonen er ved lov om utenrikstjenesten § 14 delegert myndighet til å ansette lokalt ansatt personell. I henhold til samme lov hører denne gruppen inn under gruppen administrativt personell. I praksis dekker de imidlertid et bredere fagfelt.

Utenriksinstruksen kap. 6 § 1 fastslår at ”lokalt ansatte ved utenriksstasjon skal tilsettes på de vilkår og til den lønn som er vanlig for tilsvarende stillinger på tjenestestedet”. Det heter seg videre at ”stasjonene skal være en forutsigbar og pålitelig arbeidsgiver, og at lønns og arbeidsvilkårene skal være i samsvar med tjenestelandets lover og regler”.

I den grad det ikke er direkte i strid med lokal lov, vil utenriksstasjonene legge til grunn den samme likestillings- og ikke-diskrimineringslinjen i ansettelsesforholdet til lokalt ansatte som gjelder for øvrige deler av utenrikstjenesten.

Lokalt ansatte er ved forskrift unntatt fra tjenestemannsloven og tjenestetvistloven. Det innebærer blant annet at de ikke er tjenestemenn og at de ikke er tariff lønnet.

I Utenriksdepartementets retningslinjer for lokal lønnsfastsettelse og lønnsregulering heter det at utenrikstjenesten skal praktisere en lønnspolitikk som belønner arbeidsinnsats og resultater, samt sikrer likeverdig lønnsutvikling for kvinner og menn. Lønnin-ger skal være individuelt bestemt og differensiert etter stillingens innhold, ansvar og kvalifikasjonskrav.

Det er sammenlignbare stillinger i det lokale arbeidsmarkedet og i andre diplomatiske og internasjo-

nale virksomheter – inkludert andre nordiske lands ambassader – som utgjør grunnlaget for fastsettelse av lønn og andre arbeidsvilkår. Alle sammenlignbare utenrikstjenester rekrutterer og belønner på tilsvarende måte.

Lokalt ansatte ved utenriksstasjoner i land der arbeidsvilkårene er dårligere enn i Norge, gis gjennomgående likevel bedre vilkår enn det som er vanlig i det lokale arbeidsmarkedet. Dette kan blant annet gjelde fastsettelse av arbeidstid, ferie og innrømmelse av permisjoner, herunder fødselspermisjon. Utenriksdepartementet opplever å være konkurransedyktig på arbeidsvilkår. Dette gjenspeiles blant annet i at mange av de lokalt ansatte velger å stå lenge i sine stillinger.

Det vil dermed ikke være grunnlag for å si at tjenesten praktiserer usaklig forskjellsbehandling i lønns- og arbeidsvilkår. Snarere vektlegger vi å ha et godt regulert og forutsigbart system hvor eventuelle individuelle forskjeller i ansettelsesvilkår er basert på saklige kriterier. Det er grunnleggende for utenrikstjenesten å være en anstendig arbeidsgiver.

Når det gjelder immunitet mot lokale domstolars jurisdiksjon, følger det av folkerettens prinsippl om statenes selvstendighet og likeverd at en stat ikke er underlagt en annen stats doms- og tvangsmyndighet. Derfor kan heller ikke domstolene i én stat sette seg til doms over myndighetshandlinger utført av en annen stat. Det er disse prinsippene som ofte omtales som statsimmunitet.

Det er en utbredt misforståelse at en stats eller et individs immunitet for en bestemt domstol er generelt til hinder for rettsbehandling. Dette er ikke tilfellet. Når det gjelder den norske stat, vil denne alltid kunne saksøkes for norske domstoler, i første instans for Oslo tingrett.

Med hensyn til utøvelse av statsmyndighet, herunder hvordan en stats utenrikstjeneste drives, er altså statsimmuniteten til hinder for at fremmede staters domstoler kan sette seg til doms over denne virksomheten av grunner som er beskrevet ovenfor. Dersom det er hensiktsmessig ut fra en totalvurdering, kan imidlertid en stat unntaksvis velge å gi uttrykkelig avkall på sin immunitet i en bestemt sak, slik at en utenlandsk domstol kan få anledning til å behandle sakens realitet. I arbeidsrettssaken som representanten Oktay Dahl viser til i Minneapolis, har Norge valgt å gjøre nettopp dette. Saksøker vil med andre ord få sin sak prøvd ved amerikansk domstol og slipper å være henvist til å saksøke staten ved Oslo tingrett, som er statens alminnelige verneting.

SPØRSMÅL NR. 1584**Innlevert 12. juni 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 21. juni 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Kulturdepartementet har gitt Statsbygg i oppdrag å utarbeide et forprosjekt for bygging av Norsk Helsearkiv og Sentraldepot for Arkivverket på Tynset.

Betyr dette at Regjeringen har valgt den statlige utbyggingsmodellen for hele byggeprosjektet, slik at selskap med lokal forankring i fjellregionen ikke får anledning til å delta i en konkurranse om bygging og utleie av bygning?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært bred politisk enighet om etableringen av Norsk helsearkiv og Sentraldepot for Arkivverket på Tynset. Dette kan dermed bli ett av få eksempler på at denne regjeringen ikke sentraliserer det meste av statlig virksomhet. Det kan komme til å gi betydelige ringvirkninger i Nord-Østerdal at man etablerer et viktig nasjonalt kompetansemiljø som dette. Det er ikke ofte en møter initiativtagere lokalt som er så ivrige og så orientert mot å få ta del i utviklingen. Det er dermed godt grunnlag for å oppnå store næringsmessige og kompetansemessige ringvirkninger fra denne etableringen for Tynset kommune og fjellregionen for øvrig, bl.a. Røros.

Det er derfor sterkt å håpe at regjeringen ikke allerede har valgt en tradisjonell, statsbyggmodell for utbyggingen av arkivsentrene. En slik utbyggingsmodell vil ekskludere alternativer som kunne gitt langt større verdiskaping og positive ringvirkninger i fjellregionen. Jeg er blitt fortalt at departementet er kjent med at Tynset Arkiv AS har presentert en modell for utbygging og utleie av arkivsenter som ville hatt stor tilleggsverdi for både Arkivverket og fjellregionen. Tynset Arkiv AS er et samarbeid mellom SIVA, samvirkebedriften Nord-Østerdal Kraftlag og Dora AS Sistnevnte har spesialisert seg på utvikling av arkivmagasiner. Denne grupperingen har utarbeidet en modell for utbygging hvor eierskap og utleie ville ha sin forankring og hovedkontor i Tynset, og hvor det statlige SIVA kunne medvirket til å utvikle en innovasjonsklynge i forlengelsen av å utvikle en tilrettelegge arkivsenteret. Forskriftene gir Regjerin-

gen adgang til å utvikle et prosjekt som dette som et konkurransebygg, hvor for eksempel Tynset Arkiv AS kunne hatt mulighet for å konkurrere. Det er viktig å få avklart om Regjeringen er åpen for en slik løsning. Prosjektet ville egne seg svært godt som en type pilotprosjekt for å forankre det lokalt både i forhold til kompetanseoppbygging, byggestil og annet.

Svar:

Regjeringen vil ta stilling til rammer for gjennomføring av byggeprosjektet på grunnlag av forprosjektet.

Det programmerte arealet for lokalene Norsk helsearkiv og Arkivverkets sentraldepot er på 8 339 kvadratmeter. De to arkivenhetene skal samlokaliseres på Tynset. Det må oppføres et nytt, spesialtilpasset bygg for formålet. I Instruks for håndtering av bygge- og leiesaker i statlig sivil sektor er det fastsatt at departementene skal avklare om behov for lokaler skal dekkes ved leie i markedet eller ved gjennomføring av byggeprosjekt i statlig regi. Der det er et velfungerende leiemarked, dvs. der det lett kan inngås leieavtale i eksisterende bygg, skal behovet for lokaler dekkes ved leie i markedet. Bygg som skal oppføres for spesielle formål, og der beliggenheten og bygningens funksjon gir grunn til å anta at utleieren kommer i en monopolsituasjon, skal dekkes ved gjennomføring av byggeprosjekt i statlig regi. Det er ikke et velfungerende utleiemarked for lokaler i Tynset som er spesialtilpasset for formålet og funksjonene for Norsk helsearkiv og Arkivverkets sentraldepot. Lokalbehovet skal derfor dekkes ved gjennomføring av byggeprosjekt i statlig regi.

Byggeprosjekter i statlig regi gjennomføres i samsvar med konkurransebestemmelse i lov om offentlige anskaffelser. Dette prosjektet skal også gjennomføres i samsvar med disse bestemmelsene. Konkurransen vil avgjøre i hvor stor grad selskaper eller andre aktører med lokal forankring får oppdrag om tjenester og leveranser til prosjektet. Erfaringer fra andre byggeprosjekter i statlig regi viser at det vil være behov for tjenester og leveranser fra lokale aktører.

SPØRSMÅL NR. 1585**Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 18. juni 2012 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Fritidsfiskere har i dag et omsetningstak på å levere torsk på 1000 kg rund fisk. For mange pensjonerte fiskere er dette både en tradisjon, og en kjærkommen tilleggssinntekt. Mengden torsk som kan leveres har gått kraftig ned de senere år. Fritidsfiskerne hevder at saken skulle være ferdig utredet 15. juni d.å. Men etter svar den 16. mai d.å. fra departementet er saken enda ikke sendt på høring.

Når kan en regne med at departementet tar en avgjørelse om omsetningstaket skal heves?»

Svar:

Fiskeri- og kystdepartementet sendte 11. juni 2012 ut et høringsnotat om vilkårene for omsetning av torsk fra fritidsfiske, hvor det blant annet foreslås å øke kvantumsgrensen for omsetning til 2000 kg. Høringsnotatet er tilgjengelig i elektronisk form på www.regjeringen.no/fkd, og høringsfristen er mandag 3. september 2012.

I høringsnotatet fremkommer at kystbefolkningen har lange tradisjoner for å kunne fiske litt torsk for omsetning, uten at man er fisker av yrke. Slikt fritidsfiske bidrar til økt trivsel og aktivitet i mange små kystsamfunn, og dette er utgangspunktet for de foreslåtte endringene. Det vil bli tatt en avgjørelse i saken etter at høringsfristen er ute.

SPØRSMÅL NR. 1586**Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Norpartner AS er en liten bedrift som bygger redningsbåter og slepebåter til norsk og internasjonal oljeindustri. For å få refundert båtmotoravgiften er det en lang og omstendelig prosess, med søknader og dokumentasjon. Etter at de har hatt utestående over 500 000 kr i tilgodehavende avgift i over 6 mnd, får de svar fra tollvesenet om at de ikke kan behandle søknaden før etter sommeren.

Mener statsråden at dette er akseptabelt?»

BEGRUNNELSE:

Bedriften har en datterbedrift i Latvia. De kjøper motorene i Norge og sender dem til Latvia, hvor motorene blir innmontert i deres båter. Når båtene kommer tilbake til Norge, sender tollvesenet dem en regning på båtmotoravgiften. Dette selv om det ikke er fritidsbåter, og skal følgelig ikke betale avgift. Dette betyr at en slik bedrift kanskje må oppta kassakreditt lån for å betale staten en avgift de ikke skal ha. En ting er at dette tærer på egenkapital, men også rentene er betydelige når store beløp, for en liten bedrift, blir

utestående over lang tid. Selv for båter som er videereeksportert til Brasil og USA for over 6 mnd. siden, er avgiften fremdeles ikke refundert bedriften.

Svar:

Når det gjelder den konkrete saken du referer til, har jeg fått opplyst fra Toll- og avgiftsdirektoratet at Tollregion Vest Norge mottok søknad om refusjon av båtmotoravgift fra Norpartner AS 26. mars i år. Direktoratet opplyser videre at den opprinnelige søknaden manglet den nødvendige dokumentasjonen for å kunne tas til behandling, og at det de siste ukene har vært kontakt mellom tollregionen og Norpartner AS for å få dette på plass. Dette skal nå ha løst seg og tollregionen antar at søknaden vil bli behandlet i løpet av inneværende uke.

Når tollregionene mottar søknader om refusjon av avgift sendes det i tråd med forvaltningslovens krav til saksbehandling ut "foreløpige meldinger" som orienterer søkeren om at søknaden er mottatt og en angivelse av saksbehandlingstid. I dette tilfelle ble saksbehandlingstiden angitt til seks måneder. Dette

er den ytre rammen for den forventede behandlingstiden.

Plikten til å betale avgift på båtmotorer oppstår ved innførsel og innenlands produksjon av båtmotorer. Ved import deklarerer varen til tollvesenet på vanlig måte og båtmotoravgiften betales. Importører, produsenter og forhandlere av båtmotorer vil normalt være registrert som avgiftspliktige hos tollvesenet. For registrerte virksomheter utskytes avgiftplikten til varene tas ut fra de avgiftspliktige lager. Ved uttak

innberetter virksomhetene avgiften til tollvesenet og betaler den inn etterskuddsvis. Dersom uttaket ikke uløser avgift, for eksempel ved eksport, innberettes det heller ingen avgift. Jeg vet ikke hvorfor Norpartner AS ikke er registrert som avgiftpliktig, men jeg har fått opplyst at Tollregion Vest Norge vil gi Norpartner AS informasjon om gjeldende avgiftsregulering og tollprosedyrer, med sikte på en mer smidig løsning for fremtiden.

SPØRSMÅL NR. 1587

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 20. juni 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Folketrygden er reformert for å dempe veksten i pensjonsutgiftene. Vanlige folk må jobbe lenger for å oppnå samme pensjon som før. Samtidig fremkommer det, bl.a. i Finansavisen 13. juni at ledelsen i flere statskontrollerte selskaper har gullpensjoner. Mange får en såkalt "Top hat" som innebærer at bedriften betaler pensjonen over 12 G. Ifølge Finansavisen har 19 personer i statskontrollerte selskaper pensjonsavtaler med en nåverdi på til sammen 380 mill. kroner.

Hvordan forholder statsministeren seg til dette?»

Svar:

Regjeringen har gjort rede for sine holdninger til ansettelsesvilkår for ledere i statlige selskap i de justerte veiledende retningslinjer som ble fastsatt 31. mars 2011. Retningslinjene er blant annet tatt med som vedlegg 1 til Meld. St. 13 2010-2011 Aktivt eierskap. Et viktig nytt element i retningslinjene er at pensjonsordninger for inntekter over 12 G skal innrettes som innskuddspensjon. Det er også satt en øvre ramme for innskuddet, begrenset til maksimalt 30 pst. av fastlønn ut over 12 G. Ved overgang til innskuddspensjon, vil pensjonene ikke lenger utgjøre en

andel av sluttlønn, men være avhengig av lengden på opptjening og inntekten i det enkelte opptjeningsår. I henhold til selskapslovgivningen (jf. aksjeloven og allmennaksjeloven § 6-2 (2)) er styrene ansvarlig for ansette daglig leder. I dette ligger også å avtale lønn og andre ansettelsesvilkår, herunder pensjonsytelser. Videre ligger det innenfor styrets ansvar å utarbeide retningslinjer for fastsettelse av lønn og annen godtgjørelse både til daglig leder og andre ledende ansatte (jf. allmennaksjeloven § 6-16 (a)). Dette gjelder både for private og statlig eide selskaper. Regjeringen har i tillegg fastsatt at heleide statlige selskap skal følge samme regler. Styrets retningslinjer skal behandles av generalforsamlingen gjennom en rådgivende avstemning.

Regjeringen legger vekt på at selskaper med statlig eierskap skal bidra til moderasjon i lederlønningene. Dette er også uttrykt i de nevnte retningslinjene fra 31. mars 2011. Samtidig respekterer regjeringen tidligere inngåtte avtaler om lederlønn. Effekten av overgang til innskuddspensjon vil derfor komme over tid, i takt med utskifting av ledende ansatte eller eventuelt ved reforhandling av vilkårene i gjeldende avtaler.

SPØRSMÅL NR. 1588**Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 21. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Internerte asylsøkere ved Trandum utlendingsinternat ble nylig dimittert som følge av den nå avsluttede streiken i offentlig sektor, og som omfattet ansatte ved mottaket. Nå som streiken er avsluttet har undertegnede følgende spørsmål:

Har statsråden oversikt over de personer som ble dimittert fra Trandum i forbindelse med streiken og kan statsråden garantere at deres uttransportering fra landet blir gjennomført?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til et tidligere spørsmål til statsråden, jf. Dok. 15:1476 (2011-2012), der undertegnede spurte om hva statsråden ville gjøre for å forhindre at internerte asylsøkere med utvisningsvedtak på Trandum utlendingsinternat, ble sluppet fri som følge av den nå avsluttede streiken. Denne streiken omfattet medlemmer av UNIO og medførte at asylsøkere som skal forlate landet ble dimittert. Statsråden opplyser i sitt svar at personene som ble dimittert ble ilagt meldeplikt eller pålegg om fast oppholdssted ved UDIs oppholdsmottak. Da streiken nå er avsluttet, og man gjenopptar daglig drift, antar undertegnede at de dimitterte opphentes, fraktes tilbake til Trandum internat og at deres utvisningsvedtak effektueres.

Svar:

Som følge av den nå avsluttede arbeidskonflikten ble ansatte i Politiets utlendingsenhet (PU) tatt ut i

streik den 30. mai i år. På grunn av dette så PU seg nødt til å redusere kapasiteten ved Trandum utlendingsinternat grunnet regler og retningslinjer for helse, miljø og sikkerhet.

Dimittering av innsatte ble foretatt med utgangspunkt i PUs prioriteringer, og etter en individuell vurdering. Straffedømte og personer som skal i retur til et annet europeisk land på bakgrunn av Dublin II-forordningen ble således gitt høyest prioritet.

I mitt svar på representantens forrige spørsmål (nr 1476) ble det opplyst at ni personer var løslatt fra Trandum utlendingsinternat på grunn av streiken. Jeg vil presisere at dette var personer som er ilagt en straffereaksjon. Samlet antall dimitterte av PU ved Trandum utlendingsinternat på grunn av streiken er 33 personer, deriblant de ni personene ilagt en straffereaksjon i Norge. 29 av de løslatte ble ilagt bestemt oppholdssted på mottak og fire ble ilagt meldeplikt hos politiet. I tillegg har politidistriktene som følge av streiken løslatt noen personer som de hadde ansvar for.

PU opplyser at pr. 15. juni 2012 er en av dem som ble dimittert i forbindelse med streiken blitt uttransportert.

Samtidig vil jeg bemerke at nå som streiken er over gjelder de samme prioriteringene som før streiken. Det kan da være slik at enkelte av de som ble løslatt på grunn av streiken ikke prioriteres når PU skal vurdere bruk av den ledige kapasiteten ved utlendingsinternatet. Dette fordi det kan ha kommet nye saker som må prioriteres høyere enn noen av de som ble løslatt.

SPØRSMÅL NR. 1589**Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide****Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden bidra til å styrke Nordisk Testsenter, og hva vil hun gjøre for å sikre at et slikt unikt kompetansemiljø også kan bli benyttet av statlige vegmyndigheter framover?»

BEGRUNNELSE:

Nordisk testsenter AS, i Farsund kommune, er Norges eneste testsenter for fullskala sertifiseringstesting av veirelatert utstyr til økning av sikkerheten på norske veier. Det er viktig at dette kompetansemiljøet

jøet tas i bruk og utvikles videre for at trafikksikkerheten på norske veier kan styrkes.

Svar:

Jeg har fått opplyst av Vegdirektoratet at det tidligere har vært gjennomført flere tester ved Nordisk Testsenter der Statens vegvesen har vært oppdragsgiver, også mens testsenteret hadde andre eiere. For offentlige testoppdrag må testsenteret imidlertid konkurrere med andre tilbydere overfor Vegvesenet, herunder med tilsvarende virksomheter i utlandet.

For å kunne foreta testing av vegprodukter etter krav gitt i europeiske standarder, må Nordisk Testsenter være sertifisert. Jeg er gjort kjent med at senteret arbeider med å få slik sertifisering.

I møte høsten 2011 mellom testsenteret og Vegdirektoratet var det enighet om at testsenteret og vegvesenet skulle arrangere et felles seminar om testing av vegprodukter, dels for å gjøre senteret kjent, og dels for å informere om krav til testing. Seminaret vil finne sted høsten 2012 eller våren 2013.

SPØRSMÅL NR. 1590

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 20. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den europeiske menneskerettighetsdomstol avsa 12. juni 2012 dom i den såkalte tomtefestesaken.

Hvilke konsekvenser mener statsråden dommen fra EMD vil få for grunneier, bortfester og lovgivningen?»

Svar:

Saken for Den europeiske menneskerettighetsdomstolen (EMD) gjelder festerett etter tomtefesteloven § 33 til å forlenge festekontrakter på samme vilkårsom før ved festetidens utløp. I dommen 12. juni 2012 kom EMD til at en slik forlengelsesrett er i strid med første tilleggsprotokoll til EMK artikkel 1 til vern av eiendomsretten. Jeg vil understreke at det

ikke var selve forlengelsesretten i seg selv som var det sentrale spørsmålet for EMD, men festernes rett til å kreve forlengelse på samme vilkår som før.

Dommen fra EMD er nå til nærmere vurdering i departementet. Et av elementene i denne vurderingen er hvorvidt man skal anmode om at saken behandles av EMD sstorkammer. Det er derfor for tidlig å si hvilke konsekvenser dommen vil få for lovgivningen og partene i norske festeavtaler. Jeg vil også peke på at dommen fra EMD uansett ikke gir konkrete anvisninger på hvilke lovendringer som er nødvendige for å oppfylle Norges forpliktelser etter første tilleggsprotokoll til EMK artikkel 1, men overlater til den norske staten å avbalansere festernes og bortfesternes interesser på en måte som oppfyller konvensjonens krav.

SPØRSMÅL NR. 1591

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 22. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Ved arbeidsledighetstrygd må man sende inn meldekort hver 14. dag, med opplysning om antall timer som er jobbet de siste 14 dager. For hver time man jobber blir man trukket i trygden. I noen tilfeller

kan dette slå svært skjevt ut, fordi man samlet sett kan få mindre utbetalt om man får seg en deltidsjobb, enn om man kun mottar ledighetstrygd.

Hva vil statsråden gjøre for at det skal lønne seg å ta arbeid når man går på arbeidsledighetstrygd?»

BEGRUNNELSE:

Ledighetsstrygden er tidsbegrenset, noe som medfører at opptjeningsgrunnlaget kan endres. Dette kan få som konsekvens at om man jobber ved siden av å få ledighetsstrygd kan få mindre utbetalt enn om man kun mottar arbeidsledighetsstrygd. Et eksempel kan illustrere dette: Hvis man i gjennomsnitt de siste 52 ukene har jobbet 12 timer i uken, og dermed 24 timer på 14 dager, vil det medføre at man fremover bare kan jobbe 12 timer på en 14 dagers periode for å ikke miste hele arbeidsledighetsstrygden. En ledighetsstrygd på 9120 kr delt på 24 timer på en periode på 14 dager, utgjør dermed 380 kr i timen. For hver time som arbeides blir man da trukket 380 kroner. Tjener man mindre enn 380 kr i timen, svarer det seg derfor ikke økonomisk å arbeide. Dette er ikke heldig da veien tilbake til arbeidslivet kan bli lengre på grunn av at det ikke foreligger incentiver for å arbeide. Regelverket bør sikre at det lønner seg å arbeide fremfor å gå helt ledig.

Svar:

For å ha rett til dagpenger under arbeidsløshet kreves det at ukentlig arbeidstid er redusert med minst 50 prosent i forhold til arbeidstiden vedkommende hadde før ledigheten (vanlig arbeidstid). For å kunne få utbetalt graderte (avkortede) dagpenger, må arbeidstiden være redusert med minst 50 prosent av vanlig arbeidstid i løpet av en meldeperiode (14 dager). Dersom en delvis arbeidsledig arbeider mer enn 50 prosent av den fastsatte vanlige arbeidstiden, faller dagpengene bort. Ethvert lønnet eller ulønnet arbeid regnes med dersom det ikke er å anse som ren hobbyvirksomhet.

Dagpengene utgjør i dag om lag 66 % av tidligere inntekt. I dagpengeregelverket er det et sentralt vilkår at stønadsmottaker må være reell arbeidssøker og fullt ut disponibel for arbeidsmarkedet, jf. folketrygdloven § 4-5. Det er dette som ligger bak prinsip-

pet om at gradering (avkorting) av dagpenger skjer på grunnlag av tid som benyttes til andre aktiviteter, og ikke på grunnlag av for eksempel inntekt. Dagpengene graderes (avkortes) derfor ikke krone mot krone mot inntekten, men etter den tiden som har medgått til arbeidet. Siden arbeidssøkeren ikke er disponibel for arbeidsmarkedet i den tiden vedkommende arbeider, fører alle arbeidstimer (lønnet eller ulønnet) til reduksjon i utbetaling av dagpenger. For å ha rett på dagpenger, må man også være villig til å ta ethvert arbeid hvor som helst i Norge, uavhengig av om det er på heltid eller deltid.

En konsekvens av at det graderes (avkortes) på grunnlag av tid er at arbeid som er lavt lønnet, kan redusere ytelsen med et større beløp enn arbeidsinntekten. Inntekt fra arbeidet kan således sammen med den reduserte ytelsen, gi et økonomisk tap. Det gjeldende prinsippet om at dagpengene graderes (avkortes) mot arbeidet tid kan altså slå uheldig ut for noen. I slike tilfeller vil reglene gi mindre incentiver til å ta eller beholde deltidsarbeid. Når man opererer med terskelverdier, vil man alltid få grensetilfeller som gjør at noen personer kommer dårligere ut ved å arbeide enn ved å ikke gjøre det. Dette gjelder uansett hvor terskelen legges, og hvordan man utformer graderingsreglene.

Formålet med dagpengene er å både gi inntektssikring for den som mister arbeidsinntekt, og samtidig oppfordre til aktiv arbeidssøking. Jeg mener at dagens graderingsregler på en god måte reflekterer, og ivaretar, dette formålet. I de tilfellene hvor reglene slår ut slik at ytelsen blir redusert med et større beløp enn arbeidsinntekten, er det viktig å huske at det på lengre sikt alltid lønner seg å ta arbeid fremfor å mota trygdeytelser. Det er erfaringsmessig lettere å få nytt arbeid når man har arbeid, og arbeidsinntekt vil også gi grunnlag for nye dagpengerettigheter dersom vedkommende fortsatt skulle være uten full jobb etter at dagpengeperioden er utløpt.

SPØRSMÅL NR. 1592

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 21. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden i forbindelse forskningsmeldingen vurdere å endre parametrene for RBOen slik at kvalitet i større grad blir vektlagt, for eksempel ved å tilpasse RBOen mer til hva som er akademisk meritterende og ved å gi bedre uttelling for publisering i in-

ternasjonale tidsskrifter med peer-review?»

BEGRUNNELSE:

Mye tyder på at hva gjelder finansieringen av UH-sektoren har innføringen av resultatbaserte omfordeling basert på antallet publiseringspoeng ført til

at det publiseres mer. Storting og Regjering har ønsket å stimulere kvantitet og har fått kvantitet. Sånn sett har RBOen vært en suksess. Men fra ulike hold hevdes det nå at kvaliteten ikke har fått den samme hevingen.

Svar:

Antall publiseringspoeng i UH-sektoren har økt med 81 pst. siden innføringen av publiseringsindikatoren i RBO f.o.m. rapporteringsåret 2004. At norsk vitenskapelig publisering har vokst kraftig understøttes av tall fra Thomson Reuters database over artikkelpublisering. Det ble i 2010 registrert 81 pst. flere artikler fra Norge i denne databasen enn i 2002. Dette er en langt kraftigere vekst enn i våre nordiske naboland, med unntak for Island. Det har fått mange til å lure på om publiseringsindikatoren i finansieringssystemet primært har stimulert til vekst i publiseringen, og ikke til kvalitet. Det er et spørsmål vi må ta på alvor.

Forskningens synlighet og gjennomslagskraft måles ofte gjennom antall siteringer. Gjennom 80- og 90-tallet ble norske artikler sitert mindre enn verdensgjennomsnittet. Fram til ca. 2005 økte antallet siteringer av norske artikler kraftig, men antallet har siden flatet ut på et nivå ca. 25 prosent over verdensgjennomsnittet. Den langsiktige trenden er tross alt klar kvalitetsheving i norsk publisering målt i antall siteringer.

Det at antall publiseringen har vokst raskt de siste 10 årene må ikke minst knyttes til at det har kommet mange nye forskere og forskningsmiljøer inn på publiseringsarenaen. Det tar tid å bygge opp synlighet og renommé. Kanskje er det slik at siteringene kommer forskjøvet i tid sammenliknet med veksten i antall artikler, og at vi dermed kan forvente en ny vekst i antall siteringer?

En mulig justering av publiseringsindikatoren er

å innføre et tredje kvalitetsnivå med ekstra uttelling for de aller mest prestisjefylte publiseringskanalene. Det vil være i tråd med gjeldende praksis i Helse- og omsorgsdepartementets finansieringsmodell for de regionale helseforetakene. En annen mulig justering vil være å innføre ekstra uttelling for internasjonal sampublisering, da det antas at internasjonalt forskningssamarbeid styrker kvaliteten i norsk forskning. Dette praktiseres både i instituttsektorens og i helsesektorens finansieringssystemer. Et tredje alternativ kan være å innføre siteringer i publiseringsindikatoren, og gi ekstra uttelling for mye siterte artikler. Siteringer benyttes bl.a. i finansieringsmodellen for universiteter og høyskoler i Sverige.

Vi trenger imidlertid et bedre kunnskapsgrunnlag før vi foretar eventuelle justeringer. Universitets- og høyskolerådets publiseringsutvalg planlegger en evaluering av publiseringsindikatoren, hvor virkningen på publiseringskvantitet og -kvalitet vil være et vesentlig tema. Denne evalueringen vil ikke foreligge i tide for forskningsmeldingen. Jeg legger derfor ikke opp til en omfattende drøfting av dette i den kommende melding.

Avslutningsvis vil jeg understreke at den resultatbaserte omfordelingen ikke er det eneste virkemiddelet vi har for å stimulere til økt kvalitet i norsk forskning. Senterordningene våre for fremragende forskning, forskningsdrevet innovasjon og forskning på miljøvennlig energi er viktige satsinger, og evalueringer viser at de er svært vellykkede. Det samme gjelder regjeringens sterke satsing på utstyr og infrastruktur, der vi bruker 280 millioner årlig. Sist, men ikke minst, vil jeg peke på hvordan vi har styrket kvalitetsvirkemiddelet "fri prosjektstøtte" i Forskningsrådet med 160 millioner kroner bare de siste to årene. Høy kvalitet i forskningen er et mål i forskningspolitikken, og temaet vil bli drøftet i den kommende forskningsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 1593

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Svein Harberg

Besvart 19. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det er nå gjennomført flere opptak til de nye lærerutdanningene GRL 1-7 og GRL 5-10.

Hvordan er kjønnsfordelingen blant de som har søkt de forskjellige lærerutdanningene i 2011 og 2012, og hvordan er kjønnsfordelingen blant dem som blir tatt opp til de samme utdanningene?»

BEGRUNNELSE:

Læreren er en svært viktig rollefigur for barna, og det er viktig at barna omgås rollefigurer av begge kjønn.

Svar:

Representanten ber om en redegjørelse for kjønnsfordelingen ved søkning og opptak til de nye

grunnskolelærerutdanningene. Dette fremkommer i tabellene under. Når det gjelder søkere har jeg her valgt ut de som hadde GRL 1-7 eller GRL 5-10 som

førsteprioritet. Årets opptak er ikke gjennomført og endelige tall vil foreligge over sommeren.

Grunnskolelærerutdanning for trinn 1-7

År	Kjønnsfordeling ved søkning		Kjønnsfordeling ved opptak	
	Mann	Kvinne	Mann	Kvinne
2011	483	1857 (79,36 %)	482	1841 (79,25 %)
2012	512	2034 (79,89 %)		

Grunnskolelærerutdanning for trinn 5-10

År	Kjønnsfordeling ved søkning		Kjønnsfordeling ved opptak	
	Mann	Kvinne	Mann	Kvinne
2011	865	1254 (59,18 %)	893	1280 (58,90)
2012	952	1293 (57,59 %)		

Tallene viser at 1-7 utdanningen har en mer ujevn kjønnsfordeling enn 5-10 utdanningen. Jeg er opptatt av denne utfordringen og dette har også særlig opp-

merksomhet i rekrutteringskampanjen www.hardudetideg.no. Spesielt fremhever vi der mannlige rollemodeller i læreryrket.

SPØRSMÅL NR. 1594

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Vil statsråden ta kontakt med Jernbaneverket og sikre brukerne av kulturhuset Borgen i Bjørvika muligheten til å bruke bygget frem til reguleringsplan for Follobaneprosjektet er på plass og/eller det er planlagt start for riving av huset slik at brukerne får mer tid på seg til å finne nye egnede lokaler til virksomheten sin?»

BEGRUNNELSE:

En rekke kunstnere har de siste 19 årene hatt sine arbeidslokaler i Borgen, Bispegata 12 i Oslo. I april 1993 ble det tegnet leiekontrakt med NSB Eiendom, nåværende ROM Eiendom, og det ble da etablert et atelierfelleskap for kunstnere, øvingslokaler for musikere og scenekunstnere samt produksjonsverksteder for designere og håndverkere. Alle leietagere er nå oppsagt av ROM eiendom, og de har bedt kunstnerne være fraflyttet lokalene innen den 30.06.12.

Jernbaneverket, som overtar Borgen fra Rom Eiendom 30.06. 2012, har informert om at de ikke øn-

sker å drive leievirksomhet og vil "forsegle" huset fra og med 30.06.12. På Jernbaneverkets egne hjemmesider skriver de:

"Jernbaneverket har første halvår 2012 sendt forslag til reguleringsplaner til de tre involverte kommunene (Oslo, Oppegård og Ski). Kommunene behandler trolig forslagene ferdig i løpet av høsten 2012 og begynnelsen av 2013."

Jernbaneverket har i dag ingen planer for bruk eller riving av bygget før en ny reguleringsplan er på plass, siden område i dag inngår i reguleringsplan til friområde og Kulturhistorisk museum i Reguleringsplanen for Bjørvika C2.

Svar:

Jernbaneverket opplyser at de har inngått kjøpekontrakt med Rom Eiendom AS 20. desember 2011, med overtakelse av eiendommen Borgen, Bispegata 12 i Oslo 1. juli 2012. Rom Eiendom skulle i den forbindelse si opp alle leieforhold på eiendommen. Bak-

grunnen for tidspunkt for overtakelse og bestemmelsen knyttet til oppsigelse av leietakere var at bygget skulle rives på høsten 2012 og at overtakelse pr 1. juli ville være hensiktsmessig med tanke på tilgang til bygget. Rivingsplanene er lagt inn i Jernbaneverkets fremdriftsplaner for Follobanen. Dette ville gi noe slakk i fremdriften med sikte på oppstart av hovedarbeidene i 2014.

Det er igangsatt arbeid knyttet til rivesøknad og Rom Eiendom AS har sagt opp alle leiekontrakter, med fraflytting senest 30. juni 2012. Av rundt 20 leietakere i bygget har én leietaker protestert på oppsigelsen, og krever å bli værende i bygget ut 2012. Denne leietakeren driver også med framleie av arealer i bygget. På bakgrunn av protesten har Rom Eien-

dom AS tatt ut forliksklage. Alle de andre leietakerne har akseptert oppsigelse, og forholder seg til det.

Jernbaneverket opplyser også at de har hatt møte med enkelte leietakere som har bedt om å kunne bli i bygget etter 1. juli 2012. Jernbaneverket har signalisert at det kan åpne seg en mulighet hvis de får en avtale med leietaker som det er rettsvist med om oppsigelsen. Uten enighet med leietakeren som det er rettsvist med, må Jernbaneverket vurdere hva som er hensiktsmessig i forhold til den pågående tvisten når det gjelder å la andre bli i bygget.

Etter dette anser jeg at Jernbaneverket, som skal ivareta jernbaneinteressene i saken, er nærmest til å vurdere om det er hensiktsmessig å la brukerne få en forlenget frist før de må flytte ut.

SPØRSMÅL NR. 1595

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 28. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hva mener statsråden med at ”det er et veldig sterkt stillingsvern knyttet til den midlertidigheten en har” i tjenestemannsloven og hvorfor kan ikke dette veldig sterke stillingsvernet gjøres gjeldende for kommunal og privat sektor?»

BEGRUNNELSE:

Torsdag 7. mai debatterte Stortinget Meld. St. 29 (2010-2011) om felles ansvar for eit godt og anstendig arbeidsliv. Arbeidsforhold, arbeidsmiljø og sikkerheit. Venstre hadde fremmet en rekke forslag i salen, blant annet om å sette i gang et arbeid med sikte på å likestille lovreglene for midlertidige ansettelser i arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven. Bakgrunnen for forslaget er at det er en større adgang til midlertidig ansettelse i staten enn i privat og kommunal sektor.

Venstre mener i likhet med flertallet i Arbeidslivsløvutvalget (NOU 2004: 5) at det også i kommunal og privat sektor bør være adgang til å ansette midlertidig i situasjoner som er nevnt i tjenestemannsloven § 3 nr. 2.

Undertegnede stilte derfor statsråden spørsmål om hvorfor det er greit med egne regler for midlertidighet for statlige ansatte, men ikke i andre sektorer.

Spørsmålet lød:

”Det er sånn at statsrådets egne ansatte er regulert innenfor tjenestemannsloven. I den loven § 3, nr. 2, står det at man kan ansette en tjenestemann midlertidig når det trengs for «et bestemt tidsrom eller for å utføre et bestemt oppdrag». Mener statsråden at dette er brutalt? Hvis ikke – kan hun forklare meg hvorfor en sånn regel er brutal hvis den kommer i privat sektor?”

Statsråden svarte så:

”(…) Så er mitt poeng at det er umulig å sammenligne staten og det private her. Reglene om midlertidighet og det stillingsvernet som ligger i staten, er kommet til gjennom en lang historie, og det er et veldig sterkt stillingsvern knyttet til den midlertidigheten en har. Jeg tror ikke de som ønsker å likestille staten og det private her, ønsker å overføre helheten i det statlige over til det private, men en kan ikke ta det ene og ikke det andre. Det jeg opplever at opposisjonen sier, er at vi skal ha midlertidighetsbestemmelsen, men vi skal ikke ha stillingsvernet som er knyttet (presidenten klubber) til det oppsigelsesvernet. Da sier man ja takk”.

Svar:

Stillingsvernet til statsansatte reguleres av tjenestemannsloven og slik har det vært helt siden den første tjenestemannsloven kom i 1918. Arbeidsmiljøloven regulerer stillingsvernet i privat og kommunal sektor. Tjenestemannsloven gir generelt et noe sterkere stillingsvern enn arbeidsmiljøloven. Motsatsen til dette er at det er en noe større adgang til midlertidig ansettelse i staten enn i arbeidslivet ellers.

For å se helheten i reguleringene, er det viktig å være klar over at også vilkårene for opphør av midlertidig ansettelse er forskjellig regulert i de to lovene. Midlertidig ansettelse etter arbeidsmiljøloven opphører ved det avtalte tidsrommets utløp eller når det bestemte arbeidet er avsluttet, med mindre noe annet er skriftlig avtalt. Etter fire års sammenhengende midlertidig ansettelse, må arbeidstaker sies opp etter de ordinære reglene for fast ansettelse.

Tjenestemannslovens regler om opphør av midlertidig ansettelse innebærer at flere grupper midlertidige tjenestemenn har tilsvarende rettigheter som de fast ansatte, jf. tjenestemannsloven § 7. Det er grunnlaget for den midlertidige ansettelsen som er avgjørende for om oppsigelse er nødvendig eller ikke. Dersom tjenestemannen er ansatt for et bestemt tidsrom, på åremål eller i utdanningsstilling, må vedkommende fratre uten oppsigelse. Tjenestemenn som er midlertidig ansatt for å utføre et bestemt oppdrag

eller er midlertidig ansatt fordi arbeidet ikke er fast organisert, er omfattet av lovens alminnelige oppsigelsesvern, og må sies opp ved en formell oppsigelse. Dette innebærer både at tjenestemannslovens ordinære oppsigelsesregler gjelder og at forvaltningslovens regler mht enkeltvedtak kommer til anvendelse.

Etter fire års sammenhengende tjeneste oppnår midlertidig ansatte, med unntak av åremåls- og utdanningsstillinger, såkalt "sterkt stillingsvern" etter tjenestemannsloven § 10.

Adgangen til midlertidig ansettelse er altså noe videre i staten, men oppsigelsesvernet er samtidig også sterkere for enkelte typer midlertidig ansatte enn etter arbeidsmiljøloven.

Mitt poeng under replikkordskiftet 7. juni var at det blir galt bare å kopiere en del av reguleringen i en sektor over til en annen, uten å se på helheten i reguleringen.

SPØRSMÅL NR. 1596

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 20. juni 2012 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Journalister og menneskerettighetsforsvarere i Iran kan ikke arbeide fritt og flere har valgt å flykte til Tyrkia, og fortsette sitt arbeid der. Mange av disse opplever at iranske sikkerhetsmyndigheter følger deres aktivitet i Tyrkia og kommer med trusler. Situasjonen for disse iranerne i Tyrkia oppleves ikke som trygg.

Vil utenriksministeren ta dette opp med tyrkiske myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

Reporters without borders rapporterer om at Iran er det landet i verden som fengsler flest journalister. Frie ytringer er ikke lov og forkjempere for menneskerettigheter blir fengslet eller på annen måte stoppet. Dette fører til at mange velger å forlate Iran. I mange land opplever man at iranske myndigheters sikkerhetstjeneste arbeider aktivt med å true eksiliranere som ytrer seg om forhold i Iran. Det synes som om iranske myndigheter i enkelte land har relativt gode betingelse for sitt arbeid. Tyrkia virker å være et land hvor dette særlig er et problem.

Svar:

Situasjonen for menneskerettighetsforkjempere og journalister i Iran er meget bekymringsfull. Regjeringen gir uttrykk for sine synspunkter i direkte kontakt med iranske myndigheter på ulike nivå. Dette er Stortinget kjent med, blant annet gjennom svar på skriftlige spørsmål som senest i mitt svar til spørsmål 1558 (2011-2012) fra representanten Øyvind Vaksdal (FrP). Jeg omtalte også regjeringens bekymring for utviklingen i Iran i min siste utenrikspolitiske redegjørelse for Stortinget.

Forverringen av situasjonen, særlig siden 2009, fører til at mange journalister og menneskerettighetsforkjempere ser seg nødt til å forlate Iran i frykt for lange fengselsstraffer i hjemlandet. Det framgår av ulike rapporter, blant annet publisert av BBC og iranske menneskerettighetsforkjempere, at iransk etterretning forfølger og truer journalister og menneskerettighetsforkjempere som fortsetter sitt arbeid etter å ha forlatt i Iran.

Det rapporteres i tillegg om at iranske sikkerhetsmyndigheter i økende grad også truer familiemedlemmer som befinner seg i Iran. På den måten legger de ytterligere press på eksiliranere som fremdeles er

aktive. Dette er alvorlige beskyldninger som regjeringen ser på med stor bekymring.

I dag er det registrert 5600 iranske flyktninger og asylsøkere hos FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR) i Tyrkia. Norge tar i samarbeid med UNHCR i mot om lag 150 iranske kvoteflyktninger fra Tyrkia i året.

Iranske flyktninger som kommer over grensen til Tyrkia opplever utvilsomt en frykt for at de blir forfulgt og overvåket. Selv om UNHCR verken har dokumentasjon på at iranske flyktninger er i fare eller at de blir overvåket i Tyrkia, er det grunn til å ta flyktningenes frykt på alvor i lys av de nevnte rapportene om iranske sikkerhetsmyndigheters aktiviteter i flere land.

UNHCR jobber målrettet i samarbeid med tyrkiske myndigheter, politi og uavhengige organisasjoner

for å ivareta sikkerheten til flyktninger som oppholder seg i Tyrkia. Det er tett og godt samarbeid mellom disse aktørene. Både Tyrkia og UNHCR ønsker å unngå overvåking og forfølgning av flyktninger som har tilhold i Tyrkia. Vi legger til grunn at både tyrkiske myndigheter og FNs høykommissær tar på alvor sitt ansvar for flyktningenes sikkerhet.

Norge leder arbeidet i FN for menneskerettighetsforkjempere, og arrangerte 6.-8. juni i år en større internasjonal konferanse i Oslo for menneskerettighetsforkjempere og journalister. Norge støtter også FNs spesialrapportører for menneskerettighetsforkjempere og Spesialrapportøren for ytringsfrihet. Begge er svært viktige aktører i overvåkingen av situasjonen internasjonalt på disse områdene, også i Iran og Tyrkia.

SPØRSMÅL NR. 1597

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 22. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Det vises til spørsmål nr 1516 der statsråden ikke besvarer spørsmålet, men i stedet viser til hvordan Nav fungerer og er organisert.

Hvordan har statsråden tenkt å løse utfordringen med at reglene om taushetsplikt hindrer bruk av statlige systemer for kommunal informasjon, når en bruker må forholde seg til både kommunal og statlig etat, for å få riktig vedtak, når målet med Nav reformen var: én saksbehandler og én dør, nettopp for at brukerne ikke skulle bli kasteballer i systemet?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål nr 1516 vises det til taushetsplikt mellom kommunal og statlig etat i et system der bruker skulle slippe å forholde seg til flere saksbehandlere og flere etater. Spørsmålsstiller har ikke fått svar på sitt spørsmål, men i stedet fått en oppramsing av det vi allerede vet, og som nettopp er problemet i Nav, men ikke svar på hva statsråden vil gjøre med problemene. Det vises også til i svaret at brukerne samlet sett er fornøyde i en nylig gjennomført brukerundersøkelse i Nav. Forrige spørsmål og dette spørsmålet, viser at det ikke er en god nok brukertilfredshet i Nav, når vi får ukentlige henvendelser fra brukere som har sammensatte utfordringer, og som

viser til at de har sammenfallende problemer i sitt møte med saksbehandlere og Nav som system.

Svar:

Behandlingen av personopplysninger i den nye arbeids- og velferdsforvaltningen ble vurdert i forbindelse med innføringen av NAV-reformen. Ved behandlingen av Ot.prp. nr. 47 (2005-2006) sluttet Stortinget seg til Regjeringens lovforslag som innebar at personopplysninger ved det felles lokale NAV-kontoret rettslig sett skulle likestilles med organinterne opplysninger. Det innebærer at utveksling av personopplysninger og bruk av felles saksbehandlings-systemer internt i NAV-kontorene kan benyttes uten hensyn til bestemmelsene om taushetsplikt i hhv. lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen og folketryktdloven.

Personopplysninger kan derimot ikke utveksles fritt mellom den kommunale del av NAV-kontoret og enheter i Arbeids- og velferdsetaten utenfor NAV-kontoret. Verken kommunene, Arbeids- og velferdsdirektoratet eller brukerorganisasjonene har rapportert at denne beskrivningen i informasjonsutvekslingen utgjør et vesentlig hinder for samhandlingen mellom stat og kommune om den enkelte bruker.

Årsaken til dette er antakelig at oppfølging og

saksbehandling som forutsetter utstrakt samarbeid mellom stat og kommune i all hovedsak skjer i NAV-kontoret. I en del tilfeller er det likevel behov for opplysninger fra statlige saksbehandlingssystemer for å saksbehandle kommunale ytelser. Dette behovet er imøtekommet ved at Arbeids- og velferdsetaten har laget et elektronisk "personkort" hvor sentrale opplysninger, om både statlige og kommunale ytelser som brukeren mottar samt utbetalingshistorikk fremgår. Personkortet har både kommunalt og statlig ansatte tilgang til.

Saksbehandlingen av statlige ytelser i andre enheter av Arbeids- og velferdsetaten er i liten grad avhengig av opplysninger fra de kommunale saksbehandlingssystemer.

Arbeids- og velferdsetaten og Nord-Odal og Hamar kommuner har gjennomført et forsøk etter forsøksloven med unntak fra taushetsplikten for å bedre service og tilgjengelighet overfor brukere av kommunale sosialtjenester. Forsøket gikk ut på å gi brukere av sosialtjenester i kommunene informasjon og veiledning over telefon i egen sosialsak. Veiledningen ble gitt fra Arbeids- og velferdsetatens kontaktsentre i Hedmark og var basert på informasjon i personkortet. Av Arbeids- og velferdsdirektoratets evaluering av forsøket fremgår det at en nasjonal imple-

mentering av forsøket ville kreve betydelig kompetanseheving ved kontaktsentrene og omfattende koordinering mellom kontaktsentrene og NAV-kontorene. Arbeids- og velferdsdirektoratet anså det derfor som mer hensiktsmessig at enkelte kontaktsentre blir spesialisert til å motta henvendelser på sosialfeltet, og at disse begrenser bistanden til å gi generell veiledning til brukerne. Slik generell veiledning kan gis uten at det gjøres unntak fra bestemmelsene om taushetsplikt.

Det er viktige hensyn som må veies mot hverandre når man skal vurdere grensene for forvaltningens taushetsplikt. Brukernes forventninger om og tillit til fortrolighet om personopplysninger må ivaretas. Denne tilliten er også viktig for forvaltningens mulighet til å få informasjon fra brukeren. På den annen side kan taushetsplikten hindre effektiv og brukervennlige saksbehandling og tjenesteproduksjon. Regelverket på arbeids- og velferdsfeltet må balansere disse hensynene på en hensiktsmessig måte. Jeg vil imidlertid løpende vurdere dette, i den grad nye arbeidsmåter, tekniske løsninger eller organisering skaper et slikt behov. Jeg ser ikke at det nå er behov for vesentlige endringer i regelverket på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1598

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det vises til svar på spm. 1419 (2011-12). Statsråden skriver at "Ved vurdering av innrettingen av finanspolitikken opp mot konjunktursituasjonen legges det vekt på anslag for utviklingen i samlet etterspørsel, som også omfatter etterspørsel fra innenlandsk privat sektor og fra kommuner og fylkeskommuner.»

Dersom anslag for samlet etterspørsel øker med 50 mrd kr utover budsjett, hvordan tilpasses finanspolitikken dette utover å korrigere punktet om skatter og ledighetstrygd i det strukturelle budsjettoverskudd?»

Svar:

Variasjoner i ressursutnyttelsen i økonomien kan medføre inntektstap for den enkelte og for samfunnet

som helhet. Svikt i etterspørselen og store og raske strukturendringer i norsk økonomi kan føre til langvarige reduksjoner i utnyttelsen av arbeidskraftsressursene gjennom redusert yrkesdeltaking og økt ledighet. Uvanlig sterk etterspørsel kan på den annen side føre til for høy kostnadsvekst med tap av konkurranseevne som resultat. Påfølgende tap av markedsandeler vil bidra til et gradvis svakere arbeidsmarked, som også kan rammes av midlertidig bortfall av etterspørsel på andre områder. På denne måten kan situasjoner med press i økonomien bli avløst av perioder der arbeidskraft og andre ressurser ikke utnyttes fullt ut. Erfaringer fra OECD-området tyder på at en stabilitetsorientert økonomisk politikk er viktig for å sikre en god økonomisk utvikling over tid.

For å legge til rette for en balansert utvikling i norsk økonomi over tid er det viktig at de ulike delene av den økonomiske politikken spiller på lag.

Pengepolitikken er førstelinjeforsvaret når utsiktene for prisstigning og vekst endrer seg. Pengepolitikken er mer fleksibel enn finanspolitikken og kan reagere raskt når den økonomiske situasjonen tilsier det. Samtidig legger handlingsregelen til rette for at de automatiske stabilisatorene i budsjettet skal få virke. Som følge av godt utbygde fellesskapsordninger er de automatiske stabilisatorene i budsjettet antakelig større i Norge enn i mange andre land. I tillegg åpner handlingsregelen for at budsjettpolitikken også aktivt kan benyttes til å stabilisere produksjon og sysselsetting.

Innretningen av budsjettet vil normalt fastsettes ved Stortingets behandlingen av statsbudsjettet på høsten, basert på en vurdering av den økonomiske situasjonen slik den da framstår. Gjennom budsjettåret vil budsjettet kunne endres som følge av ny informasjon eller nye anslag, for eksempel for skatter og avgifter eller utgifter til pensjoner eller andre regelstyrte ordninger. Bevilgninger til kommuner, helseforetak, universiteter, politi mv. holdes i utgangspunktet fast gjennom budsjettåret.

Ved store endringer i det økonomiske bildet kan regjeringen vurdere det som nødvendig å foreslå endringer i budsjettpolitikken i løpet av året. Den finanspolitiske tiltakspakken i 2009 er et eksempel på dette. Etter flere år med meget sterk vekst, skjedde det en

klar avdemping i aktiviteten i norsk økonomi i 2008. Omslaget ble forsterket av finanskrisen og den svært svake utviklingen internasjonal økonomi. For å dempe virkningene på norsk økonomi, satte myndighetene i Norge og flere andre land i verk omfattende tiltak for å bedre situasjonen i penge- og kredittmarkedene. Blant annet satt Norges Bank tidlig ned styringsrenten og tilførte mer likviditet til bankene. Etter hvert som man fikk bedre oversikt over krisens omfang, ble også finanspolitikken lagt om i mer ekspansiv retning. I arbeidet med den finanspolitiske tiltakspakken la Regjeringen bl.a. vekt på at tiltakene skulle kunne iverksettes raskt og ha virkning på de mest utsatte delene av arbeidsmarkedet, jf. St.prp. nr. 37 (2008-2009) Om endringer i statsbudsjettet 2009 med tiltak for arbeid.

Siden 2001 har bruken av oljeinntekter svingt rundt 4-prosentbanen, jf. figur 3.2A i Revidert nasjonalbudsjett 2012. Under lavkonjunkturen på begynnelsen av tiåret og under finanskrisen i 2009 lå bruken av oljeinntekter over 4-prosentbanen. Tilsvarende lå bruken av oljepenger lavere enn 4-prosentbanen under høykonjunkturen forut for finanskrisen. I 2011 og 2012 er bruken av oljeinntekter igjen under 4-prosentbanen, av hensyn til kronekursen og konkurranseutsatte virksomheter. En slik innretning av budsjettpolitikken er i tråd med handlingsregelen.

SPØRSMÅL NR. 1599

Innlevert 13. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det vises til svar på spm. 1419 (2011-12). Statsråden skriver at Kommunalbankens innlån fra utlandet ikke skaper eksternt press på norsk økonomi fordi banken "kurssikrer seg i kronemarkedet og låner ut i norske kroner uten valutakursrisiko."»

Hvorfor klarer Kommunalbanken å nøytralisere sin tilførsel av utenlandsk kapital til Norge, mens regjeringen mener oljefondet ikke kan tilføre sin kapital fra utlandet uten at det skaper uansvarlig høyt press i norsk økonomi?»

Svar:

Sparingen i Statens pensjonsfond utland er et motstykke til det store overskuddet i vårt driftsregnskap overfor utlandet som eksporten av olje- og gass

gir opphav til. Et overskudd i driftsregnskapet kan bare spares i utlandet. Tilsvarende kan vi bare bygge ned de oppsparte utenlandsplasseringene eller ved å bruke dem til å betale for import av varer og tjenester i fremtiden. I den grad sparingen gjøres i de landene vi også vil kjøpe vår import fra. Det vil altså ikke være kronekursrisiko knyttet til plasseringene.

Petroleumsinntektene gir i utgangspunktet grunnlag for å finansiere import. Skal vi også øke bruken av varer og tjenester som vanskelig kan framskaffes gjennom handel med utlandet, må vi enten mobilisere nye innenlandske ressurser eller flytte ressurser fra konkurranseutsatte til skjermede næringer. Slike omstillinger som følge av økt bruk av petroleumsinntekter vil komme i tillegg til de endringene i nærings sammensetningen som normalt følger av økonomisk vekst. Desto raskere bruken av petrole-

umsinntekter trappes opp, jo sterkere vil impulsene i retning av omstillingene ut av industri og andre konkurranseutsatte virksomheter være.

Handlingsregelen legger opp til at vi skal fase oljeinntektene inn i norsk økonomi i tråd med forventet avkastning av Statens pensjonsfond utland, anslått til 4 pst. Dette innebærer at innfasingen skjer gradvis og på en forutsigbar måte, til et nivå som er opprettholdbart over tid. Handlingsregelen er også viktig for å stabilisere forventningene hos aktører i valutamarke- det og næringslivet om innfasingen av oljepenger. Statens pensjonsfond utland og handlingsregelen bi-

drar på denne måten til en stabil utvikling i norsk økonomi og til at også senere generasjoner får glede av oljeformuen. En høyere bruk av oljepenger vil bidra til økt etterspørsel i økonomien og til en sterkere krone. Det vil først og fremst gå ut over konkurranse- utsatte næringer, som vil være viktig for balansen i utenriksøkonomien når petroleumsinntektene etter hvert avtar.

Oljeinntektene er ikke et lån som skal betales tilbake på et senere tidspunkt. Å kurssikre bruken av disse inntektene gir derfor liten mening.

SPØRSMÅL NR. 1600

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 26. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Klimaforliket sier at inntil 50 000 nullutslippsbiler skal få avgiftsfritak og opprettholde mange kutt i lokale brukskostnader, slik som bomavgifter og parkeringsavgifter. Dette vil stimulere til at flere kjøper slike biler. Gevinsten i lokale utslipp blir positiv.

Tror regjeringen at denne politikken isolert sett vil øke eller redusere privatbilismen i byene de neste årene?»

Svar:

Først og fremst vil jeg presisere at klimaforliket sier at "Dagens avgiftsfordeler for kjøp og bruk av rene nullutslippsbiler videreføres ut neste stortingsperiode (2017), så fremt antall rene nullutslippsbiler ikke overstiger 50 000. Andre virkemidler for å fremme nullutslippsbiler, slik som fritak fra bom- og fergeavgift, tilgang til kollektivfelt og gratis parkering, må sees i sammenheng med trafikkutviklingen i de store byene. I beslutninger om disse virkemidlene må lokale myndigheters synspunkter veie tungt."

Det er dermed kun avgiftsfordelene klimaforliket sier at skal videreføres ut neste stortingsperiode. Dette innebærer at de landsdekkende incentivene (avgiftene) skal videreføres til 2017 eller 50 000 nullutslippsbiler, mens "byincentivene" (tilgang til kollektivfelt, gratis parkering og gratis bomring) må vurderes ut fra trafikkutviklingen i de store byene i samråd med lokale myndigheter.

El-bilene og hydrogenbilene har positive effekter

både på klimagassutslipp og lokal luftkvalitet. For å kunne oppnå vesentlige utslippsreduksjoner fra transportsektoren i tiårene fremover, vil økt bruk av lavutslippsteknologier være et viktig tiltak. Det er derfor viktig for regjeringen å legge til rette for økt bruk av nullutslippskjøretøy på bekostning av kjøretøy som bruker fossilt drivstoff.

Samtidig er jeg klar over at undersøkelser viser at el-biler fremmer biltransport på bekostning av kollektivtransport og sykkel, og at dette kan føre til problemer der det er kapasitetsproblemer på vegnettet. I byene viser også undersøkelser at de lokale incentivene, spesielt tilgang til kollektivfelt er viktige. Når det gjelder kollektivfeltene så står norske storbyer foran en massiv trafikkvekst fremover. Det er regjeringens mål at kollektivtransport, sykkel og gange skal ta trafikkveksten. Derfor har jeg bedt Vegdirektoratet om å overvåke kollektivfeltene slik at el-bilene kan kjøre i dem lengst mulig. Når stor trafikk av el-biler medfører forsinkelser for kollektivtrafikken, vil enkelte strekninger forbys for el-biler.

Jeg håper at vi ved å satse på utbygging av infrastruktur for nullutslippsbiler, blant annet gjennom Transnova, vil se en utvikling mot flere nullutslippsbiler på bekostning av biler på fossilt drivstoff utenfor de store byene. Når det gjelder Transnova, er jeg svært fornøyd med at det gjennom Klimameldingen er bestemt at Transnova skal bli et permanent organ med gradvis økte tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 1601**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Sjøtrygdslagene for fiskere hører til de eldste forsikringsselskapene i Norge og omfatter i dag ca. 12 foreninger. Disse er bekymret for at Finansdepartementet vurderer å innføre et kapitalkrav, såkalt Solvens II, i forbindelse med et EU-direktiv. Dersom dette kravet innføres, mener næringen at lagene vil bli nedlagt fordi det er umulig på kort eller lang sikt å tilfredsstille slike kapitalkrav.

Vil finansministeren sørge for at sjøtrygdslagene unntas fra Solvens II på linje med tilsvarende lag i EU?»

Svar:

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/138/EF (Solvens II-direktivet) ble vedtatt 25. november 2009. Formålet med Solvens II-direktivet, og de ennå ikke fastsatte utfyllende reglene, er å få underlagt europeiske forsikrings- og gjenforsikringsselskaper krav til tekniske avsetninger og solvens (kapital) som bedre reflekterer risikoen i selskapene enn det som følger av dagens regler (Solvens I-regelverket). Direktivet er et såkalt rammedirektiv som trekker opp hovedprinsippene for reguleringen av forsikrings- og gjenforsikringsvirksomhet. Utfyllende regler, kalt gjennomføringstiltak, skal utarbeides og vedtas av Europakommisjonen. Den endelige utformingen av det samlede Solvens II-regelverket, og ikrafttredelsestidspunktet for dette, er ikke avgjort i EU. Det ligger imidlertid an til at sentrale deler av regelverket kan gjelde fra 2014.

Stortinget samtykket 1. mars 2012 i å innlemme Solvens II-direktivet i EØS-avtalen, jf. Prop. 54 S (2011–2012) og Innst. 192 S (2011–2012).

Sjøtrygdslag er regulert i sjøtrygdslagloven, som

er et mindre omfattende regelverk enn forsikringsvirksomhetsloven. Finanstilsynet har i et høringsnotat av 12. august 2011 med utkast til lovregler om gjennomføring av Solvens II i norsk rett også drøftet den framtidige reguleringen av sjøtrygdslag. Tilsynet viser på side 100 i notatet til at alle sjøtrygdslagene i Norge tilfredsstiller kriteriene for å få unntak fra Solvens II-regelverket. Dette innebærer i så fall at Norge ikke er forpliktet etter EØS-regelverket til å regulere sjøtrygdslagene i tråd med kravene i Solvens II-direktivet. Finanstilsynets tilrådning fremkommer på side 101 i notatet:

«Finanstilsynet anser at hensynet til sikkerhet for forsikringstaker og hensynet til like konkurransevilkår tilsier at det bør legges til rette for en samordning av rammebetingelsene på sikt. Etter Finanstilsynets oppfatning vil en løsning kunne være at det allerede nå varsles at sjøtrygdslagene vil bli underlagt forsikringsvirksomhetsloven og Solvens II-regelverket om 5 år. Eventuelt kan fristen settes til f.eks. 8 år. Fristen skal gi sjøtrygdslagene tilstrekkelig tid til å vurdere alternative måter å tilpasse seg kravene på.»

Finansdepartementet sendte dette høringsnotatet på høring 24. oktober 2011. Jeg har merket meg de bekymringer som er anført av, og på vegne av, sjøtrygdslagene som følge av Solvens II-direktivet. Som varslet i Meld. St. 24 (2011–2012) Finansmarknadsmeldinga 2011, tar jeg sikte på å legge fram for Stortinget en proposisjon om en ny, samlet finansforetakslov senere i 2012, basert på utkast utarbeidet av Banklovkommisjonen og Finanstilsynet. Et av spørsmålene jeg legger opp til å vurdere i dette arbeidet, er den framtidige reguleringen av sjøtrygdslag på bakgrunn av det nye Solvens II-regelverket.

SPØRSMÅL NR. 1602**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 6. juli 2012 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Det foreligger planer for en stor vindkraftutbygging på Fosen og Ytre Vikna og spørsmål knyttet til nettutbygging er aktuelle.

Hvordan er status for fremdrift på klagebehandling av de konsesjoner som er gitt i området, vil en 420 kV kraftlinje mellom Orkdal/Trollheim og Nam-sos/Storheia bli realisert og finansiert som en del av

sentralnettet, og vil fremdrift i utbyggingen sikre at en eventuell vindkraftutbygging ikke blir stanset på grunn av manglende infrastruktur på nett?»

Svar:

Departementet har fire vindkraftverk på Fosen og i Ytre Namdal med tilslutningsledninger i tillegg til kraftledningen Namsos-Roan-Storheia til klagebehandling. Det dreier seg om en meget omfattende konsesjonsbehandling der mange og motstridende in-

teresser er involvert. Det er vanskelig for departementet nå å ha noen klar formening om når klagen vil være ferdigbehandlet, men sakene vil bli høyt prioritert fremover.

Flere vindkraftsøknader og kraftledningen Storheia-Orkdal/Trollheim er til avsluttende behandling i Norges vassdrags- og energidirektorat, og forventes avgjort i nær fremtid.

Det er derfor nå for tidlig å si noe om tariffing og realisering av kraftledningsanleggene.

SPØRSMÅL NR. 1603

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 21. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Et moderne samfunn er helt avhengig av elektrisitet, blant annet til mobiltelefoni, nødnett og sykehjem. Allikevel har en av fire kommuner ingen kriseplan når stormen tar strømmen, til tross for at kommunene er forpliktet til å lage både overordnede risiko- og sårbarhetsanalyse og detaljerte beredskapsplaner. Bare halvparten av beboere i omsorgsboliger er sikret med nødaggeregater.

Hvorfor har ikke statsråden tatt tak i dette, og hva vil bli gjort fremover?»

BEGRUNNELSE:

Saken er omtalt i Aftenposten 14. juni 2012. Mye kunne vært løst hvis regjeringen hadde lyttet til Fremskrittspartiet. FrP fremmet nemlig allerede 19. januar 2012 representantforslag Dokument 8:49 S (2011-2012) om å få på plass en finansieringsplan og organisatorisk opprydning etter naturkatastrofene i 2011/2012, der vi påpekte problemene knyttet til bortfall av strømforsyning ved ekstremvær, flom og ras. Forslaget fikk dessverre bare FrPs egne stemmer. 11. januar 2012 fremmet FrP representantforslag Dokument 8:45 S (2011-2012) om å opprette et nytt sårbarhetsutvalg, men heller ikke dette forslaget fikk noe støtte på Stortinget. Mye kunne ha blitt gjort hvis den politiske viljen var til stede.

Svar:

Kommunene ble 1. januar 2010 pålagt en generell beredskapsplikt gjennom ny lov om kommunal beredskapsplikt, sivile beskyttelsestiltak og Sivilfor-

svaret (sivilbeskyttelsesloven). Den kommunale beredskapsplikten pålegger kommunen selv å ta ansvar for et systematisk, kontinuerlig og godt arbeid med samfunnssikkerhet og beredskap, og vurdere behovet for eventuelle særskilte beredskapsforberedelser. Det er i tillegg fastsatt en forskrift om kommunal beredskapsplikt samt en veileder som skal være et hjelpemiddel for kommunene i gjennomføring av krav satt i forskriften.

Kommunen er videre pålagt å lage en beredskapsplan som skal være en operativ plan for kommunens håndtering av en krise. Som et minimum skal en slik plan inneholde forberedte tiltak for kriseledelse, varslingslister, ressursoversikt, evakueringsplaner og informasjon til befolkningen og media.

Jeg er enig i at kommunene, til tross for lovkravet som kom i 2010 fremdeles har utfordringer knyttet til beredskap. Dette adresseres også i Meld. St. 29 (2011-2012) Samfunnssikkerhet som ble oversendt Stortinget 15. juni 2012. Her varsles det følgende tiltak for å følge opp dette:

- Som ledd i å styrke kommunenes krisehåndteringsevne skal det etableres egen kursvirksomhet for politisk ledelse tilknyttet deres rolle i samfunnssikkerhetsarbeidet, herunder krisehåndtering av en hendelse.
- Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) skal legge til rette for opplæring og økt veiledning til kommunene gjennom fylkesmennene.
- DSB skal utarbeide en veileder/prosedyre som skal ligge til grunn for fylkesmennenes tilsyn.
- DSB skal utarbeide en veileder i kommunal hel-

hetlig risiko- og sårbarhetsanalyse (ROS) i samarbeid med fylkesmannsembetene for å sikre god kvalitet i arbeidet på kommunalt nivå.

Jeg forventer at fylkesmennene bruker resultatet fra kommuneundersøkelsen 2012 aktivt i den videre dialogen og tilsyn med kommunene. Videre vil det bli foretatt en gjennomgang av hvordan relevante of-

fentlige og private aktører involveres og bidrar i det sektorovergripende arbeidet som den kommunale beredskapsplikten pålegger kommunen. Videre vil behovet for nye virkemidler som kan sikre/styrke oppfølgingen av kommunenes helhetlige ROS-analyse med sikte på å forebygge uønskede hendelser bli vurdert fortløpende.

SPØRSMÅL NR. 1604

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 22. juni 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hva er status for arbeidet med å etablere en ny støtteordning for kordirigenter, og vil statsråden i statsbudsjettet for 2013 orientere Stortinget om fremdriften i arbeidet med dirigentutvikling?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. 135 S (2011–2012) heter det fra komiteens flertall:

"Et annet flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre, er positiv til tiltak og støtteordninger som f.eks. kan øke kompetansen og kvaliteten på norske dirigenter. Dette flertallet vil understreke at det her ikke er snakk om en dirigentlønsordning, men at vi må finne tiltak som blant annet kan sikre flere kvalifiserte dirigenter. Dette kan være for eksempel stipendordninger for å ta dirigentutdanning, eller støtte til utdanningsinstitusjoner for å tilrettelegge deltidsstudier for kommende dirigenter. Her kan det finnes flere løsninger. Dette flertallet vil også at det vurderes en ordning som kan sikre at studenter som tar direksjon har øvingskor. Dette kan f.eks. gjøres gjennom at man en lager en ordning der korene får betalt for slike oppdrag etter gitte satser. Dette flertal-

let viser til at regjeringen vil be Norsk Kulturråd utrede flere muligheter, og regner med at regjeringen legger opp til nær dialog med alle korforbundene, Norges Korpsforbund og Norsk Musikkråd, for å komme frem til best mulig tiltak.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, mener i likhet med forslagsstillerne at en støtteordning for kordirigenter kan være et bidrag til å øke kompetansen og styrke utviklingen i korfeltet."

Svar:

Jeg viser til Dokument 8:2 S (2011-2012) og Innst. 135 S (2011-2012) om profesjonalisering og utvikling av kor- og vokalmusikken i Norge.

Kulturdepartementet ga Norsk kulturråd i brev av 19. april i år oppdrag i å utrede mulige tiltak og støtteordninger for å øke kompetansen og kvaliteten på norske dirigenter i samsvar med flertallsmerknaden i Innst. 135 S (2011-2012). Forslag til mulige tiltak og støtteordninger vil omfatte både kor- og korpsfeltet.

Kulturrådet skal melde tilbake til departementet innen 15. august 2012, og jeg tar sikte på å orientere nærmere om saken i Prop. 1 S for 2013.

SPØRSMÅL NR. 1605**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 22. juni 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for å stille tydelige krav til teksting og syns tolking for syns- og hørselshemmede for filmer som er produsert med offentlig støtte, og hva er grunnen til at dette ikke gjøres i dag?»

BEGRUNNELSE:

Norges Blindeforbund og Hørselshemmedes Landsforbund er to organisasjoner med til sammen over 65 000 medlemmer. Det er altså mange mennesker som sliter med slike utfordringer i Norge i dag, og svært mange av disse setter pris på å kunne nyte ulike kulturtilbud på lik linje med funksjonsfriske. Det er imidlertid ikke enkelt, når disse menneskene ikke engang kan føle seg trygge på at produksjoner med offentlig støtte gjennom Norsk Filminstitutt (NFI) er tilpasset deres funksjonsnedsettelse.

For det er ikke bare enkelt å bruke høreapparat, og deretter se en film. på kino spilles det vanligvis veldig høyt, og dette maskerer talen. Mange filmer har også tale som er svært lav eller på annen måte vanskelig å høre godt for hørselshemmede. I disse dager har vi stadig sterkere krav og føringer om universell utforming, og lovverket følger etter. Innbyggerne forventer derfor at det offentlige og offentlig finansierte tilbud går foran med et godt eksempel ved å gjøre sine tjenester og produkter tilgjengelige for alle.

Svar:

Det stilles tydelige krav til teksting av norske filmer som produseres med offentlig støtte. Fra og med

1. januar 2012 ble forskrift om tilskudd til audiovisuelle produksjoner endret og det ble innført et krav om at alle digitale kopier av norske filmer som mottar statsstøtte, skal tekstes. Videre er det et krav at alle slike filmer i ordinær kinodistribusjon, skal vises med tekst. Jeg mener derfor at hørselshemmedes tilgang til norske kinofilmer er ivarettatt.

I oppfølgingen av stortingsmeldingen om kultur, inkludering og deltaking har jeg bedt Norsk filminstitutt om å utrede spørsmålet om obligatorisk synstolking av norske filmer som vilkår for tilskudd etter modell av kravet til teksting.

Utredningen viser så langt at et eventuelt vilkår om synstolking vil by på økonomiske utfordringer, men at det ikke vil reise den samme kunstfaglige debatten som spørsmålet om obligatorisk teksting. Det er også relativt enkelt å forskriftsfeste et slikt krav.

Jeg vil ta stilling til spørsmålet om obligatorisk synstolking av norske filmer når det endelige resultatet av Norsk filminstitutts utredning foreligger.

Synstolking er for øvrig også drøftet i høringen av gjennomføringen av direktivet om audiovisuelle medietjenester. I høringen la departementet til grunn at det er viktig å stimulere medietilbyderne til å utvikle tjenester som tegnspråktolkning, synstolking og lydteksting, men at det foreløpig ikke er hensiktsmessig å lovregulere dette feltet, og at det per i dag er mest aktuelt å stille krav til kringkasternes teksting av programmer. Jeg planlegger å legge fram for Stortinget en proposisjon om gjennomføring av direktivet høsten 2012.

SPØRSMÅL NR. 1606**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Dagens Næringsliv skriver i dag om Seadrill og Standard som solgte rigger til et ukrainsk oljeselskap via britiske selskap registrert i skatteparadis. Tidligere har NRK beskrevet at statseide DNB har lisens til å drive i skatteparadiset Cayman.

Hva er finansministerens kommentar til Eva Jølys forslag om å frata banker skatteparadisfilialer og

kreve at finansinstitusjoner som opererer i et annet land må oppgi kunders navn, adresse og kontonummer til skattevesenet for at de skal få lisens?»

Svar:

Finansvirksomhetsloven § 2a-3 fjerde ledd fastslår at norske finansinstitusjoner ikke uten tillatelse kan etablere datterselskap eller filial i utlandet eller

erhverve mer enn 10 prosent av eierandelene i utenlandsk finansinstitusjon. Det kan settes vilkår for slike tillatelser, og en forutsetning for slik tillatelse vil bl.a. være at Finanstilsynet sikres tilfredsstillende innsyn og rapportering fra virksomheten i utlandet til tilsynsformål. Som regel vil tilsynet skje som ledd i et samarbeid med vertslandets tilsynsmyndigheter.

DNB har, som nevnt i spørsmålet, en filial på Cayman Islands. Filialen på Cayman Islands drives som en del av bankens New York-filial. Den har ingen direkte kunder utenom kundene fra DNB-filialen i New York, og er opprettet for å gi renter på kortsiktige innskudd fra bankens forretningskunder i New York. Amerikanske regler tillater ikke at det gis renter på kortsiktige pengeinnskudd, slik det er vanlig i Europa. De fleste banker i New York har derfor innrettet seg med en filial der en kan yte slik service overfor sine kunder. Også Nordea Bank Norge har filial både på Cayman Islands og i New York, av samme årsak som DNB.

Filialene til DNB i New York og på Cayman Islands må, i henhold til konsesjonsvedtaket fra Finansdepartementet 9. juli 1987, operere på en slik måte at det ikke vil være hindringer, legale eller andre, for innsyn fra norske myndigheters side i filialenes virksomhet. Videre stilte Finansdepartementet vilkår om at DNB (den gang Den norske Creditbank) må gi Finanstilsynet alle de opplysninger om virksomheten i filialene i New York og på Cayman Is-

lands som anses nødvendig ut fra tilsynsformål, herunder opplysninger om de enkelte kundeengasjementene.

Finanstilsynets tilgang til opplysninger for tilsynsformål vil normalt være ivaretatt gjennom konsesjonsvilkår og de tilsynsvirkemidler Finanstilsynet rår over. For øvrig vil jeg bemerke at å hindre etableringer i EØS-stater, under henvisning til at landet regnes som «skatteparadis», vil kunne være i strid med forpliktelsene etter EØS-avtalen.

Norge har engasjert seg sterkt i det internasjonale arbeid mot skatteparadiser for å sikre at norske skattemyndigheter får innsyn i opplysninger om norske skattyteres inntekter fra finansielle plasseringer i skatteparadis og eierposisjoner i selskaper og lignende etablert der. Norge deltar aktivt i OECDs arbeid for å motvirke og hindre skadelig skattekonkurranse. Norge har også gjennom et prosjekt i regi av Nordisk Ministerråd gått sammen med de andre nordiske landene for å forhandle fram egne avtaler om utveksling av opplysninger med land som til nå ikke har gitt innsyn i opplysninger i skattesaker.

Finansinstitusjoner har gjennom ligningsloven § 6-4 plikt til uoppfordret å sende skattevesenet oppgaver over innskudd og låneforhold med kundene. Det må legges til grunn at denne opplysningsplikten omfatter institusjonens virksomhet som drives som filial (samme rettssubjekt), men neppe for eventuelle datterbanker etablert i utlandet.

SPØRSMÅL NR. 1607

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 21. juni 2012 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ambulansepersonell som er på utrykning opplever stadig at selv om det er krav til heis i bygninger med et gitt antall etasjer så er disse heisene av en slik utforming og størrelse at de ikke rommer en ambulansebåre. Dette kan skape store utfordringer for ambulansepersonellet. Det er ingen forskriftmessige krav om at heiser skal kunne romme ambulansebåre.

Vil statsråden ta et initiativ til at nybygg, der det stilles krav til heiser, skal disse heisene kunne romme en ambulansebåre?»

BEGRUNNELSE:

Ambulansepersonell som er på utrykning til bygninger der det er krav til heis opplever stadig at hei-

sene ikke har en slik utforming at de ikke kan romme en ambulansebåre. Disse bårene har en standard størrelsesutforming slik at dersom en skulle velge å endre dagens byggforskrifter for nye bygg med krav til heis, så burde disse inneholde krav om å kunne romme ambulansebårer. I den forbindelse så er det også grunn til å stille spørsmål ved om hvorvidt dette også skulle være et krav i forbindelse med regelverket knyttet til boliger med livsløpsstandard i de bygg der heis er påkrevet.

Svar:

I plan- og bygningslovgivningen som trådte i kraft i 2010 er det tatt hensyn til båretransport i heis. Byggteknisk forskrift § 12-3 første ledd bokstav a be-

stemmer at byggverk for publikum og arbeidsbygning med tre etasjer eller flere skal ha minst én heisstol med innvendig størrelse på minimum 1,1 m x 2,1 m. Forskriftens § 12-3 annet ledd bokstav a fastslår at bygning med tre etasjer eller flere som har boenhet skal ha minst én heisstol med innvendig størrelse på minimum 1,1 m x 2,1 m.

Krav til minimumstørrelse på heisstol er fastsatt ut fra hensynet til båretransport. I veiledningen til byggt teknisk forskrift er størrelse på heisstol angitt

med breddemål på 1,1 m og dybdemål på 2,1 m. Der det er flere heiser som betjener de samme etasjene ved samme inngang, er det tilstrekkelig at en av disse tilfredsstiller kravene til minimumstørrelse. Øvrige heisstoler kan ha innvendig minimumsmål på 1,1 m x 1,4 m. Dersom byggverket har flere innganger der det er heis, gjelder kravet om at minst én av heisstolene skal ha størrelse 1,1 m x 2,1 m for hver av inngangene.

SPØRSMÅL NR. 1608

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 21. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I Øvre Romerike Tingrett er det nylig avsagt en dom i en sak som en hundeeier hadde avlagt mot Staten etter å ha fått et avlivningsvedtak for sin hund av Politiet, fordi hunden skulle være av ulovlig rase. Avlivningsvedtaket ble kjent ugyldig fordi hunden ikke er av ulovlig rase. Undertegnede har ved en rekke anledninger, også i spørsmål til tidligere justisminister, stilt spørsmål ved politiets kompetanse til å avgjøre hunders rase.

Vil statsråden nå initiere endringer i Politiets praksis i slike saker etter denne dommen?»

Svar:

Jeg viser til tidligere justisminister Knut Storbergets svar på tilsvarende spørsmål den 18. februar 2010.

«Opplæring og kunnskap om hunders utseende, herunder særlig hunder omfattet av hundeforskriften av 20. august 2004, inngår ikke i grunnutdanningen ved Politihøgskolen. Til tross for dette, vil polititjenestemenn gjennom utførelse av polititjeneste få trening og erfaring som gjør dem i stand til å vurdere om en hund omfattes av raseforbudet som er angitt i forskriften § 1. I ethvert politidistrikt vil det dessuten være personer som gjennom bl.a. hundetjeneste har mer kunnskap om hunder og deres utseende og gemytten hva som er vanlig i etaten. Det legges imidlertid til grunn at ikke alle tjenestemenn har behov for slik

kunnskap, men at det vil være tilstrekkelig at den kan konsentreres om et lite utvalg.

Før hundeeieren blir pålagt å dokumentere hundens avstamning vil derfor spørsmålet om den omfattes av forbudet normalt vurderes av flere i politidistriktet. I tillegg til dette, har hundeeieren en mulighet til å påklage et eventuelt vedtak til Politidirektoratet, som da vil foreta en ny vurdering av hvorvidt hunden er en farlig hund».

Dersom man er uenig i utfallet av Politidirektoratets klagebehandling, kan saken eventuelt bringes inn for domstolene.

Forarbeidene til hundeforskriften forutsetter ikke en hundesakkyndig vurdering av om det er «tvil om et dyr er farlig hund», men viser til at det er politiets skjønn på stedet som kan utløse dokumentasjonskravet.

Et sentralt hensyn bak bestemmelsen i hundeforskriften § 2 er at man skal ha et regelverk som skal være praktisk for politiet å håndheve. Derfor oppstår dokumentasjonsplikten allerede når det foreligger tvil om man står overfor en ulovlig rase.

Jeg har fått opplyst av Politidirektoratet at de vil komme tilbake til problemstillingen i forbindelse med spørsmål om anke av den aktuelle dommen det her er vist til. Fra Justis- og beredskapsdepartementet side vil det ikke tas initiativ til endringer i politiets praksis i slike saker.

SPØRSMÅL NR. 1609**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel****Besvart 26. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det har kome fram opplysningar om svært lang handsaminstid for sakshandsaming og rettsprosessar i saker som handlar om pasientskadeerstatning. Ein del av dette skuldast at saker har blitt anka av NPE, og kapasiteten i rettsvesenet.

Kva gjer statsråden for å redusere belastninga som pasientane opplever ved lang sakshandsamings-tid og lange rettsprosessar i saker som handlar om pasientskadeerstatning?»

GRUNNGJEVING:

Stortinget har vedteke ei eigen erstatningsordning for skadar i helsetenestene for å sikre at pasientar får dekkja økonomiske tap som følgje av slike skadar. Handsaminga av krav om erstatning tek imidlertid lang tid i Norsk pasientskadeerstatning. Dette er ei stor belastning, særleg for dei pasientane som har store plager og smerter som følgje av skaden. Dersom NPE gjev avslag, og saka ender opp i retten, kan ein også kome i den situasjon at NPE ankar ei avgjerd i pasienten sin favør. Dette fører til ytterlegare utsetting og belastning for pasienten som har fremja krav. Dette bør NPE også vurdere når dei skal avgjere om ei sak skal ankast.

Svar:

Jeg vil innledningsvis klargjøre noen viktige ansvarsposisjoner og saksbehandlingsprosedyrer knyttet til pasientskadeordningen:

- Norsk pasientskadeerstatning (NPE) behandler erstatningskrav fra pasienter som mener de har blitt påført skade etter behandling innen helsetjenesten.
- Klager på vedtak fattet av NPE behandles av Pasientskadenemnda (PSN).
- Pasienter som ikke får medhold i PSN kan bringe saken inn for domstolene.

Departementet mener det er viktig å få ned saksbehandlingstiden i pasientskadeordningen. Norsk pasientskadeerstatning er inne i en positiv utvikling. Gjennomsnittlig saksbehandlingstid er redusert med 8 måneder fra 2009 til 2011. I 2011 ble det avvirket ca. 1000 flere saker enn i 2009. Med mindre det finner sted en sterk vekst i antall nye saker i tiden som kommer, forventer vi at saksbehandlingstiden blir ytterligere redusert i NPE.

Bildet er dessverre mer negativt hos Pasientska-

denemnda. Fra 2009 til 2011 har den gjennomsnittlige saksbehandlingstiden steget fra 9 til 13 måneder. Den største økningen er fra 2010 til 2011. Andelen saker som blir anket inn for PSN har vært stabil i de siste årene. En økning i saksavviklingen i NPE fører således til at flere saker bringes inn for PSN.

Det tar tid å bygge opp en saksbehandlingskapasitet i forvaltningen som står i rimelig forhold til en sterk vekst i antall innkomne saker. Departementet er bekymret for utviklingen i saksbehandlingstiden i Pasientskadenemnda og den samlede gjennomsnittlige saksbehandlingstiden i pasientskadesakene. Saksfeltet vurderes i de ordinære budsjettprosessene som avgjøres av Stortinget hvert år. Samtidig arbeides det med ulike tiltak for å få ned saksbehandlingstiden i PSN. Et av tiltakene er å styrke bemanningen, et annet er å utvide nemndas kapasitet. I tillegg har vi til vurdering et forslag fra PSN om andre mulige sammensetninger av nemndas medlemmer, herunder om nemnda kan settes sammen av færre medlemmer i enkelte typer saker. Det vurderes også å utvide delegasjonsfullmakten fra nemnda til nemndas sekretariat.

For å oppnå bedre logistikk og raskere flyt i alle ledd i saksbehandlingen har både NPE og PSN igangsatt og videreført egne Lean-prosjekter. Det er bl.a. foretatt organisatoriske grep med økt spesialisering knyttet til medisinsk vurdering, utmåling av erstatningsbeløp og prosedering av rettssaker. Etatene er også opptatt av riktig bruk av medisinsk sakkyndige, herunder forholdet mellom egne ansatte og etablering av avtaler med eksterne sakkyndige. Selv om det er viktig å få redusert saksbehandlingstiden er det samtidig et omforent ønske om ikke å svekke kvaliteten på saksbehandlingen.

Departementet ser det ikke som naturlig å uttale seg om kapasiteten i rettsvesenet, herunder den tid som kan medgå til å beramme saker som ankes. Det er alltid pasientene som først bringer en sak inn for domstolene. Pasientskadenemnda har opplyst at i 2011 ble det avsagt 64 dommer fra tingretten, og om lag 50 pst. av disse ble anket. Pasienten anket 18 av sakene, mens PSN anket 13. I 2012 har pasientene så langt anket 11 saker, mens PSN har anket 6 saker. PSN anker dommer fra tingretten i saker hvor etaten mener at avgjørelsen er uriktig og resultatet ikke er i tråd med gjeldende rett. PSN må ved vurderingen av om en sak skal ankes, se hen til forvaltningens krav til likebehandling. Det er flere forhold som må vurderes i forbindelse med en anke. PSN opplyser at nemnda vil vurdere og ikke anke dersom saken er be-

heftet med mye usikkerhet og avgjørelsen må basere seg på et betydelig skjønn, eller det har fremkommet nye opplysninger under hovedforhandling som stiller saken i et annet lys. Belastningen som en anke vil medføre for pasienten, er også en del av den totale vurderingen.

I dag ender ca. 10 pst. av alle ferdigbehandlede klagesaker i rettsapparatet. Svært mange saker blir anket videre til lagmannsretten. Det tar derfor i gjennomsnitt lenger tid å få en sak endelig avsluttet nå sammenliknet med tidligere. Pasientskadenemnda

frikjennes i om lag 70 pst. av sakene som ender med rettskraftig dom. Andelen trukkede saker utgjør 34 pst., mens andelen forlikte saker er om lag 24 pst.

Jeg vil understreke at Stortinget har besluttet at Pasientskadenemnda og Norsk pasientskadeerstatning har et selvstendig ansvar for å forvalte og fortolke lover og forskrifter på pasientskadeområdet i tråd med gjeldende rett. I det ligger også hensynet til likebehandling. Departementet er etter gjeldende rett, vedtatt av Stortinget, avskåret fra å gripe inn i enkelt saker.

SPØRSMÅL NR. 1610

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 26. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt spørretimespørsmål om forholdene for pasienter og ansatte ved Sykehuset Østfold Fredrikstad, som ble besvart 23.05.2012. Statsråden var da blitt forsikret om at Helse Sør- Øst skulle følge utviklingen nøye. Jeg viser til Fredrikstad Blad 14.06.2012 hvor ansatte gir uttrykk for sterk misnøye med arbeidsforholdene etter omleggingen som skjedde 24.april.

Vil statsråden nå sørge for at det snarest iversettes nødvendige tiltak slik at ansatte og pasienter ikke rammes av denne planlagte omleggingen?»

Svar:

Som det ble orientert om i svar til Stortinget den 23. mai i år, er det skjedd en omlegging ved sykehu-

set Østfold Fredrikstad fra 24. april i år. Blant annet ble indremedisinsk akuttberedskap samlet ved Sykehuset Østfold Fredrikstad. Dette er nødvendig for å starte arbeidet med å innføre nye arbeidsformer tilpasset det nye sykehuset og for å kunne bygge om lokalene i Moss. Omleggingen er en del av den samlede prosessen fram mot nytt Østfoldsykehus.

Situasjonen og prosessene følges nøye av sykehusledelsen og risikovurderinger med tiltak oppdateres ukentlig. Det er nå også iverksatt aktiv observasjon fra ledere som går ut i akuttmottaket og på sengepostene for å følge opp om tiltakene har forventet effekt. Dette er en omfattende prosess og det vil nødvendigvis kunne ta noe tid før alle tiltakene fungerer etter hensikten.

SPØRSMÅL NR. 1611

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Rv 64 Atlanterhavsvegen ble lørdag 9. juni 2012 åpnet som nasjonal turistvei.

Kan statsråden i denne forbindelse garantere økte midler til investeringer og vedlikehold av denne veistrekningen?»

BEGRUNNELSE:

Atlanterhavsvegen utgjør en 8 274 meter lang seksjon av Rv 64 og er fastlandsforbindelse mellom Eide og Averøy kommuner. Byggingen av veistrekningen ble i sin tid i hovedsak finansiert gjennom bompenger. Lørdag 9.juni 2012 ble Atlanterhavsve-

gen rangert som en av 18 nasjonale turistveger i Norge. Veistrekningen ligger værhardt til og har økonomiske utfordringer knyttet til vedlikehold. I tillegg burde det vært investert i gang- og sykkelvei for å øke tilgangen til denne nasjonale turistvegstrekingen for myke trafikanter.

Svar:

Ved gjennomføringen av forvaltningsreformen 1. januar 2010 ble tidligere riksveg 64 Atlanterhavsvegen omklassifisert til fylkesveg. Det er derfor Møre og Romsdal fylkeskommune som er vegeier og har

ansvaret for investeringer og vedlikehold av Atlanterhavsvegen.

Staten vil gjennom sine bevilgninger til nasjonale turistveger bidra til investeringer og vedlikehold av spesielle punkter og installasjoner langs turistvegstrekingene. For fylkesveg 64 Atlanterhavsvegen er attraksjonen Eldhusøya en høyt prioritert satsing, og målet er å få gjennomført tiltaket i 2013 og 2014. Tiltaket blir finansiert med to tredeler fra statlige midler til nasjonale turistveger, og en tredel fra Møre og Romsdal fylkeskommune.

SPØRSMÅL NR. 1612

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 21. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Det er nå blitt kjent at St. Torfinns på Hamar skal legges ned. Dette skjer til tross for gjentatte signaler om det motsatte. Justisministeren har tidligere vært tydelig på at det snarere skulle satses på St. Torfinns og at institusjonen hadde en viktig rolle å spille i den framtidige Kriminalomsorgen.

Hva er begrunnelsen for en slik endring i holdning hos justisministeren?»

Svar:

Det er tidligere varslet at Justis- og beredskapsdepartementet vil prioritere nødvendig oppussing av Hamar fengsel, St. Torfinn (åpen avdeling), jf. bl.a. Prop. 1 S (2011-2012). Ut fra en ny vurdering av budsjettssituasjonen, har jeg imidlertid besluttet å legge ned avdelingen med virkning fra 1. november 2012.

St. Torfinn er i dag etablert i en bygningsmasse som eies av et privat selskap (RVI). Selskapet har fått pålegg fra Arbeidstilsynet om at ventilasjonsanlegget må oppgraderes. Da opprinnelig leiekontrakt gikk ut 1. november 2011, varslet eier at han ønsket en langtidskontrakt med kriminalomsorgen hvor investeringskostnadene var inkludert. Et alternativ til dette

var at Statsbygg tok over bygningsmassen mot at kriminalomsorgen betalte husleie. Utredninger har vist at det er et langt større behov for oppgradering enn bare ventilasjonsanlegget for å tilfredsstille kravene i forskrift til plan- og bygningsloven (Tek 10). Som følge av husleieøkningen vil en oppgradering bli betydelig mer ressurskrevende enn først antatt. Det var nå behov for en endelig avklaring overfor eier om videre drift av avdelingen. Etter en helhetlig vurdering av dagens budsjettssituasjon, har jeg besluttet at plassene legges ned. Jeg er blitt forsikret om at de 16 faste tilsatte ved St. Torfinn med fengselsfaglig bakgrunn vil tilbys stilling i kriminalomsorgens nærliggende enheter. Det er svært viktig for meg at vi beholder den faglærte arbeidskraften i kriminalomsorgen. For å kompensere noe av plasstapet i regionen vil jeg samtidig utvide ordningen med straffegjennomføring med elektronisk kontroll med seks plasser i Oppland. Øvrige kapasitetsutvidelser ønsker jeg å vurdere i en helhetlig sammenheng. Jeg er også kjent med at Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) om kort tid vil oversende til departementet sitt forslag til kapasitetsplan med enhetsstruktur for fengslene og friomsorgskontorene.

SPØRSMÅL NR. 1613**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 26. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Når vil statsråden legge frem handlingsplanen for bekjempelse av selvmord?»

BEGRUNNELSE:

Når Stortinget behandlet representantforslag fra Fremskrittspartiet om en handlingsplan for bekjempelse av selvmord sluttet en enstemmig komité seg til intensjonen i forslaget. Videre ble det signalisert at departementet var i gang med utarbeidelsen av en slik plan. Jeg er utålmodig etter å få denne saken på plass og håper derfor at en slik handlingsplan vil komme til behandling i Stortinget så raskt som mulig.

Svar:

Da Stortinget 27.10.11 behandlet interpellasjon nr. 5 (2011-2012) om å utarbeide en ny handlingsplan for å forebygge selvskading og selvmord, bekreftet jeg at det skal utarbeides en ny handlingsplan i løpet av 2012. Ved behandling av Dok. 8:11 S (2011-2012) i Stortinget den 1. mars i år, informerte jeg om at brukerorganisasjoner og fagmiljøer var invitert til et rådslag før påske om utfordringer og mulige tiltak mot selvmord og selvskading. Rådslaget som ble avholdt 23. mars var viktig både for innspill og for oppstart av samarbeidet med bruker-/pårørendeorganisasjoner, samt fagmiljøer om en felles innsats for ny plan. Videre ble tidsrammen for arbeidet omtalt ved at jeg tok sikte på at planen kan avløse strategien som går ut året 2012.

SPØRSMÅL NR. 1614**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 26. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan er den omtalte kartleggingen gjennomført og kan statsråden dokumentere denne kartleggingen?»

BEGRUNNELSE:

I mitt spørsmål dok.15:1104 svarer statsråden at det er gjennomført en kartlegging av kompetansen i Norge knyttet til behandling av kjeveskadde. Det har i ettertid både for meg og for pasienter vært umulig å finne denne kartleggingen, og således finner man heller ikke ut hvor og hvilken kompetanse som finnes innenlands. Jeg vil derfor oppfordre statsråden til å også sende denne kartleggingen ved svaret på dette spørsmålet.

Svar:

I mitt brev 16. mars i år til Stortingets president som svar på representanten Kari Kjønaas Kjos spørsmål, beskriver jeg tiltak som er tatt fra politisk hold for å styrke behandlingen av pasienter med TMD.

Når det gjelder selve behandlingsoppleggene og det faglige innholdet i disse, herunder kartlegging av kompetanse, er dette Helsedirektoratets oppgave. Helsedirektoratet har opplyst departementet om følgende:

”Det er foretatt en kartlegging av kompetansen innenfor spesialisthelsetjenesten. Den er gjennomført ved hjelp av faggruppen som Helse- direktoratet satte sammen i 2010 og som avga en rapport. Denne rapporten var vedlagt direktoratets svar til departementet 5. 2. 2011. Kartleggingen er således gjennomført ved vanlig prosess der det er vurdert hvilken kompetanse som finnes og om det utføres inngrep på kjeveledd og hvilken formell kompetanse de ulike institusjoner har.”

SPØRSMÅL NR. 1615**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«For kort tid siden var det en sak i media i Salten der det kom fram at det er krefter i politiet som ønsker å legge ned lensmannskontoret og fjerne lensmannen i Saltdal kommune. Med henvisning til statsrådens klare svar når det gjaldt Lødingen forutsetter jeg at det samme gjelder her.

Så kan jeg derfor be statsråden bekrefte at stillingen som lensmannen i Saltdal fortsatt skal bestå?»

Svar:

Spørsmålet har vært forelagt Politidirektoratet som opplyser at politimesteren i Salten under en ge-

nerell redegjørelse har gitt opplysninger til Saltdal formannskap om at resultatreformen kan medføre endringer i enkelte lensmannsdistrikt.

Direktoratet opplyser videre at Salten politidistrikt pr i dag ikke har gjort vurderinger omkring fremtidig struktur på lensmannskontorene i politidistriktet.

Høsten 2012 vil regjeringen legge fram en stortingsmelding om videreutvikling av politi- og lensmannsetaten. Her vil det bli drøftet prinsipper med hovedvekt på hvordan etaten på best mulig måte skal kunne møte framtidens utfordringer.

SPØRSMÅL NR. 1616**Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 22. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er rimelig at voksne, myndige personer skal kunne motta barnebidrag, og der gjennom "umyndiggjøres", med hensyn til egne valg knyttet til yrke, utdanning og inntekt?»

BEGRUNNELSE:

Det følger av lov 8. april 1981 nr. 7 om barn og foreldre (barneloven) § 66 at begge foreldrene har plikt til å bære utgiftene til barnets forsørgelse og utdanning etter deres økonomiske evne, når barnet selv ikke har midler til det. Foreldre har forsørgingsplikt for barna uavhengig av om de bor sammen med dem eller ikke. Dersom den ene eller begge foreldrene ikke bor sammen med barnet, oppfylles forsørgingsplikten ved at faste pengetilskudd betales til barnet, jf. barneloven § 67. Det er fastslått i barneloven at ingen kan gi avkall på den retten barnet har til forsørgelse. Underholdsplikten varer som hovedregel ut den kalendermåneden barnet fyller 18 år med mindre annet er avtalt eller fastsatt. Det følger av lovens § 68 andre ledd at dersom barnet etter fylte 18 år vil fortsette med vanlig skolegang, har det krav på pengetilskudd for den tiden skolegangen varer.

Slik spørsmålsstiller ser det, er det problematisk med en ordning som ukritisk sier at det er greit å kreve barnebidrag fra foreldre til voksne mennesker som ikke oppfyller vilkårene for å være økonomisk selvforsørget pga. egne valg. Det er nødvendig med en problematisering rundt hele prinsippet som ligger til grunn for denne ordningen, og spørsmålsstiller ber derfor om at statsråden ikke argumenterer med utgangspunkt i § 66 om at begge foreldrene har plikt til å bære utgiftene til barnets forsørgelse og utdanning av den enkle grunn at mennesker over 18 år ikke er "barn", men myndige voksne.

Svar:

Det følger av lov 8. april 1981 nr. 7 om barn og foreldre (barneloven) § 66 at begge foreldrene har plikt til å bære utgiftene til barnets forsørgelse og utdanning etter deres økonomiske evne, når barnet selv ikke har midler til det. Dersom den ene eller begge foreldrene ikke bor sammen med barnet, oppfylles forsørgingsplikten ved at faste pengetilskudd betales til barnet, jf. barneloven § 67. Det er fastslått i barneloven at ingen kan gi avkall på den retten barnet har til forsørgelse. Foreldrenes underholdsplikt etter barneloven §§ 66 og 67 varer som hovedregel ut den må-

neden barnet fyller 18 år med mindre annet er avtalt eller fastsatt, jf. barnloven § 68.

Dersom ungdommen etter fylte 18 år vil fortsette med skolegang som anses som vanlig, følger det av barneloven § 68 andre ledd at han/hun har krav på pengetilskudd fra sine foreldre så lenge skolegangen varer. Som "vanlig skolegang" regnes opptil fire års skolegang i videregående skole. Læretiden likestilles fullt ut med skolegang i den videregående skolen. Bestemmelsen henger sammen med retten til videregående opplæring etter lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den videregående opplæringa (opplæringslova) § 3-1. Ungdom som har fullført grunnskolen eller tilsvarende, har rett til tre års heltids videregående opplæring. Jeg legger for ordens skyld til at foreldre kan pålegges å yte bidrag til også annen videreutdanning, jf. barneloven § 68 tredje ledd. Dette er imidlertid en svært lite brukt bestemmelse.

Bidrag etter fylte 18 år skal tidsbegrenses, noe som vanligvis vil være til og med den måneden barnet har fullført skolegangen. Bidrag etter fylte 18 år fastsettes således i praksis som oftest for en periode på ikke lenger enn mellom ett til to år. Jeg legger til at bidrag etter fylte 18 år ikke må forstås slik at det bare er spørsmål om å dekke kostnadene knyttet til selve utdannelsen, som for eksempel utgifter til lærebøker mv. - reglene omfatter generelt bidrag til å dekke utgifter i anledning av utdanning, herunder utgifter til livsopphold som mat, klær, bolig mv.

Prinsippet om at foreldre har plikt til å forsørge barna sine under vanlig skolegang har lang historie, fra lovgivningen av 1915 og frem til i dag, og bidrar

til å tydeliggjøre foreldres ansvar til å medvirke til at ungdommen fullfører skolegangen og oppnår generell studiekompetanse eller kvalifiserer seg for arbeidslivet. Jeg kan derfor ikke slutte meg til et synspunkt om at virkningen av ordningen med bidrag etter fylte 18 år er at ungdommene "(...) "umyndiggjøres", med hensyn til egne valg knyttet til yrke, utdanning og inntekt", når ordningen legger til rette for det motsatte.

Jeg registrerer at representanten Horne mener det er "nødvendig med en problematisering rundt hele prinsippet som ligger til grunn for denne ordningen (...)". Jeg viser i den forbindelse til svar på skriftlig spørsmål nr. 617 av 13. januar 2011, jf. også behandlingen av Dokument 8:125 S (2010-2011), jf. Innst. S (2010-2011), i Stortinget 31. mai 2011, hvor det er uttalt at det er grunnlag for å vurdere om dagens regler knyttet til fastsettelse av bidrag etter fylte 18 år fungerer etter hensikten, og om reglene er i tråd med den generelle rettsoppfatningen. Denne gjennomgangen er igangsatt, jf. også orientering i svar på skriftlig spørsmål nr. 718 av 26. januar 2011, men er av ulike årsaker blitt noe forsinket. Gjennomgangen vil bli foretatt på bredt grunnlag, dvs. at ordningen som helhet vil være gjenstand for vurdering, ikke bare enkeltsider av den. I den grad gjennomgangen viser behov for endringer i lov, forskrifter eller praksis, vil de vanlige prosedyrer for regelendringer bli fulgt. Det innebærer at eventuelle forslag til endringer i regelverket vil bli sendt på alminnelig offentlig høring før eventuelle endringer kan vedtas.

SPØRSMÅL NR. 1617

Innlevert 14. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 25. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Deler statsministeren bekymringen for den økende antisemittisme vi ser i Norge, og hvilke grep vil han ta for å motvirke denne skremmende utviklingen?»

BEGRUNNELSE:

Flere presseoppslag de senere år har påpekt at vi har en økende antisemittisme i Norge. Denne skremmende utviklingen har også satt Norge i et dårlig lys internasjonalt der mange nå hevder at vi fremstår som det mest antisemittiske land i Europa.

Uttalelser fra den israelske statsviter og forfatter Manfred Gerstenfeld samt brev til norske myndigheter fra tidligere senator nå guvernør Sam Brownback underbygger dette. Også det anerkjente Simon Wiesenthal Center uttrykker denne uke sterk bekymring for utviklingen i Norge.

Ifølge oppslag i dagen 14. juni ble en 16 år gammel jødisk gutt nylig brennmerket under en sommeravslutning på skolen. Allerede i 2010 klaget guttens mor om antisemittisk trakassering blant elevene ved skolen til NRK Dagsrevyen uten at dette hjalp. Ifølge oppslaget i Dagen har ikke skolen tatt kontakt med

guttens familie etter hendelsen. Guttens mor hevder ifølge avisen at det er tragisk at norske barn i 2012 må skjule sin tilhørighet til Israel og hevder videre at trakasseringen har utartet seg både verbalt og fysisk.

Rapporten "Det kan skje igjen" som kom for snart halvannet år siden om antisemittisme og diskriminering i skolen er ikke fulgt opp på en måte som har gitt de ønskede resultater.

Svar:

Jeg er bekymret over at minoritetsgrupper i Norge opplever diskriminering. Ingen skal utsettes for trusler, hets eller diskriminering på bakgrunn av sin tro, kulturelle identitet eller av andre årsaker. At jøder utsettes for antisemittisme er uakseptabelt, rettsstridig og forbudt og må motarbeides. Regjeringen gjør mye på anti-diskrimineringsfeltet og vil fortsette dette arbeidet.

I slutten av mai la Holocaustsenteret fram en undersøkelse om den norske befolkningens holdninger til jøder og jødedom på oppdrag fra Utenriksdepartementet, Justisdepartementet og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Det har i lang tid vært engasjert debatt om holdninger til jøder i Norge. Regjeringen ønsket derfor å få kunnskap om den faktiske situasjonen. Dette er den første undersøkelsen av sitt slag i Norge, og med den foreligger nå et solid kunnskapsgrunnlag om holdninger til jøder. Dette vil være viktig i regjeringens videre arbeid med å hindre diskriminering.

Undersøkelsen viser at 12,5 prosent av befolkningen har utpregede fordommer mot jøder. Resultatene er sammenlignet med lignende undersøkelser i andre Europeiske land, og viser at utbredelsen av antisemittisme i Norge er relativt liten i europeisk sammenheng. Det er likevel ikke noe vi kan slå oss til ro med.

Et mål med undersøkelsen var også å undersøke om befolkningen skiller mellom Israels politikk og jødene som befolkning. Nesten to tredeler av de spurte støtter utsagnet "Jeg er skuffet over måten jødene, med sin spesielle historie, behandler palestinerne" og 38 prosent likestiller Israels behandling av palestinerne med nazistenes behandling av jødene under andre verdenskrig. Dette er høye tall. Jøder skal ikke holdes ansvarlig for staten Israels politiske holdninger og handlinger.

Vi har en fireårig handlingsplan for å fremme likestilling og hindre etnisk diskriminering. De 66 til-

takene i planen er rettet mot å bekjempe diskriminering som særlig innvandrere og deres barn, samer og nasjonale minoriteter kan oppleve. Jøder er en nasjonal minoritet, og handlingsplanen er basis også for å styrke arbeidet mot antisemittisme. Et av hovedmålene i planen er å øke kunnskapen om diskriminering.

Regjeringen vil vurdere videre innsats i denne sammenheng. Resultatene og anbefalingene fra den nye studien vil være relevant i dette arbeidet. Det gjelder blant annet anbefalingen om å gjenta befolkningsundersøkelsen for å synliggjøre utviklings- og trekk.

Det er viktig å motvirke problematferd, rasistiske og diskriminerende holdninger i skolen. Kunnskapsdepartementet jobber i dag med å utvikle et helhetlig opplegg for skolens arbeid med antisemittisme og rasisme. Menneskeverd, rasisme og diskriminering er tema i læreplaner i flere enkeltfag, og antisemittisme er godt forankret i kunnskapsløftets kompetansemål. Tiltak inn i skolen for å redusere mobbing og trakassering gjelder alle elevgrupper, uansett etnisk, religiøs og kulturell bakgrunn. Derfor gjelder alle tiltak i skolen som er rettet inn mot å bedre læringsmiljøet også gruppen av jødiske elever.

Kunnskapsdepartementet opprettet i 2010 en arbeidsgruppe som skulle komme med forslag til hvordan skolen kan arbeide systematisk og helhetlig mot antisemittisme, rasisme, og diskriminering. Arbeidsgruppens rapport, Det kan skje igjen, ble lagt fram i januar 2011.

Som en oppfølging av denne har Kunnskapsdepartementet gitt Utdanningsdirektoratet i oppgave å utlyse et oppdrag som skal omfatte utvikling og gjennomføring av et opplæringstilbud rettet mot skoleledere, lærere og elever på ungdomstrinnet. Hensikten med opplæringstilbudet er å forebygge antisemittisme, rasisme og udemokratiske holdninger.

Utdanningsdirektoratet har nå foretatt et tildelingsvalg. Klagefristen på tildelingen går ut 25. juni og etter dette vil det bli gjort kjent hvem som har fått oppdraget. Oppdraget skal gjennomføres over tre år, fra høsten 2012 til høsten 2015.

Et annet viktig tiltak er at skolene oppfordres til å løfte Holocaustdagen den 27. januar fram som en nasjonal mobiliseringsdag mot antisemittisme, rasisme og diskriminering.

Vi skal ikke ha en skole der barn opplever å bli utsatt for diskriminering eller ytringer på bakgrunn av sin religiøse, nasjonale eller etniske bakgrunn.

SPØRSMÅL NR. 1618**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 22. juni 2012 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Vil barne-, likestillings- og inkluderingsministeren gjøre rede for hvorfor Europarådets "Protocol No. 12 to the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (ETS No. 177) concerning the fight against discrimination" fortsatt ikke er ratifisert, og om regjeringen har til hensikt å ratifisere denne med det første?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge ferske opplysninger fra Europarådet har Norge fortsatt ikke ratifisert tilleggsprotokoll nr. 12 til Den europeiske menneskerettskonvensjonen (ETS No 177) som omhandler kamp mot diskriminering.

Ifølge svar fra tidligere justisminister Knut Storberget på mitt skriftlige spørsmål nr. 1635 (2010-2011), datert 24. juni 2011, var denne på det tidspunkt til oppfølging i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

Svar:

Den europeiske menneskerettskonvensjon tilleggsprotokoll nr. 12 om diskriminering gir et generelt vern mot diskriminering på alle samfunnsområder og på alle diskrimineringsgrunnlag. Protokollen ble utarbeidet fordi diskrimineringsvernet etter konvensjonens artikkel 14 er begrenset til de rettigheter konvensjonen beskytter. Diskrimineringsvernet etter protokollen er derimot generelt og gjelder også utenfor de områdene rettighetene i konvensjonen gjelder.

Jeg er som likestillingsminister opptatt av at vi skal ha et godt og sterkt diskrimineringsvern. Vi har derfor en omfattende diskrimineringslovgivning. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet arbeider nå med endringer i diskrimineringslovgivningen, og tar sikte på å legge frem en lovproposisjon i 2013. Vi har også ratifisert flere konvensjoner som har diskrimineringsvern, blant annet FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter som har et generelt diskrimineringsvern slik som tilleggsprotokollen til Den europeiske menneskerettskonvensjon.

Vi vurderer derfor om Norge også bør slutte seg til Den europeiske menneskerettskonvensjon tilleggsprotokoll nr. 12 til om diskriminering. Protokollen er fra 2003. Norge har signert, men ikke ratifisert protokollen. Det er først ved en eventuell ratifikasjon Norge påtar seg forpliktelsene etter protokollen. Det er bare 18 av Europarådets 47 medlemsstater som har ratifisert tilleggsprotokollen.

Før vi kan ta stilling til spørsmålet om norsk ratifikasjon må vi vurdere nøye hva vi forplikter oss til dersom vi ratifiserer.

Regjeringen ga derfor Diskrimineringslovutvalget i oppdrag å vurdere om Norge bør ratifisere tilleggsprotokollen. Utvalget leverte sin anbefaling i NOU 2009: 14. Utvalget mente at norsk diskrimineringslovgivning tilfredsstiller kravene i tilleggsprotokollen. Utvalget var likevel delt i spørsmålet om ratifikasjon. Et flertall av utvalgets medlemmer (fem av ni medlemmer) anbefalte at Norge ikke ratifiserer tilleggsprotokollen. De la særlig vekt på at det er usikkert hvordan protokollen vil bli fortolket av Den europeiske menneskerettsdomstol i fremtiden, og at vi dermed ikke helt kan vite hvilke fremtidige forpliktelser staten påtar seg ved ratifikasjon. Mindretallet mente derimot at tilleggsprotokollen bør ratifiseres. De mente at det var behov for tilleggsprotokollen fordi konvensjonen ikke gir et godt nok diskrimineringsvern. De viste også til at protokollen ikke innebærer nye forpliktelser for Norge, men bare nye prosessuelle fordeler for ofre for diskriminering. Da utvalgets innstilling var på høring, var også høringsinstansene delt i spørsmålet om vi burde ratifisere tilleggsprotokollen.

Det er jeg som barne-, likestillings- og inkluderingsminister som har det faglige ansvaret for å følge opp spørsmålet om ratifikasjon av denne tilleggsprotokollen. Vi har ventet med å ta stilling til ratifikasjon før vi har visst mer om rammene for diskrimineringslovgivningen i fremtiden. Mitt mål er å få avklart spørsmålet om ratifikasjon av tilleggsprotokollen i forbindelse med arbeidet med lovproposisjonen om endringer i diskrimineringslovgivningen.

SPØRSMÅL NR. 1619**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Morten Høglund****Besvart 22. juni 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Sysselmannen på Svalbard og Direktoratet for Naturforvaltning har på oppdrag fra Miljøverndepartementet fremmet forskriftsendringer for naturreservatene i de østlige deler av Svalbard. Slik jeg er kjent med disse forslag til endringer, tar de ikke tilstrekkelig hensyn til vurderinger og anbefalinger som er fremmet av arbeidsgrupper oppnevnt for formålet.

Hvordan kan føre-var prinsippet legges til grunn dersom det hersker tvil om at forskningsfaglige anbefalinger er ivarettatt?»

BEGRUNNELSE:

De østlige delene av Svalbard er i dag effektivt vernet ved Nordaust-Svalbard og Sørøst-Svalbard naturreservater som regulerer og i noen områder også forbyr ferdsel og annen virksomhet. Forslaget til forskriftsendringer har vesentlige innstramminger, bl.a. omfattende ferdsels- og ilandstigningsforbud. Lokalbefolkningen på Svalbard, turistnæringen og mange forskere har påpekt at gjeldende forskrifter for naturreservatene er tilstrekkelige for å sikre Svalbards særegne villmarksnatur. Det synes derfor ikke nødvendig å skjerpe vernebestemmelsene ytterligere. Norges Vitenskapsakademi for Polarforskning har foreslått en uavhengig faglig kvalitetskontroll av forarbeidet, men dette er avvist av statsråden. Statsråden skriver til Akademiet at naturforvaltningen av Svalbard skal bygge på den beste tilgjengelige kunnskap, men også på føre-var prinsippet.

Svar:

De store naturreservatene på Øst-Svalbard ble opprettet i 1973, og har som formål å bevare store, urørte naturområder som referanseområder for forskning. Bruken av disse verneområdene på Øst-Svalbard har de siste tiårene økt betydelig, både i reiselivs- og forskningssammenheng. Dette har skapt et behov for å utvikle gode strategier for å balansere bruks- og verneinteressene innenfor rammen av verneformålet, og er bakgrunnen for at det er igangsatt et arbeid med å utarbeide forvaltningsplaner for disse verneområdene.

En forvaltningsplan skal ivareta verneformålet samtidig som den skal legge til rette for bruk som er forenlig med dette formålet. For å oppnå dette er det hensiktsmessig å dele verneområder inn i soner med egne strategier og retningslinjer for hvordan verneformålet skal nås. En slik sonering er den vanlige til-

nærmingen til forvaltningsplaner for verneområder på fastlandet, og departementet ser det som formålstjenlig med en slik tilnærming også på Svalbard.

I januar i år sendte Sysselmannen et forslag til forvaltningsplan for naturreservatene på Øst-Svalbard til Direktoratet for naturforvaltning for faglig godkjenning. Samtidig ble endringer i verneforskriften som er nødvendige for å iverksette forvaltningsplanen også oversendt til direktoratet.

Proessen med å utarbeide en forvaltningsplan for Øst-Svalbard har pågått siden høsten 2010. Arbeidet har hatt en prosjektorganisering der ulike brukerinteressene fra starten ble invitert til å delta aktivt i arbeidet. Flere arbeidsgrupper og en referansegruppe har vært nedsatt og har kommet med innspill til planen. En av arbeidsgruppene har vurdert forholdet til forskningen og forskningsinteressene spesielt. Sysselmannen har i tillegg basert seg på fagrapporter og utredninger om miljøverdiene i områdene, kunnskap om artenes sårbarhet, statistikk om ferdsel og bruk, og undersøkelser av slitasje og påvirkning av dyreliv. Sysselmannen har fått gode tilbakemeldinger på denne arbeidsformen.

Verneområdene på Øst-Svalbard er fredet som naturreservater. Dette er et strengt vern som innebærer at man aksepterer liten grad av påvirkning, eller risiko for påvirkning av miljøet og verneverdiene som følge av lokal virksomhet. At en viktig del av formålet med vernet er at disse områdene skal være uberørte referanseområder for forskning understreker betydningen av dette. Føre-var-prinsippet er et grunnleggende prinsipp i svalbardmiljøloven, og tillegges stor vekt i forvaltningen av verneområdene.

Proessen med utarbeidelse av utkast til forvaltningsplan for naturreservatene på Øst-Svalbard har vært en svært inkluderende prosess, og forslaget bygger i stor grad på de innspill som har kommet fra referansegruppen og arbeidsgruppene som har vært nedsatt. Det er ikke uvanlig at det er interessekonflikter mellom ulike brukerinteresser i vernede områder, og ulike syn på hvordan disse interessene bør avveies innenfor rammen av verneformålet. At alle brukerinteressene har vært involvert betyr således ikke at alle har fått fullt ut gjennomslag for sitt syn og sine interesser.

Jeg er også kjent med at det er delte meninger i forskningsmiljøene både om hvor strengt ferdsel og annen aktivitet skal reguleres i naturreservatene på Øst-Svalbard, og om den faglige begrunnelsen for de tiltak som foreslås. Slik uenighet og usikkerhet gjør

ikke føre-var prinsippet mindre viktig, men understreker snarere behovet for å anvende dette prinsippet der man ikke har sikker kunnskap.

I begrunnelsen for spørsmålet legges det til grunn at forskriftsutkastet innebærer ”vesentlige innstramminger, bl.a. omfattende ferdsels- og ilandstigningsforbud”. På Kong Karls Land, som er det viktigste hi-området for isbjørn i denne delen av Arktis, har det vært ferdselsforbud siden 1980-tallet. Dette vil bli videreført, men representerer ikke noen innstramming i forhold til dagens situasjon. I det forslaget sysselmannen har lagt frem foreslås det i tillegg opprettet to soner med ferdselsforbud i perioden 15. mai – 15. august av hensyn til sårbart fugle- og dyreliv. Sysselmannen har også foreslått å opprette to referanseområder for forskning der det innføres melde- og rapporteringsplikt for ferdsel. Direktoratet for naturforvaltning har bedt om at det også sendes på høring en alternativ regulering i disse referanseområdene, der det innføres en søknadsplikt for ferdsel, samtidig som det kan gis tillatelse til ferdsel når dette ikke forringer områdets verdi som referanseområde eller på annen måte er i strid med verneformålet. De foreslåtte refe-

ranseområdene ligger i områder som i dag er svært lite besøkt.

Uansett hvilket alternativ man til slutt lander på, vil størstedelen av naturreservatene være åpne for forskere, turister og lokalbefolkning på samme måte som i dag.

I begrunnelsen for spørsmålet vises det også til at Norsk Vitenskapsakademi for Polarforskning har foreslått en uavhengig faglig kvalitetskontroll av forarbeidet for forslaget til forvaltningsplan, og at dette er avvist av meg.

Saken vil med det første bli sendt på bred høring fra Sysselmannen. Gjennom denne høringen vil også interesserte parter som ikke har vært med i prosessen med utarbeidelse av forvaltningsplanen, få mulighet til å uttale seg og komme med innspill. Jeg ser på denne bakgrunn ikke noe behov for en egen granskningsgruppe for å kontrollere den faglige kvaliteten til forarbeidene for forvaltningsplanen, slik Norsk Vitenskapsakademi for Polarforskning har tatt til orde for. Etter mitt syn er høringsrunden den naturlige prosessen for å innhente synspunkter på dette.

SPØRSMÅL NR. 1620

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«For blant annet skogfylket Hedmark vil økt kapasitet på lastebiler bety mye for den totale næringsinntjening.

Hvor langt har man kommet i arbeidet med å øke totalvekt og lengde på tømmerbiler?»

Svar:

Jeg viser til svar til representanten av 25. mai 2012 på spørsmål nr. 1405.

I svaret ble det opplyst at Vegdirektoratet er i sluttfasen av en pågående revisjon av kapittel 5 i forskrift om bruk av kjøretøy, som angir de største tillatte vekter og dimensjoner for enkeltkjøretøy og vogn-tog på offentlig veg i Norge. Direktoratet har opplyst meg om at de har som mål å sende ut høringsbrev i løpet av juli 2012.

SPØRSMÅL NR. 1621**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 22. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Mange steder som for eksempel på Flisa, er det skiltet med ordet Riksgrensen i retning Sverige. Mange turister har aldri hørt om "stedet" Riksgrensen.

Hvorfor skiltes det ikke i dette tilfellet med Sverige, når det er det egentlig betyr?»

Svar:

Vegvisningsskiltingen i Norge er bygd opp etter et system som er basert på kontinuitet. Avstandsskilt

anvendes for å vise avstand fram til et sted/mål lenger fremme på reiseruten, og det settes opp stedsnavnsskilt som bekreftelse når målet er nådd. Som mål brukes byer og tettsteder, og andre punkt som er enkle å stedfeste. «Sverige» blir et lite presist begrep i denne sammenheng, og man er kommet frem til at «Riksgrensen» er et bedre og mer nøyaktig mål å vise avstand frem til. Det skiltes for øvrig på samme måte i Sverige inn mot grensen mot Norge.

SPØRSMÅL NR. 1622**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 22. juni 2012 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Viser til svar datert 4/6-12. Jeg oppfatter dette svaret slik at Norsk kulturråd "lever sitt eget liv" uten at ansvarlig statsråd har noe som helst ansvar for hva Norsk kulturråd finner på, selv om bevilgninger går til aktiviteter som er egnet til å gi et ondt regime økt autoritet.

Betyr dette at Norsk kulturråd f.eks. kan gi støtte til å sende en kulturdelegasjon til Syria for å utveksle

kultur med det syriske regimet uten at ansvarlig statsråd har mulighet til å stanse dette?»

Svar:

Som det fremgår av mine tidligere svar, ønsker jeg ikke politisk styring av de kunstfaglige vurderingene som foretas i Norsk kulturråd. Jeg har tillit til at rådet har den faglige kompetansen som kreves for å vurdere om et kunstprosjekt er støtteverdig.

SPØRSMÅL NR. 1623**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 26. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Både innenfor psykisk helse og rus opplever mange at langtidsbehandling mangler. Pasienter som har behov for mer enn et korttidsopphold ender ofte opp med mange akuttinnleggelser. Ofte skrives pasi-

enter ut etter slike korttidsopphold uten oppfølgings tiltak/ettervern. Mange av disse pasientene er svært syke, og altfor mange ender opp med å ta sitt eget liv. Dette er hjertesukk som ulike pårørende jevnlig kommer med.

Hva kan statsråden gjøre for at hjelpeapparatet gir helhetlige opplegg for pasienter som trenger det?»

BEGRUNNELSE:

Det er ikke alltid snakk om at langtidsbehandlingen nødvendigvis må skje gjennom svært lange institusjonsopphold, men for noen vil dette være det beste. Problemstillingen er at altfor mange ikke får den nødvendige langtidsbehandlingen de trenger, f.eks. et godt tilrettelagt ettervernstilbud, det være seg via DPS eller kommune, avhengig av behov. Ungdommer som går fra barn til voksen ved fylte 18 år er en særdeles utsatt gruppe. Jeg ønsker å eksemplifisere med et hjertesukk jeg fikk for kort tid siden, og som dessverre ikke er enestående.

Det dreier seg om en ungdom med psykisk sykdom som bla er selvskadende og suicidal. Hittil har vedkommende hatt behandling innen BUP, men etter fylte 18 år har de avsluttet behandlingen der. DPS har gitt avslag, de mener denne pasienten skal ferdigbehandles i BUP, hvilket altså ikke skjer, pasienten er for gammel, sies det der. Denne pasientens tilværelse er nå flere akuttinnleggelser i voksenpsykiatrisk avdeling, ofte med utskriving til inntil dagen derpå eller etter noen dager pasienten er alene, i en desperat selvskadende tilstand, og trenger langtidshjelp. Denne pasienten har altså mistet sine tilbud i BUP, DPS har gitt avslag, og voksenpsykiatrien tar kun imot akutt til korttidsopphold og uten videre opplegg.

Vi kjenner alle til pasientrettighetsloven, klageadganger, intensjoner i samhandlingsreformen, forpliktende avtaler mellom spesialisthelsetjenesten og kommunen. Men altfor mange er for syke til å kunne klage eller kreve sin rett. Jeg håper helseministeren kan peke på om det virkelig er slik at alle hjelpeinstanser hver for seg kan unnlate å bidra til helhetlig behandling. Det er vanskelig å vite hvilken av disse instansene som har virkelig ansvar for å ta initiativ til et helhetlig opplegg, når pasienten nylig er fylt atten og er blitt "kastet ut" av det behandlingsapparatet som hittil har hjulpet- nemlig BUP.

Svar:

Jeg deler representanten Dāvøys bekymring for de personer med omfattende psykisk lidelse og rusmiddelproblematikk som ikke har et etablert oppfølgingsopplegg, og hvor familie og nettverk mangler - evt. ikke har mulighet til tale personens sak.

Når det er sagt, vil jeg understreke at det etter årsskiftet ikke er opp til tjenestene selv å avgjøre om det skal gis koordinerte, langvarige tjenester til de som trenger det. Dette er de nå pålagt å gjøre av eget initiativ, og de skal gjøre det i samarbeid med andre berørte etater såfremt dette er nødvendig for å sikre adekvat oppfølging i det enkelte tilfelle. Både kommuner og helseforetak har i dag lovhemlet plikt til å ta

et helhetlig ansvar for innbyggernes behov for helse- og omsorgstjenester når dette er nødvendig. Bl.a. skal både spesialisthelsetjenesten og kommunehelsetjenesten sørge for koordinering av hjelpetilbudet på tvers av etatene, jf. for eksempel lov om kommunale helse- og omsorgstjenester m.m. § 7-1 om individuell plan og lov om spesialisthelsetjenesten m.m. § 2-5 a om koordinator.

Når det gjelder ungdommer som mottar behandling i psykisk helsevern for barn og unge, fremgår det av veileder for poliklinikker i psykisk helsevern for barn og unge (IS-1570, 2008) at "Det bør legges til rette for at unge med tilbud i poliklinikker i psykisk helsevern for barn og unge, også etter fylte 18 år, kan beholde sin behandler i de tilfeller der det er etablert et tillitsforhold, og de unge selv ønsker det. Dette tilbudet bør kunne gis inntil fylte 23 år. I det psykiske helsevernet for barn og unge bør det utvises fleksibilitet som gjør at man kan følge opp ungdom etter fylte 18 år når det er grunn til å anta at pasienten vil være ferdigbehandlet innen relativt kort tid (1–6 måneder), eller når det foreligger særskilte grunner knyttet til samarbeidet med skole, barneverntjeneste e.l. Ungdommer som nærmer seg 18 år og som man ved henvisning antar trenger langvarig oppfølging, bør evt. henvises direkte til distriktpsikiatrisk senter (DPS)." Jeg forutsetter at veilederen legges til grunn for helseforetakenes praksis på dette området.

Som representanten Dāvøy er kjent med har pasienter med psykisk lidelse ofte også problemer knyttet til bruk av rusmidler. Det er derfor av avgjørende betydning at tjenestene til pasienter med sammensatte lidelser blir tilrettelagt på en slik måte at de er tilpasset de sammensatte lidelsene disse pasienten har. Likeledes er det avgjørende at tjenestene ytes så lenge pasienten har behov for det. Ingen er tjent med at pasienter skrives ut av en institusjon før det er foretatt en vurdering av om dette er forsvarlig og at nødvendige oppfølgningstjenester er klare til å overta ansvaret for det videre forløp. Jeg vil samtidig understreke at lengden på en døgnbehandling skal være basert på en individuell vurdering i hvert enkelt tilfelle.

I denne sammenhengen kan jeg også nevne at Helse Sør-Øst RHF i sin nylig gjennomførte anskaffelsesprosess på rusfeltet har understreket følgende i informasjonsskrivet til alle tilbyderne:

"Behandling bør tilrettelegges uavhengig av om pasienten til tider avbryter behandlingen. Dette medfører at behandlingen ikke blir sammenhengende for alle pasienter, og at man tilrettelegger for at noen pasienter trenger gjentatte behandlingssekvenser. Det er av stor betydning at den kommunale innsatsen hele tiden er tilstede."

Jeg trekker dette frem for å tydeliggjøre at Helse Sør-Øst RHF gjennom sin anskaffelse legger til grunn at pasienter kan komme tilbake, dersom de, av ulike årsaker selv velger å avbryte en behandling.

Representanten Dāvøys beskrivelse av en ungdom som etter fylte 18 år har hatt flere akuttinnleggelser, der oppholdene har vært korte og med mangelfull oppfølging etter utskrivning, er ikke i tråd med ovennevnte føringer. En av hovedgrunnene til innføringen av samhandlingsreformen var nettopp at spesialisthelsetjenesten og kommunene sammen må

sørge for at alle pasienter som har behov for oppfølging etter opphold i spesialisthelsetjenesten, skal få et tilbud i kommunen. Ved behov skal overgangen mellom nivåene og den videre oppfølging skje i samarbeid med spesialisthelsetjenesten (BUP, DPS, ambulante team mv.).

SPØRSMÅL NR. 1624

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 23. juli 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hva blir gjort for å likebehandle innbyggerne i Vågstranda i Møre og Romsdal som er innelåst på alle sider av svært dyre bomstasjoner slik at de ikke kommer i en helt annen økonomisk situasjon enn løsninger en har funnet i andre bompengeprojekt?»

BEGRUNNELSE:

Eksportveien E 136 i Møre og Romsdal og prosjektet Vågstrandstunellen og Tresfjordbrua blir gjennomført som bompengeprojekt og fører til at innbyggerne i Vågstranda kommer i en helt inntengt posisjon i forhold til bompenger. Dette gjelder kommunale tjenester, handel og fritidsaktiviteter m.m. Dette gjør denne vesle bygda unik i forhold til lignende bompengeprojekt en kjenner til. En frykter også at inntektene fra Vågstrandbommen vil subsidiere Tresfjordbrua, ei bru som i hovedsak er til nytte for andre enn innbyggerne i Vågstranda. Det foreligger også usikkerhet om beløpsgrensa for å oppnå 50 % rabatt på forskuddsbetaling bom. Innbyggerne i Vågstranda kommer med andre ord i en helt spesiell økonomisk situasjon i motsetning til de som bor på Bergsøya som får spesialrabatt på Krifast og ikke minst innbyggerne på Klett og Være som har fått innvilga fullt fritak for å nå kommunale tjenester og andre servicefunksjoner. Hva er lovhjemmel og bakgrunn for så ulik behandling og konklusjon med innvilga spesialordning for den ene, men ikke den andre.

Svar:

Et av de bærende prinsipper ved innkreving av bompenger er nytteprinsippet. Det inne- bærer at de som betaler bompenger, skal ha nytte av det aktuelle vegprosjektet det innkreves penger til. Likeledes må de som har nytte av et vegprosjekt, også være med å betale. Jeg viser i denne forbindelse til drøfting i

St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal Transportplan 2010-2019.

Vegdirektoratet er delegert takstmyndighet i bompengesaker, innenfor de rammer som følger av Stortingets behandling av saken og vedtatte takstretningslinjer. I henhold til takstretningslinjene gis det generelt fritak for gående, syklende, passasjer i bil, motor- sykler, elektrisk drevne biler, biler drevet av hydrogen og kollektivtransport i rute. De generelle fritaksordningene omfatter imidlertid ikke fritak for å kunne nå kommunale tjenester eller andre servicefunksjoner. I enkelte bompengoordninger har det etter søknad likevel blitt gitt individuelle fritak. Det har hovedsakelig vært begrunnet med at enkeltpersoner ikke får nytte av bompengene som betales/og eller får en urimelig belastning som følge av bompengennekningen.

Situasjonen for beboerne på Vågstranda ble vurdert særskilt i fremlegget til Stortinget, jf. Prop. 80 S (2011-2012) og Innst. 289 S (2011-2012). Det ble i departementet sin behandling lagt til grunn at Vågstranda vil ha nytte av prosjektet og at et fritak for innbyggerne på Vågstranda ved passering av bomstasjonen ved Vågstrandtunnelen ville bryte med nytteprinsippet. Et slikt bompengefritak ble også vurdert å være relativt omfattende, noe som ville kunne svekke finansieringen av prosjektet. Et fritak for innbyggerne på Vågstranda kan heller ikke sammenlignes med andre saker der fritak har blitt gitt for et begrenset omfang av enkeltpersoner som har hatt liten nytte av prosjektet.

Etter min vurdering har innbyggerne på Vågstranda blitt behandlet på samme måte som andre lokalsamfunn i tilsvarende situasjon. Gjennom Prop. 80 S (2011-2012) og Innst. 289 S (2011-2012) ble det lagt til grunn et takst- og rabattsystem som vil være til gunst for den lokale trafikken på strekningen.

SPØRSMÅL NR. 1625**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 22. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil justis- og beredskapsministeren redegjøre for hvorfor Europarådets "Convention on Laundering, Search, Seizure and Confiscation of the Proceeds from Crime and the Financing of Terrorism (ETS No. 198)" ikke er ratifisert, og når regjeringen har til hensikt å få denne ratifisert?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Europarådet så har Norge fortsatt ikke ratifisert konvensjon om hvitvasking, ransaking, beslag og inndragning av utbytte av straffbare handlinger og

finansiering av terrorisme (ETS No. 198). Ifølge tidligere justisminister Knut Storbergets svar til undertegnede på spørsmål Dokument nr. 15:1635(2010-2011) datert 24.juni 2011 så lå alt til rette for at konvensjonen kunne ratifiseres i løpet av 2011.

Svar:

Ratifikasjon av ovenfor nevnte konvensjon gjør det nødvendig å avklare hvilke forpliktelser konvensjonen oppstiller og eventuelt hvilke lovtiltak som må gjennomføres. Jeg vil gå videre med ratifikasjonsspørsmålet etter at dette er avklart.

SPØRSMÅL NR. 1626**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 25. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil statsråden gjøre en ny vurdering på hvorvidt det vil være mer hensiktsmessig å bruke eksisterende ledig bygningsmasse i Vardø sentrum til det nye politiattestkontoret i stedet for å utvide Vardø politistasjon?»

BEGRUNNELSE:

Vardø har slitt med nedgang i både arbeidsplasser og fraflytting. Politiattestkontoret skal legges til Vardø, noe som medfører behov for flere kontorer.

Vardø har mange ledige bygninger, mange av historisk verdi, som egner seg godt for de nye offentlige arbeidsplassene. Det er bestemt at Politistasjonen i Vardø skal bygges ut for å kunne romme de nye arbeidsplassene. Det er Statsbygg som skal stå for utbyggingen. Det vil være mer samfunnsøkonomisk lønnsomt å bruke eksisterende bygningsmasse og dette ønskes også de fleste innbyggerne i byen fordi det vil skape mer aktivitet i bykjernen.

Svar:

Ved sentralisering av utstedelse av politiattester i Vardø, er det naturlig at en først benytter eksisterende lokaler.

Det er ikke avgjort hvor mange stillinger som endelig vil bli etablert ved det nye politiattestkontoret. De ledige arealene i eksisterende politibygge vil bli ombygget, tilpasset og oppgradert i samsvar med behovene til det nye politiattestkontoret og vil kunne romme inntil 25 nye arbeidsplasser. Østfinnmark politidistrikt har inngått kontrakt for ombygging i eksisterende areal hvor de ansatte får en naturlig tilhørighet til allerede etablerte politiarbeidsplasser i Vardø.

Det er på bakgrunn av ovennevnte ikke hensiktsmessig å gjøre nye vurderinger i forhold til valg av bygningsmasse.

SPØRSMÅL NR. 1627**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 28. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hvordan kan en lege uten autorisasjon eller lisens få lov til å fortsette sin praksis som rådgivende lege i et forsikringsselskap, som det offentlige kjøper tjenester fra, og hvordan kan da et slikt avslag på yrkesskade være gyldig i tillegg til at Nav har avslått søknaden med utgangspunkt i denne vurderingen, uten at det er foretatt noen form for bakgrunnssjekk fra Nav, mens informasjonen blir kjent via andre instanser?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har mottatt en henvendelse fra en person som har fått avslag på vedtak om yrkesskade fra Nav, der årsaken er at forsikringsselskapets lege ikke godkjenner skaden. Dette omhandler yrkesskade grunnet dårlig innemiljø og sopp i et av kommunens egne bygg, der denne personen er ansatt. Forsikringsselskapet har valgt å bruke en lege som er 75 år, og som dermed ikke har autorisasjon eller lisens, noe vedkommendes kommune også har reagert på. Denne legen har vedtatt at det ikke foreligger en yrkesskade, til tross for manglende autorisasjon eller lisens får denne perso-

nen lov til å utføre sin legegjerning gjennom et forsikringsselskap, som et offentlig organ benytter seg av.

Svar:

Jeg vil understreke at Arbeids- og velferdsetaten ikke skal fatte vedtak på grunnlag av uttalelser fra leger som ikke har gyldig autorisasjon eller lisens. Dette gjelder både i de tilfeller der etaten fatter vedtak på grunnlag av etatens egne rådgivende leger, eller i de tilfeller uttalelser fra forsikringsselskapets lege tillegges betydning.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har informert meg om at etaten ikke er kjent med i hvilken grad enkelte forsikringsselskap benytter leger som på grunn av alder eller andre årsaker ikke har autorisasjon eller lisens. Etaten har heller ikke mandat til å gi retningslinjer om slike forhold.

Arbeids- og velferdsetaten vil kunne ta saken opp til ny vurdering siden saken kan være beheftet med feil som kan ha betydning for utfallet. Dette forutsetter at personen det gjelder, retter en henvendelse til etaten.

SPØRSMÅL NR. 1628**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Svein Harberg****Besvart 22. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Kan en bruker få avslag på søknad om bilstønad kun fordi et tidligere tilskudd ennå ikke er helt avskrevet, selv om den helsemessige situasjonen til bruker har endret seg?»

BEGRUNNELSE:

Da bruker sist fikk innvilget stønad var avskrivningsperioden 9 år. Dette ble noen år etter innvilget stønad endret til 11 år. 10 år etter innvilgelse søker bruker på bakgrunn av forverret helsetilstand om nytt tilskudd, som blir avslått med henvisning til at bilstønad avskrives over 11 år.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om hvorvidt det kan gis stønad til gjenanskaffelse av bil før utløpet av brukstiden når den helsemessige situasjonen til bruker har endret seg. Jeg kjenner ikke til den konkrete saken representanten viser til, men vil på generelt grunnlag redegjøre for regelverket. Etter forskrift om stønad til motorkjøretøy (bilforskriften), jf. lov om folketrygd kapittel 10, kan det gis stønad til ny bil etter 11 år dersom bilen skal avhjelpe transportbehovet i dagliglivet. Er bilen gitt for å skulle dekke behovet for transport i forbindelse med arbeid, kan det gis stønad til ny bil etter 8 år. Kravet om brukstid på hhv. 11 og 8 år gjelder for alle nye søknader om stønad til bil, og

gjelder uavhengig av om brukstidskravet var et annet forrige gang bruker fikk stønad.

Det ble i april 2003 innført en ny stønadsordning, som skiller mellom stønad til ordinær personbil (gruppe 1) og spesialtilpasset kassebil (gruppe 2). Det er her gitt unntak fra kravet om brukstid. Unntaket er noe ulikt utformet avhengig av om man har stønad til bil i gruppe 1 eller 2. Brukere som ikke er avhengig av å stige inn og ut av bilen via heis eller rampe får et tilskudd til bil, og kjøper selv en type bil som passer for seg (gruppe 1). For disse brukerne kan det gjøres unntak fra kravet til brukstid dersom bruker senere blir avhengig av heis eller rampe for inn- og utstigning. Bruker fyller da vilkårene for et rente- og avdragsfritt lån til spesialtilpasset kassebil (gruppe 2). Dersom det oppstår andre endringer i brukers helsetilstand som gjør at nåværende bil ikke passer, kan bruker selv bytte bilen ut med en annen bil som er mer hensiktsmessig. Det kan også gis stønad til spesialtilpasning av bil der dette er nødvendig som følge av endringer i brukerens helsetilstand.

Brukere som får stønad til bil i gruppe 2 får for midlet en bil fra arbeids- og velferdsetaten, og kan ikke selv velge å selge bilen og kjøpe en ny hvis den ikke lenger er hensiktsmessig. Ved endringer i helsetilstand vil det som regel være mulig å foreta en tilpasning av bilen i tråd med nytt behov. Hvis dette ikke er mulig, kan det gis stønad til ny bil. Før 2003 ble all bilstønad gitt som rente- og avdragsfrie lån til en bestemt bil som ikke fritt kan byttes ut av bruker. Det er derfor i etatens retningslinjer åpnet for at brukere som fikk bil før april 2003 kan få stønad til ny bil før kravet til brukstid er nådd, dersom endringer i helsetilstanden gjør det absolutt nødvendig med en annen type bil, selv om vilkårene for bil i gruppe 2 ikke er oppfylt.

Som jeg har redegjort for er det innenfor regelverket adgang til å gi ny stønad til bil før brukstiden er utløpt i visse tilfeller. Hvorvidt det på grunn av endret helsetilstand er nødvendig med en ny bil, ev. en spesialtilpasning av bilen vedkommende allerede har, må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle.

SPØRSMÅL NR. 1629

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 22. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det vises til Dokument nr. 15:976 (2011-2012). Undertegnede er klar over at ulike typer skattelettelser gir ulik effekt på ulike faktorer. Mitt konkrete spørsmål var hvordan 5 mrd. kr i skattelettelse brukt på økt bunnfradrag vil slå ut i økonomien. Jeg antar regjeringen har modeller som kan gjøre slike beregninger, siden man i mange debatter har veldig klare standpunkter på om man liker en skattelettelse eller ikke.

Hva sier regjeringens modeller blir resultatet om man gjennomfører lettelser i bunnfradrag med proveny 5 mrd. kr?»

Svar:

Det er gjort rede for de makroøkonomiske virkningene, herunder etterspørsels-stimulansen, av en skattelettelse på 5 mrd. kroner uten inndekning i svar på spørsmål nr. 976 fra representanten Christian Tybring-Gjedde. Nedenfor gjøres det rede for de strukturelle virkningene på arbeidstilbudet av en skattelettelse gjennom økt bunnfradrag.

I artikkelen "Effekter av dynamisk skattepolitikk", skrevet av SSB-forskerne Ådne Cappelen, Zhiyang Jia, Runa Nesbakken, Joakim Prestmo og Thor O. Thoresen og publisert i Samfunnsøkonomen nr. 4 i 2010, analyseres virkningen av å øke personfradraget med 6 000 kroner i klasse 1 med utgangspunkt i skattereglene for 2009. Dette gir en "atferdsfri" eller "statisk" provenyvirkning på om lag 5 mrd. kroner i 2009. Endringen antas å være permanent og motvirkes ikke av andre tiltak for å balansere budsjettet.

Virkningen av skatteendringen analyseres i SSBs mikro simuleringsmodell LOTTE-Arbeid, som også benyttes av departementet. LOTTE-Arbeid gir anslag på proveny- og fordelingseffekter av endringer i skattesystemet når det tas hensyn til at skatteendringer påvirker arbeidstilbudet for lønnstakere.

Analysen til Cappelen m.fl. viser at en økning i personfradraget med 6 000 kroner vil redusere gjennomsnittlig arbeidstid med 0,2 timer per år. Antall personer i arbeid vil ikke bli påvirket av skatteendringen. Den samlede virkningen av å øke personfradraget med 6 000 kroner vil dermed være et fall i arbeidstilbudet på om lag 300 000 timeverk per år. Det-

te innebærer en selvfinansieringsgrad på minus 1 prosent.

En økning i bunnfradragene vil redusere marginals-katten i et mindre inntektsintervall på lave inntekter. Den reduserte marginals-katten vil isolert sett føre til økt arbeidstilbud fra personene i dette inntektsintervallet. Dette er substitusjonsvirkningen. En økning i bunnfradragene vil i tillegg redusere gjennomsnittsskatten for alle skattytere som har inntekt i eller over det inntektsintervallet som får endret marginalskatt. Redusert gjennomsnittsskatt innebærer økt disponibel inntekt. Noe av den økte inntekten vil bli tatt

ut i økt fritid, dvs. redusert arbeidstilbud. Dette er inntektsvirkningen. En økning i bunnfradragene vil gi relativt få personer redusert marginals-katt mens svært mange personer vil få redusert gjennomsnittsskatt. Dette innebærer at selv om inntektsvirkningen per person kan være liten, så vil den på aggregert nivå være relativt betydelig. I tilfellet med økt personfradrag anslås inntektsvirkningen å være sterkere enn substitusjonsvirkningen. Den samlede virkningen av skatteletten på arbeidstilbudet vil derfor være negativ, slik analysen til Cappelen m.fl. viser.

SPØRSMÅL NR. 1630

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 25. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I svar på spørsmål 1419 (2011-12) sier finansministeren at et helhetlig budsjett ivaretar hensyn til balansert utvikling i økonomien. Det skapes et inntrykk av at all statlig pengebruk skjer innenfor budsjettet. Det er et faktum at staten i snitt bruker ca 30-40 mrd kr utenfor statsbudsjett.

Når så store summer går utenfor handlingsregelen, hvordan kan man da sikre at man ivaretar en balansert utvikling i økonomien?»

Svar:

I tråd med bevilgningsreglementet vedtatt av Stortinget i 2005, inneholder budsjettet "alle statlige utgifter og inntekter knyttet til virksomheter og tiltak som får sine utgifter og inntekter fastsatt ved Stortingets bevilgningsvedtak". Budsjettet inneholder således også poster som ikke omfattes av handlingsregelen.

Handlingsregelen innebærer at det oljekorrigerte underskuddet på statsbudsjettet over tid skal være lik forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland, beregnet til 4 pst. av fondskapitalen. Det oljekorrigerte budsjettunderskuddet dekkes ved en overføring til statsbudsjettet etter vedtak i Stortinget i forbindelse med behandlingen av nysaldert budsjett. Det oljekorrigerte budsjettunderskuddet omfatter alle statsbudsjettets inntekter og utgifter før lånetransaksjoner og utenom petroleumsvirksomhet.

Handlingsregelen legger til rette for en balansert utvikling i norsk økonomi:

- Statsbudsjettet skjerms fra virkningene av svingninger i petroleumspriser. Innbetalingene fra petroleumsvirksomheten til staten plasseres i Statens pensjonsfond utland, mens det over tid er den forventede realavkastningen som skal brukes. Dermed får kortsiktige endringer i olje- og gasspriser lite å si for budsjettpolitikken, samtidig som petroleumsformuen også kommer framtidige generasjoner til gode.
- Handlingsregelen legger til rette for en gradvis innfasing av petroleumsinntekter, i takt med veksten i fondet. Ved store endringer i fondskapitalen, eller i forhold som påvirker det strukturelle, oljekorrigerte underskuddet, skal konsekvensene for bruken av petroleumsinntekter jevnes ut over flere år. En jevn innfasing av petroleumsinntektene bidrar til å redusere faren for brå og store omstillinger mellom konkurranseutsatte og skjermede næringer.
- De automatiske stabilisatorene i budsjettet får virke. Den løpende bruken av petroleumsinntekter måles ved det strukturelle, oljekorrigerte underskuddet, og ikke det oljekorrigerte underskuddet. Dette innebærer at overføringene fra fondet til budsjettet tillates å øke når skatteinntektene faller i en lavkonjunktur, mens det er omvendt i en høykonjunktur. På den måten skjerms budsjettets utgiftsside fra konjunkturelle svingninger i skatteinntektene.
- Handlingsregelen åpner for at budsjettpolitikken kan benyttes til å stabilisere produksjon og sysselsetting. I perioder med høy ledighet kan en

bruke mer enn forventet realavkastning av fondskapitalen for å stimulere produksjon og sysselsetting. Motsatt kan det være behov for å holde igjen i finanspolitikken i perioder med høy aktivitet i økonomien.

- Handlingsregelen og fondskonstruksjonen bidrar til å stabilisere markedet for norske kroner. Gjennom oljefondet blir en stor del av statens inntekter fra olje og gass investert i utlandet. Ved at valutainntektene plasseres i utlandet, legges det til rette for bedre balanse i markedet for norske kroner. Virkningen på kronekursen av svingninger i oljeprisen dempes.
- Handlingsregelen bidrar til forutsigbarhet om bruken av petroleumsinntekter i norsk økonomi. På den måten støtter rammeverket for finanspolitikken opp under pengepolitikken og legger et grunnlag for stabile forventninger, bl.a. i valuta-markedet.

Statlige lånetransaksjoner og statens utgifter til petroleumsvirksomhet omfattes ikke av de rammene handlingsregelen setter. Også endringer i slike poster vil kunne påvirke aktiviteten i norsk økonomi. Som støtte for Regjeringens vurderinger av budsjettets innretning utarbeides det derfor anslag for utviklin-

gen i norsk økonomi, jf. omtale i nasjonalbudsjettene.

Siden 2001 har bruken av oljeinntekter svingt rundt 4-prosentbanen, jf. figur 3.2A i Revidert nasjonalbudsjett 2012. Under lavkonjunkturen på begynnelsen av tiåret og under finanskrisen i 2009 lå bruken av oljeinntekter over 4-prosentbanen. Tilsvarende lå bruken av oljepenger lavere enn 4-prosentbanen under høykonjunkturen forut for finanskrisen. I 2011 og 2012 er bruken av oljeinntekter igjen brakt under 4-prosentbanen, av hensyn til kronekursen og konkurranseutsatte virksomheter. Bruken av oljeinntekter har således bidratt til å stabilisere den økonomiske utviklingen, i tråd med handlingsregelen.

Utviklingen i norsk økonomi har vært god de siste årene. Etter tilbakeslaget under finanskrisen har det nå vært vekst i fastlandsøkonomien rundt det normale i ni kvartaler. Sysselsettingen har tatt seg godt opp. Ledigheten utgjør rundt 3¼ pst. av arbeidsstyrken. Dette er klart lavere enn gjennomsnittet for de siste 25 årene og langt under nivåene i de fleste andre industriland. Utfordringen framover er å ta vare på disse gode resultatene i en situasjon der usikkerheten i internasjonal økonomi er betydelig. Vårt viktigste forsvarsverk i denne situasjonen er en fortsatt god styring av egen økonomi.

SPØRSMÅL NR. 1631

Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 25. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Avinor er et helstatlig selskap som har ansvaret for flyplasser i Norge, og opptrer som en uavhengig økonomisk enhet.

Hvor stor andel av flyrelaterte avgifter er øremerket som inntekt til Avinor?»

Svar:

Avinor AS er et statlig heleid aksjeselskap. Samferdselsdepartementet er ansvarlig eierdepartement. Selskapet har to primære virksomhetsområder: Drift av et landsomfattende nett av lufthavner for sivil luft-

fart, samt drift av flysikringstjeneste for sivil og militær luftfart. Selskapet skal i størst mulig grad være selvfinansierende gjennom inntekter fra hovedvirksomheten og annen forretningsvirksomhet i tilknytning til lufthavnene. Flyselskapene betaler for å bruke Avinors lufthavn- og flysikringstjenester gjennom avgifter som blir fastsatt av Samferdselsdepartementet. Inntektene fra disse avgiftene tilfaller i sin helhet Avinor. CO₂-avgift på mineralolje som benyttes i innenriks luftfart er en særavgift, og inntekter fra slike avgifter tilfaller statskassen.

SPØRSMÅL NR. 1632**Innlevert 15. juni 2012 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det vises til svar på spørsmål 1419 (2011-2012), hvor statsråden hevder at inndragning av kjøpekraft gjennom eksisterende bompengeprojekter gjør at ytterligere prosjekter kan realiseres uten press i norsk økonomi. Ut fra et "marginal perspektiv" er dette urelevant, fordi den eksisterende kjøpekraftinndragningen uansett vil finne sted, men effekten av et ekstra nytt prosjekt vil påvirke press i økonomien der og da.

Mener statsråden at Ryfast-utbygging ikke vil ha vesentlig presseffekt i norsk økonomi?»

Svar:

Gjennom bompengeselskapene skjer både en inndragning av kjøpekraft og finansiering av store prosjekter. For de enkelte bompengeprojektene vil ikke inndragning av kjøpekraft og investeringer sammenfalle i tid. Det er imidlertid nå bygget opp en stor portefølje av bompengefinansierte prosjekter. På aggregert nivå vil det derfor være sammenheng mellom tidspunktene for inndragning av kjøpekraft gjennom bompengeneinnkreving og gjennomføring av bompengefinansierte veginvesteringer.

SPØRSMÅL NR. 1633**Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 21. juni 2012 av fungerende landbruks- og matminister Peder Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Landbruket rammes dessverre av alt for mange ulykker.

Hvorfor gjøres det ikke mer for å redusere denne tragiske utviklingen?»

Svar:

Det er korrekt og det er beklagelig at landbrukssektoren er belastet med mange ulykker. Tall fra Arbeidstilsynet viser at det i tiårsperioden 1999- 2008 omkom 120 personer etter arbeidsskader i landbruket. Samtidig har oppslutningen om landbrukets HMS-tjeneste endret seg lite de siste årene.

På denne bakgrunn ble det i jordbruksoppgjøret 2009 vedtatt å igangsette et arbeid med å gjennomgå organisering og arbeidsmetoder i landbrukets HMS-aktivitet. Jordbruksavtalepartene, Landbrukets HMS-tjeneste og Stiftelsen KSL Matmerk deltok i arbeidet, som resulterte i rapporten Helse, miljø og sikkerhet i landbruket – Organisering og arbeidsformer.

Rapporten ble behandlet i jordbruksoppgjøret våren 2010 og rapportens anbefalinger er fulgt opp, bl.a. gjennom nasjonalt samarbeidsforum for HMS i landbruket, under ledelse av landbruks- og matministeren. Forumet møtes to ganger i året.

Jeg mener det er nødvendig å øke kunnskapen om HMS og ulykker i landbruket. Forskning på HMS i

landbruket prioriteres derfor innenfor rammen av jordbruksavtalens forskningsmidler.

Et godt og sikkert arbeidsmiljø er et ansvar for hver enkelt næringsaktør. Det er en god investering for hver enkelt bedrift og det er god samfunnsøkonomi. For landbruket innebærer det at et systematisk HMS-arbeid må prioriteres både i næringen som helhet, og på den enkelte gård.

Alle aktørene som kan bidra til styrking av HMS-arbeidet i landbruket må ta ansvar og være med på en felles mobilisering for å redusere antallet ulykker. Den landsdekkende kampanjen Trygghet og helse i landbruket som nylig ble åpnet på Eidsvoll, og som støttes med en million kroner over jordbruksavtalen, vil være et viktig bidrag i arbeidet med å få ned antallet ulykker.

I løpet av kampanjeperioden 2012 – 2013 skal det arrangeres om lag 700 fagarrangement over hele landet med følgende tema: Trygg bruk av traktor, sikrere håndtering av store dyr, brann og brannsikring, reduksjon av eksponering for støv i arbeidsmiljøet, reduksjon av fallfarer og trygghet i skogen. Landbrukets HMS-tjeneste er faglig ansvarlig for kampanjen.

Jeg har store forventninger til at tiltakene nevnt ovenfor skal gi resultater, både på kort og noe lengre sikt. Dette arbeidet er viktig og nødvendig, og jeg vil følge nøye med på utviklingen framover.

SPØRSMÅL NR. 1634**Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 25. juni 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hadsel kommune er i ferd med og skal bygge sårt tiltrengte demensboliger. Boligene er tenkt bygd i tilknytting til dagens sykehjem. Det er gjort funn som tyder på at det kan være gamle kulturminner i området. Dette er funn som riksantikvaren mener må utgraves. En utgraving vil ta tid, og ikke minst koste betydelige midler for kommunen.

Mener statsråden det er riktig at kommunen skal måtte bruke så mye midler på en utgraving at utbyggingen av demensboliger settes i fare?»

BEGRUNNELSE:

Hadsel kommune har et akutt behov for demensboliger, og planlegger en slik utbygging i tilknytting til dagens sykehjem. Dette vil være den beste løsningen for både beboere og kommune. Det er gjort funn i området som tyder på tidlig bosetning, og er ifølge riksantikvaren så verdifulle at det må gjøres arkeologiske utgravinger i områder. Ordfører Kjell Børge Freiberg i Hadsel kommune er oppgitt over at sårt tiltrengte demensplasser både blir skjøvet ut i tid, og at kostnadene for utgraving setter byggingen av slike plasser i fare. Freiberg sier til NRK Nordland at man tydeligvis er mer opptatt av ting som ligger i jorden, enn å ta vare på de som har bygd opp kommunen. Spørreeren mener det er uakseptabelt at staten skal sende regningen til kommunene for en utgraving som i verste fall kan føre til at demente personer i Hadsel ikke får det tilbudet de har krav på. Spørreeren mener at statsråden, enten gjennom statsbudsjettet eller med

skjønnsmidler fra fylkesmannen bør dekke de kostnadene Hadsel kommune får ved en slik utgraving.

Svar:

Eg viser til spørsmål frå stortingsrepresentant Svendsen om ein sak i Hadsel i Nordland der Riksantikvaren har stilt krav om at kommunen skal betale for arkeologiske utgravningar i forbindelse med bygging av demensbustader. Dei registrerte kulturminna er automatisk freda etter kulturminnelova, og ein ikkje-fornybar ressurs. Når det gjeld arkeologiske utgravningar vil eg på eit generelt grunnlag vise til føringar om at den som forbrukar felles miljøgodar må kompensere for dette. Innafor kulturminneforvaltninga inneber dette at den som får lov til å fjerne eit kulturminne som er freda direkte i medhald av lova må betale for nødvendig kartlegging og sikring av kunnskap knyta til dei kulturminna som går tapt. Etter kulturminnelova (Lov av 9. juni 1978 nr. 50 om kulturminne) § 10, skal utgiftene til såkalla særskilt gransking av automatisk freda kulturminne dekkast av tiltakshavar. Dette inneber at den som har interesser og fordelar av at tiltaket vert gjennomført må bære utgiftene knytt til det arkeologiske arbeidet. Departementet har for ei tid tilbake endra praksis når det dreier seg om utgifter til arkeologiske arbeider ved gjennomføringa av mindre, private tiltak. Der er hovudregelen no at staten dekker utgiftene fullt ut. Ut over dette har eg ikkje planar om å endre på praksisen for dekning av utgifter i den typen saker som er tatt opp i spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 1635**Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 25. juni 2012 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Det er utarbeidet en Forvaltningsplan for Dovrefjell-Sunndalsfjella, datert 5.juni 2006.

Når vil statsråden ta initiativ til en evaluering av forvaltningen av landskapsvernområdene, herunder spesielt Dovrefjell-Sunndalsfjella, med hensyn til or-

ganisering av forvaltningen og etterlevelse av forvaltningsplanen?»

Svar:

Verneplanen for Dovrefjell - Sunndalsfjella omfattar til saman 11 område. I tillegg til Dovrefjell –

Sunndalsfjella nasjonalpark er det sju landskapsvern-område, eitt naturreservat og to biotopvern-område. Nasjonalparkstyret for Dovrefjell-Sunndalsfjella, som er samansett av representantar frå kommunane og fylkeskommunane, er forvaltningsmynde for desse verneområda. Det har lenge vore ønskje om auka lokal medverknad og lokal forvaltning av verneområda i Noreg. Stortinget starta difor i 1996 forsøk med ulike lokale forvaltningsordningar i fire verneområde. Dovrefjell – Sunndalsfjella var eitt av desse forsøksområda. På bakgrunn av evalueringa og erfaringane frå disse forsøka, gjorde regjeringa framlegg om ein ny modell for forvaltning av verneområda i Noreg. Erfaringane frå forsøket i Dovrefjell-Sunndalsfjella var svært gode, og dei fleste av elementa frå denne ordninga vart difor vidareført i regjeringa sitt framlegg til korleis verneområda burde forvaltast. Eg er svært glad for at Stortinget gjennom handsaming av Prop. 1 S (2009-2010), slutta seg til regjeringa sitt framlegg om ny forvaltningsmodell for nasjonalparkane og dei andre store verneområda. Det er derfor no kommunane, som saman med fylkeskommunane, har ansvaret for forvaltninga av mange av dei største verneområda våre. Eg er stolt og glad over at så mange kommunar har påteke seg det store ansvaret det er å forvalte nasjonalparkane og dei andre store verneområda på vegne av heile nasjonen. Nasjonalparksty-

ret for Dovrefjell- Sunndalsfjella er eit godt døme på dette. Forvaltninga av Dovrefjell-Sunndalsfjella nasjonalpark skal, tilsvarande som alle andre verneområde, forvaltast i samsvar med verneforskrifter og gjeldande forvaltningsplan. Forvaltningsplanen skal konkretisere og utdjupe verneforskriftene, og forvaltningsplanane må alltid liggje innafor ramma av verneforskriftene. Forvaltningsplan for Dovrefjell – Sunndalsfjella er som du peikar på, godkjent i 2006. Denne planen blei utarbeidd av Dovrefjellrådet, da dei var forvaltningsstyresmakt som eitt av dei omtala forsøka med lokal forvaltning. Dette er ein av dei fyrste forvaltningsplanane som er utarbeidd av lokale styresmakter og ikkje av Fylkesmannen. Etter kva eg er kjent med, følgjer nasjonalparkstyret for Dovrefjell-Sunndalsfjella opp forvaltningsplanen på ein god måte. Eg er òg kjent med at nasjonalparkstyret no utarbeider ein tiltaksplan som konkret vil følgje opp forvaltningsplanen med aktuelle skjøtselstiltak, tilrettelegging m.m. i disse verneområda.

Forarbeida til naturmangfaldlova peikar på at det generelt vert lagt opp til revisjon av forvaltningsplanane ca. kvart 5.- til 10. år. Det er forvaltningsstyresmakta, dvs. nasjonalparkstyret, som er ansvarleg for å ta initiativ til å revidere forvaltningsplanen når det blir aktuelt.

SPØRSMÅL NR. 1636

Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. juni 2012 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«I forbindelse med stortingsvalget 2005 skrøt den rød-grønne alliansen av sin verktøykasse for å sikre industrien og industriarbeidsplasser i Norge. Ifølge Klassekampen 7.juni 2012 truer Hydro med å flytte produksjonen av aluminium ut av Norge og til land som Qatar og Kina hvis ikke industrien får bedre rammevilkår i Norge. Det gjelder særlig kompensasjon for CO₂-påslaget i kraftprisen.

Hvilke grep vil statsråden foreta seg for å sikre rammevilkårene for norsk industri og industriarbeidsplasser i Norge?»

Svar:

Gode vilkår for industrien er noe som opptar både meg og regjeringen. Regjeringen har en aktiv politikk for vekst og verdiskaping som er tilpasset indus-

triens utfordringer. Hensynet til konkurranseutsatt industrien står sentralt i regjeringens økonomiske politikk. Vi har som ambisjon at norsk industri også i årene fremover skal være blant de mest ledende innenfor sine bransjer og nisjer i den sterke globale konkurransen. Vi må ha høyproduktive og lønnsomme industribedrifter med god omstillings- og nyskapingsevne.

Nærings- og handelsdepartementet arbeider med et bredt spekter av problemstillinger av betydning for industrien. For aluminiumsindustrien og øvrig prosessindustri er rammevilkårene på kraft- og klimområdet avgjørende. Regjeringen har allerede iverksatt en rekke tiltak for å bedre industriens kraftvilkår, inkludert utbygging av ny kraft, sikring av god kraftbalanse og særskilte tiltak rettet mot kraftintensiv industri.

Regjeringen er opptatt av å beholde en miljø- og

energieffektiv industri i Norge parallelt med utviklingen i klimavirkemidlene. EUs kvotedirektiv åpner for å gi industrien kompensasjon av CO₂-innslaget i kraftprisen. Europakommisjonen offentliggjorde de fastsatte retningslinjene for CO₂-kompensasjon 22.5.2012. Regjeringen har besluttet at det innenfor

rammene av EUs retningslinjer for statsstøtte, skal etableres en ordning for kompensasjon av indirekte kvotekostnader i Norge. Regjeringen vil komme tilbake til utformingen og avgrensningen av en slik ordning.

SPØRSMÅL NR. 1637

Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 25. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Mange steder, blant annet i Hedmark, er det svært mange veiskilt som enten er tilnærmet uleselige, skadet, feilplassert eller unødvendige.

Hvorfor prioriterer man ikke dette arbeidet mer, når dagens situasjon kan skape unødvendige og farlige situasjoner?»

Svar:

En oversikt fra 2010 viser at Hedmark har 31170 trafikkskilt langs fylkesvegnettet og 8743 langs riksvegnettet. Driftsoppgavene knyttet til trafikkskiltene omfatter oppretting, rengjøring, vegetasjonsrydding og inspeksjon av skiltenes tilstand. Alle trafikkskilt eldes med tiden og må skiftes ut etter hvert som synligheten avtar. Utskifting av skilt er en oppgave som gjennomføres i forhold til disponible midler.

Jeg har av Vegdirektoratet fått opplyst at det de siste årene har vært gjennomført «skippertak» innen skiltfornyning for å rette opp forfallet på skilt både

langs riks- og fylkesvegnettet i alle fylkene. I årene 2005 til 2009 ble det skiftet ut skilt for om lag 13 millioner kroner langs riksvegnettet i Hedmark, slik at etterslepet nå er tilnærmet fjernet.

For fylkesvegene er antall slitte trafikkskilt betydelig større. Bare i 2010 ble det på dette vegnettet i Hedmark skiftet ut 2680 trafikkskilt i kategorien «uleselige» til en kostnad av 3 millioner kroner. Langs fylkesvegnettet er det fortsatt skilt som burde vært skiftet ut, enten på grunn av elde, skader eller hærverk. Skilt som er viktig for trafikksikkerheten blir imidlertid løpende skiftet ut.

Jeg er blitt gjort kjent med at vegvesenet arbeider nå med å etablere rutiner som bedre skal sikre en systematisk fornying av skiltparken på fylkesvegnettet. Målet er å utarbeide løpende planer for årlige behov for utskifting og tilhørende budsjetter. Bevilgningssituasjonen på fylkesveger vil her selvsagt være av betydning for hvor høyt dette kan prioriteres i forhold til andre viktige drifts- og vedlikeholdsoppgaver.

SPØRSMÅL NR. 1638

Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 25. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Segway er som kjent et spennende og miljøvennlig elektrisk mikrotransportmiddel som dessverre er forbudt i Norge. Slik var det tidligere også i Sve-

rige, men der endret man loven om vegtrafikkdefinisjoner (2001:559) slik at begrepet "sykkel" med virkning fra 1. oktober 2010 omfattet små elektriske transportmidler.

Vil statsråden på bakgrunn av dette revurdere regjeringens holdning til Segway og den internasjonale utviklingen i retning av miljøvennlige mikrotransportmidler med elektrisk fremdrift?»

BEGRUNNELSE:

Den rød-grønne regjeringens holdning i denne saken hittil har dessverre en trist parallell til det særnorske sosialdemokratiske totalforbudet mot skateboard i perioden 1978-1989. Jeg har forøvrig tidligere tatt opp spørsmålet om bruk av Segway, Go-Ped og andre elektriske transportmidler 20. februar 2009 i skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:755 (2008-2009).

Svar:

Vi bør se positivt på mulighetene for å prøve ut nye typer fremkomstmidler som utfordrer etablerte grenser, og som dermed kan bidra til utvikling av fremtidsrettede transportløsninger. Dette må imidlertid skje innenfor rammer som ivaretar overordnede hensyn til trafiksikkerhet, fremkommelighet og miljø. Som uttalt også i tidligere svar fra samferdselsministeren på spørsmål om samme tema, er det viktig å ta hensyn til de særskilte begrensninger som ligger i

utformingen av dagens veg- og gatenett i Norge, og de konflikter som allerede eksisterer mellom ulike trafikantgrupper. Hensynet til sikkerheten for myke trafikanter må være avgjørende.

Sveriges regelverk om bruk av mikrotransportmidler med elektrisk fremdrift, er blant annet vurdert ut fra det areal hvor det er tillatt å bruke moped. I Sverige tillates som kjent bruk av moped på areal hvor sykling er tillatt. Derfor har de også funnet å kunne innføre en egen undergruppe av sykkel som Segway faller innunder. I Sverige er det for øvrig totalforbud mot sykling på fortau, noe det ikke er her til lands.

På bakgrunn av hvordan veg- og gatenettet er utformet i Norge og hvordan vårt regelverk regulerer bruk av disse arealene, finner departementet det fortsatt ikke trafiksikkerhetsmessig forsvarlig å tillate generell bruk av Segway på offentlig veg. Det gjelder både på selve kjørebanen og på dertil liggende gang- og sykkelareal.

Jeg vil imidlertid innhente en mer fullstendig oversikt over rettstilstanden mht bruk av Segway fra andre land i EØS-området, og deretter vurdere om dette gir grunnlag for endringer.

SPØRSMÅL NR. 1639

Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 23. juli 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«I Stortingets debatt om Ryfast (Prop 109S 2011-2012) tirsdag 12.6.2012 sa statsråden i et av sine innlegg at FrP i et annet samferdselsprosjekt Dovrebane hadde valgt å avvise KS2-tilrådingen. Obligatorisk kvalitetssikring av jernbaneutbyggingen langs Mjøsa ble stoppet. KS1 - altså den første og grunnleggende del av ekstern kvalitetssikring ble droppet. Dette ble gjort like etter at nåværende statsråd overtok.

Kan statsråden bekrefte at KS1 ble stoppet på samme måte som statssekr. Bartnes gjorde i DN 15.12.11?»

BEGRUNNELSE:

Fra referatet hitsettes:

"Så til spørsmålet om KS2. Nei, eg kjenner ingen KS2-rapport som er avvist, men eg veit at det er sjel-

den departementet har gått så tungt inn i ein KS2-rapport. Det er nettopp fordi det her er ein annan faginstans, nemleg dei som er sjølve fagmyndigheita når det gjeld veg, Vegdirektoratet, som har heilt andre avvegingar. Men eg kan på kort tid rekna opp to prosjekt der Framstegspartiet har avvist KS2 si tilråding. Det gjeld for det fyrste U864, men det gjeld òg eit samferdselsprosjekt, nemleg fellesprosjektet langs Mjøsa. Det vart blankt avvist."

Jeg viser til avisoppslag om dette bl.a. i DN 14.12. og 15.12.2011. I Proposisjonen om Fellesprosjekt E6-Dovrebane, utbygging og finansiering - E6 Minnesund - Skaberud - Dovrebane Langset - Kleverud (Prop 13S 2011-2012) henvises det på side 3 til "utvidet ekstern kvalitetssikring av prosjektet" men det opplyses ikke om dette er KS2. Det opplyses ikke om at KS1 IKKE er gjennomført. Hovedkonklusjonen fra "utvidet ekstern kvalitetssikring" er ikke gjengitt. Men - følgende er gjengitt:

"Kvalitetssikrer har påpekt at det kan oppstå utfordringer knyttet til styring av Fellesprosjektet E-6 Dovrebanen. Samferdselsdepartementet vil arbeide videre med å forbedre styringen av prosjektet for å begrense prosjektets usikkerhet."

Jeg sitere fra eget innlegg i debatten 16.12.2011 om Fellesprosjektet:

"Siden dette med kvalitetssikringsrapporter og rutiner knyttet til det er blitt et sentralt og viktig tema i denne saken, er det grunn til å minne om at disse rapportene faktisk ikke følger sakene frem til Stortinget. Det har vært et anliggende for Fremskrittspartiet gjennom mange, mange år å kreve og forlange at de kvalitetssikringsrapportene som faktisk lages, følger prosjektene frem til Stortingets fagkomité når vi skal behandle store og viktige samferdselsprosjekter med store, tunge investeringer. Det mangler fortsatt. Jeg forsøker stadig å få statsråden til å garantere at det skal skje, og vi strever fortsatt med det i Fremskrittspartiet. Det er dårlig mottak."

Statsrådens eksempelbruk i Stortingets debatt 12.6.2012 er feilaktig.

FrPs forslag i saken var: Ny sak om utbygging av Dovrebanen og bygging av E6 som foreslått.

Ordningen med ekstern kvalitetssikring består av to deler; KS1 og KS2.

KS1 skal gjennomføres i en tidlig planfase. Det skal tas utgangspunkt i et overordnet samfunnsperspektiv. Kvalitetssikringen skal omfatte flere ulike alternativer til løsning (konsept). KS1 skal gi regjeringen et underlag for å vedta hvilket konsept som skal legges til grunn for den videre planleggingen. Når SD valgte å stoppe KS1-arbeidet for jernbanedelen av fellesprosjektet er valg av konsept ikke kvalitetssikret selv om valgt konsept er det. Det er i strid med ordningen som skal sikre beslutningsgrunnlag som gir god samfunnsøkonomi nytte.

Statsrådens eksempelbruk i forhold til FrP er der-

ved grunnleggende feil. Men statsrådens eksempel-sak er samtidig en påminnelse om hvordan SD under samferdselsminister Kleppas ledelse forholder seg til statens eget krav om KS1 og KS2 - Ekstern kvalitetssikring i store samferdselsprosjekter. Det etterlater ikke et betryggende inntrykk.

Svar:

Regjeringen innførte i 2005 en ordning med ekstern kvalitetssikring av konseptvalg for store statlige prosjekt (KS1). Kvalitetssikringsordningen er statens eget kvalitets- sikringsverktøy som ikke er pålagt gjennom plan- og bygningslover eller annet lovverk. Regjeringen velger selv om et prosjekt skal underlegges KS eller ikke og en anbefaling fra en KS-prosess er heller ikke bindende for regjeringen.

Jernbaneprosjektet Eidsvoll – Hamar var på det tidspunktet KS1-ordningen ble innført, allerede kommet langt i planleggingen. Prosjektet ble likevel plukket ut som et pilot- prosjekt, av til sammen tre prosjekter i transportsektoren, for å høste erfaringer med den nye ordningen. Før KS1-prosessen for Eidsvoll – Hamar var ferdig, fastla Miljøvern- departementet i februar 2009 endelig trasé etter en omfattende innsigelsesprosess. Senere samme vår vedtok Stortinget, etter forslag fra regjeringen, at Fellesprosjektet, hvor strekningen Minnesund – Skaberud inngår, skulle prioriteres i Nasjonal transport- plan 2010-2019 og med oppstart i første fireårsperiode.

Etter disse avklaringene knyttet til trasévalg og politisk prioritering var det således ingen hensikt å foreta en ytterligere vurdering av alternative konsept. Det ble derfor bestemt at KS1-prosessen skulle avsluttes uten at endelig sluttrapport forelå.

Det er, som også vist til i spørsmålet, gjennomført KS2. Denne gjelder Fellesprosjektet E6 – Dovrebanen, og omfatter således både veg og jernbane.

SPØRSMÅL NR. 1640

Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 26. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Undertegnede hadde for noen dager siden gledden av å besøke Mosjøen fengsel. Det fremstår som et lite, men veldrevet fengsel med et større potensial enn det som utnyttes i dag. Ikke minst er det mulig å øke kapasiteten der.

På bakgrunn av dette vil jeg gjerne utfordre statsråden på hva hun ser som fremtidige muligheter for Mosjøen fengsel når det gjelder antall sonings- og varetektsplasser og tilbud til de ansatte, utover det som finnes i dag?»

Svar:

Blant annet i spørretimen 29. februar i år redegjorde jeg for at departementet har gitt Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) i oppdrag å utarbeide en samlet kapasitetsplan med enhets struktur for fengslene og friomsorgskontorene. I planen skal det bl.a. vurderes hvordan kapasiteten i kriminalomsorgen bør settes sammen for å dekke fremtidig kapasitetsbehov og legge til rette for en straffegjennomføring etter intensjonene i St.meld. nr. 37 (2007-2008) Straff som virker - mindre kriminalitet - tryggere samfunn.

Jeg har fått opplyst at KSF tidligere i år har hatt et utkast til kapasitetsplan på en intern høring i etaten. Grunnet streiken i juni 2012, er oversendelse av kapasitetsplanen noe forsinket, men KSF tar sikte på å oversende sitt forslag til kapasitetsplan til departementet høsten 2012. Jeg ønsker ikke å forskuttere hvilke muligheter som ligger i Mosjøen fengsel og hvilke tiltak som skal prioriteres før departementet har mottatt planen fra KSF og har fått sett på helheten i forslagene.

Jeg vil komme tilbake til eventuelle tiltak på bakgrunn av planen på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1641

Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 25. juni 2012 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«HiST har ennå ikke fått på plass bevilgninger til sine byggeprosjekt, og hemmes i tillegg av uforutsigbare rammebetingelser. Regelendringer har nå ført til at den planlagte flyttingen av Trondheim økonomiske høyskole kan bli forsinket.

Kan statsråden gi en orientering om hvor denne saken står hen i dag, og når det kan forventes en avklaring?»

BEGRUNNELSE:

Høgskolestyret ved HiST vedtok flytting av Trondheim økonomiske høyskole fra Moholt til Hesthagen (nært opp til NTNU i Elgesetergate) i fjor. Saken var først tenkt behandlet gjennom KD/regjering. Nye regler førte til at saken ble oversendt FAD først og derfra har man nå anbefalt at saken behandles i en regjeringskonferanse. FAD har også problematisert styrets beslutning i lys av våre øvrige campusbehov. Dette til tross for at flyttingen av TØH kun dreier seg om en privat leietager og ikke en bevilgning over statsbudsjettet. For HiST er det viktig å få en rask avklaring av dette, både av hensyn til planlagt innflytting og avtaler med utbygger.

Svar:

Det vises til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Tord Lien sendt til Fornyings-, administrasjons og kirkeministeren. Spørsmålet er oversendt meg som rette vedkommende. Kunnskapsdepartementet er godt kjent med lokalsituasjonen for Høgskolen i Sør-Trøndelag og høyskolens ønske om en samling av virksomheten sentralt i Trondheim. Vi har hatt en god og konstruktiv dialog med høyskolen i forbindelse med de forskjellige prosjektene som det har vært arbeidet med. En ny leieavtale for Trondheim Økonomiske Høgskole medfører en langsiktig økonomisk forpliktelse for Høgskolen i Sør-Trøndelag overfor en privat utbygger, og jeg ønsker å gjøre en grundig vurdering av saken for å sikre en effektiv bruk av statens samlede ressurser. Departementet er klar over den stramme tidsplanen for en eventuell realisering av dette prosjektet og behovet for en rask avklaring. Departementet tar sikte på å gi Høgskolen i Sør-Trøndelag svar i den nærmeste fremtid.

SPØRSMÅL NR. 1642**Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 27. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«13. juni varslet regjeringen at den ville kreve tre utredninger ferdigstilt før Bergen får utbetalt midler fra belønningsordningen for kollektivtrafikk. 11. juni stemte Stortingets flertall for at "belønningsordningen for kollektivtrafikk skal prioritere dokumenterte resultater".

Mener statsråden at departementets forvaltning av belønningsordningen er i tråd med Stortingets vedtak i Innst. 390 S (2011-2012)?»

BEGRUNNELSE:

Innenfor belønningsordningens rammer, har Samferdselsdepartementet inngått 4-årsavtaler med en rekke byregioner. Samferdselsdepartementet mener Bergensregionen bryter vilkårene om trafikkutvikling og virkemiddelbruk i den inngåtte 4-årsavtalen.

Regjeringen sår tvil om tall fra Statens Vegvesen Vest dokumenterer en økning i kollektivtrafikken på bekostning av personbiltrafikken. Statens vegvesen sier imidlertid til Bergen Tidende 08.05.12 at tallene er riktige.

13.06.12 fremgår det i en artikkel på BT.no at regjeringen krever at følgende dokumenter må være på plass før Bergen får midler:

- En ekstern kvalitetssikring av utvidelsen av Bergensprogrammet.
- En kvalitetssikring av KVVU Bergensregionen
- En ekstern kvalitetssikring av prosjektet utvidelse til dobbeltspor i Ulriken tunnel.

Spørsmålsstiller vil gjerne ha redegjort for om statsråden mener dette tilleggskravet er i tråd med romertallsvedtak IX i Innst. 390 S (2011-2012).

Svar:

Formålet med belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk i byområdene er å stimulere til bedre fremkommelighet, miljø og helse i storbyområdene, ved å dempe veksten i behovet for motorisert transport og øke antallet kollektivreisere på bekostning av reiser med privatbil.

Avtalen staten har med Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune ble undertegnet i 2011 og løper ut 2014. Det er denne avtalen som ligger til grunn når utbetaling av midler fra belønningsordningen skal vurderes. Målene i avtalen er:

- Den samlede biltrafikken i bompengeringen i Bergen skal ikke øke i avtaleperioden selv om befolkningen og/eller tallet på arbeidsplasser øker.
- Biltrafikken inn mot Bergen sentrum skal i perioder med stor andel av arbeidsreiser, reduseres med 5 % i 4-årsperioden.

Bergen har fått utbetalt 90 mill.kr i 2012 og de resterende 60 mill.kr vil bli utbetalt når tilfredsstillende svar i forhold til måloppnåelsen i forhold til avtalen foreligger.

Det pågår for tiden et arbeid i Statens vegvesen og Vegdirektoratet der de ser nærmere på spørsmålet om måloppnåelse i forhold til avtalen med Bergen. Resultatene fra dette arbeidet er en viktig premiss for utbetaling av midler til Bergen. Jeg ser det videre som viktig at departementets håndtering skjer i sammenheng med andre pågående prosesser i Bergensområdet, bl.a. ekstern kvalitetssikring KS2 av planene om utvidelse av Bergensprogrammet.

SPØRSMÅL NR. 1643**Innlevert 18. juni 2012 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 26. juni 2012 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Frekvensområdet 790–862 MHz er attraktivt for mobilskoper, og er planlagt tildelt gjennom en auksjon.

Hva er status for auksjonen av disse frekvensene, og hvordan ønsker statsråden å utforme selve auksjonen?»

BEGRUNNELSE:

Samferdselsdepartementet bestemte høsten 2009 å benytte ledige frekvenser i bakkenettet til mobilt bredbånd. Det såkalte 800-båndet er attraktivt, og vil være en viktig del av fremtidens infrastruktur i Norge.

Tildelingen av frekvensene skal etter planen skje gjennom en auksjon i regi av Post- og teletilsynet (PT). Denne auksjonen blir viktig, fordi den i stor grad vil bestemme retningen på den videre utvikling av mobilnettet.

Det har gått flere år siden departementet bestemte å benytte frekvensene til mobilt bredbånd, og ventingen skaper usikkerhet rundt rammevilkårene i telebransjen. I følge en artikkel i Teknisk Ukeblad 15. mars 2012 mener departementet følgende:

«For å konkretisere tidsplanen for prosessen og for å skape bedre forutsigbarhet for alle interesserte parter, ønsker Samferdselsdepartementet å informere om at det på denne bakgrunn legges opp til å gjennomføre auksjon av frekvensressurser i 2. kvartal 2012».

Dersom dette faktisk skal gjennomføres, bør det nå foreligge klare føringer for en auksjon.

Svar:

Frekvensområdet 790-862 MHz (800 MHz-båndet) er som representant Halleraker påpeker, attraktivt for tilbydere av mobile tjenester i det norske markedet. 800 MHz-båndet utgjør en meget viktig frekvensressurs som er velegnet til å etablere infrastruktur for mobile bredbåndstjenester med mye bedre dekning over hele landet enn det vi har i dag. Nettopp derfor er jeg opptatt av at valg av tildelingsmodell blir nøye vurdert, slik at regjeringen velger en løsning som sikrer en omfattende utbygging og som bidrar til at viktige politiske målsettinger kan oppfylles. Post- og teletilsynet skal stå for den praktiske gjennomføringen av auksjonen, som også vil omfatte frekvenser i de viktige frekvensbåndene for mobilkommunikasjon omkring 900 og 1800 MHz. Jeg kan ikke gå inn på detaljer vedrørende auksjonsutformingen, da rammene for tildelingen ikke er endelig avklart. Siden det ennå ikke foreligger en avklaring av hvordan de sentrale auksjonsvilkårene skal være, vil en auksjon ikke kunne finne sted i løpet av andre kvartal 2012. Når slik avklaring foreligger, vil myndighetene gjøre anstrengelser for å legge til rette for at en auksjon gjennomføres på et så tidlig tidspunkt som mulig. Jeg vil i denne sammenheng understreke at særlig Post- og teletilsynet skal gjennomføre krevende detaljforberedelser. Blant annet skal en auksjonsprogramvare for de tre involverte frekvensbåndene ferdigstilles og kvalitetssikres. Dette vil ta noe tid. I tillegg skal tilbyderne som ønsker å delta i auksjonen, ha tilstrekkelig tid til å gjennomføre nødvendige forberedelser på sin side. Det kan ikke gis et sikkert anslag på hvor lang tid dette vil ta, men jeg vil indikere at man må påregne at det kan ta tre til fire måneder fra det foreligger en avklaring av rammevilkår til auksjonen starter.

SPØRSMÅL NR. 1644**Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 25. juni 2012 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Stortingsrepresentant Lundteigen uttalte i debatten i Stortinget at statsråden burde møte kritikken mot han i stedet for at debatten skulle stenges. Representanten uttalte også at statsråden stigmatiserte sine kritikere i stedet for å ta debatten.

Kan statsråden redegjøre for hvorfor han ikke legger frem politiske løsninger for landbruket?»

Svar:

Jeg har selv hatt gleden av å debattere landbrukspolitikk med representanter fra Frp i flere ulike sammenhenger. Jeg mener det mer generelt er dekning for å si at den landbrukspolitiske debatten i de senere årene har vært mer omfattende enn på lenge.

Jeg vil også vise til at Stortinget nylig har be-

handlet Meld. St. 9 (2011 – 2012) om landbruks- og matpolitikken. I regjeringens arbeid med denne meldingen ble det gjennomført en åpen og inkluderende prosess.

Jeg vil bl.a. nevne en rekke åpne møter som ble arrangert over hele landet våren 2010 og som samlet ca. 1000 deltakere. Det ble også avholdt egne møter med ca. 60 organisasjoner fra et bredt spekter av interesseområder og det kom inn ca 250 skriftlige innspill.

Det er få områder hvor de politiske skillelinjene er så klare som innen landbruks- og matpolitikken. Det er derfor viktig og riktig med landbrukspolitiske diskusjoner og jeg ser fram til videre diskusjoner både generelt og også med representanten Trældal i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1645**Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 25. juni 2012 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Statssekretær Harald Buttedahl uttaler i Vårt Land 16. juni at bosetting er viktigere enn matproduksjon.

Stiller statsråden seg bak dette, og hvordan skal man da klare å øke norsk matproduksjon i henhold til landbruksmeldingen?»

Svar:

Som stortingsrepresentanten Trældal er kjent med beskriver Meld. St. 9 (2011-2012) Landbruks- og matpolitikken, fire overordnede mål for norsk landbruks- og matpolitikk. Disse er Matsikkerhet, Landbruk over hele landet, Økt verdiskaping og Bærekraftig landbruk.

I meldingen heter det videre at ”å produsere nok, trygg og variert mat av god kvalitet er den viktigste oppgaven landbruket løser for samfunnet.

De tre øvrige overordnede målene bygger alle oppunder matsikkerhet. Å ta i bruk landbrukets ressurser over hele landet, ivareta produksjonsgrunnlaget og legge til rette for konkurransedyktige verdikjeder er nødvendig for å produsere mat til egen befolkning.

Samtidig spiller landbruket en viktig rolle for bosetting og sysselsetting i store deler av landet, og bidrar til Regjeringens mål om å opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønsteret.

Målene i landbruks- og matpolitikken er viktige hver for seg og kryssende hensyn må avveies løpende. Jeg ser ingen hensikt i å sette disse målene opp mot hverandre.

Skal vi kunne nå målet om økt matproduksjon i takt med befolkningsveksten må hele landet tas i bruk.

SPØRSMÅL NR. 1646**Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 22. juni 2012 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Den senere tid har det blitt påvist en økning i prostitusjon i både gatemiljøet og på innemarkedet.

Har statsråden en oversikt over hvor mange som er dømt etter sex-kjøpsloven og hvilken straff de har fått, og hvordan loven har blitt fulgt opp etter at den ble vedtatt og om statsråden har oversikt over utviklingen i hvor mange prostituerte som er i Norge og hvor disse kommer fra?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet av 14. juni vises det til at antall prostituerte øker, både gateprostitusjon og på innemarkedet. Politadvokat, Rudolf Kristoffersen, i Hordaland politidistrikts spesialgruppe mot menneskehandel er bekymret for økning av mindreårige som utnyttes til prostitusjon. For å bekjempe menneskehandel og sette inn de rett tiltakene er det svært viktig at vi har en oversikt over hvem det er som er utsatt, hvor de kommer fra. I tillegg til at det er viktig med godt samarbeid mellom stater. Norge bør være et foregangsland i kampen mot menneskehandel. For å kunne evaluere effekten av loven er det viktig å få en oversikt over hva som har skjedd etter at den ble innført.

Svar:

Stortinget vedtok i 2008 å innføre et forbud mot kjøp av seksuell omgang eller handling. Forbudet trådte i kraft 1. januar 2009. Debatten i Stortinget viste at det særlig var ønsket om å bekjempe menneskehandel som drev frem endringen i lovgivningen.

For å synliggjøre lovendringen valgte politiet i Oslo og andre steder umiddelbart å reagere mot de som oppsøkte prostituerte både på utemarkedet og innemarkedet.

I 2009 ble 334 personer anmeldt for overtredelse av forbudet i straffelovens § 202a, mens tallene for 2010 og 2011 er henholdsvis 359 og 211 anmeldelser. Pr. 1. juni er 113 personer anmeldt hittil i 2012.

Strafferammen ved overtredelse av straffelovens § 202a er bøter eller fengsel i inntil 6 måneder eller begge deler. Anmeldelser resulterer i normaltillfellene i en bot, som i Oslo politidistrikt er på kr 25.000,-.

Som nevnt inngår forbudet mot kjøp av seksuell omgang i en bredere kamp mot menneskehandel. De enkelte politidistrikten må lage strategier som tar hensyn til dette. Oslo politidistrikt har eksempelvis en samlet målsetting om å drive proaktivt arbeid og initiere/etterforske straffesaker innen menneskehandel, hallikvirksomhet og sexkjøp. Dette innebærer

innsats rettet mot kundegruppen, men kan også innebære hensiktsmessige tiltak i forhold til bestemte grupper av de som utøver prostitusjon.

I 2011 ble for eksempel en rekke kunder av nigerianske prostituerte anmeldt i Oslo, som følge av politiets kartlegginger og kontroller for å avdekke mulige bakmenn i det nigerianske miljøet.

Justis- og beredskapsdepartementet mottar jevnlig informasjon om politiets innsats på området. I april i år arrangerte Politidirektoratet en nasjonal konferanse i Trondheim for politiet og påtalemyndigheten der aktuelle trender innen menneskehandel ble belyst, og der man diskuterte ulike fremgangsmåter for å oppdage, etterforske og forebygge sexkjøp og menneskehandel. Politadvokat Rudolf Christoffersen, som det er vist til i begrunnelsen for det skriftlige spørsmålet, var her blant innleiderne.

I tillegg til informasjon vi mottar fra politiet, er det flere andre viktige kilder til kunnskap om utviklingen på prostitusjonsmarkedet. Pro Sentret utgir årlige rapporter som kan bidra til å belyse hvor mange prostituerte som er i Norge og hvor de kommer fra. I rapporten for 2011 heter det at Pro Sentret var i kontakt med 1218 personer i løpet av året, hvorav 982 var utenlandske. Nigerianske kvinner utgjør den største enkeltgruppen i Pro Sentrets brukergruppe med 503 personer. Pro Sentret kartlegger dessuten annonsemarkedet, for å kunne si noe om innemarkedet, og foretar telling av personer i gateprostitusjon i ulike byer. Som oppsummering heter det at dersom man sammenligner prostitusjon i Oslo før sexkjøpsloven, anslår man at gateprostitusjon har gått ned med ca. 30 %. I samme tidsrom har innemarkedet i Oslo steget med 19 %.

Innemarkedet for hele landet har økt med 28 % i samme periode. Tendensene ellers på både inne- og utemarkedet tyder på at flere kommer seg raskere ut av prostitusjon, men blir erstattet av andre.

I forkant av innføringen av forbudet mot kjøp av seksuelle tjenester gjennomførte forskningsstiftelsen Fafo på oppdrag fra Justis- og beredskapsdepartementet en kartlegging av prostitusjonsmarkedene i Norge. Departementet har under planlegging en evaluering av effekten av forbudet, med sikte på å motvirke eventuelle uheldige sider ved lovendringen. En ny rapport fra Pro Sentret viser at et stort antall kvinner i prostitusjon i Oslo har vært utsatt for vold i prostitusjon, der voldsutøver i de fleste tilfellene er en ukjent, mannlig kunde. Dette er urovekkende opplysninger, som krever forebyggende innsats fra berørte myndigheter og hjelpetiltak.

SPØRSMÅL NR. 1647**Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 28. juni 2012 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Slankepiller kjøpt over nettet gir seg ut for å inneholde kun naturlige ingredienser, men er i virkeligheten tilsatt kreftfremkallende og hjerteskedelige stoffer, i henhold til artikkel i VG 17. juni 2012. Disse produktene blir sannsynligvis benyttet av mange unge, noe som er meget bekymringsfullt.

Hvilke tiltak vil statsråden igangsette for å intensivere informasjonen om, og stanse importen av disse skadelige midlene?»

BEGRUNNELSE:

De europeiske legemiddelverkene har analysert en rekke helsekostprodukter som kjøpes på nettet, og har funnet over 40 slankeprodukter som inneholder de helseskadelige stoffene Fenoltalein og Sibutramin. Innholdsfortegnelsen på kosttilskudd er ofte mangelfulle. Annen informasjon om de alvorlige bivirkningene er også lite tilgjengelig. Produkter som er forbudt i Norge og EU finnes i dag bl.a. i slankemidler kjøpt via internett. Dagens importforskrifter er ikke tilfredsstillende for denne type produkter.

Svar:

Omfanget av privatpersoners ulovlige import av potensielt farlige legemidler er økende. Departementet har derfor utredet hvilke endringer som bør gjøres i gjeldende regelverk for å sikre at Tollvesenet kan gjennomføre importkontrollen på en bedre måte.

Jeg vil i løpet av kort tid sende på høring et forslag til lov og forskriftsendringer som blant annet skal gi tollmyndighetene mer effektive hjemler for beslagleggelse og destruksjon av ulovlig importerte legemidler.

Produkter som inneholder stoffene sibutramin og fenoltalein, er legemidler. Sibutramin ble benyttet i slankelegemidlet Reductil, som i 2010 ble trukket fra markedet fordi det øker risikoen for hjerteinfarkt og slag. Fenoltalein er benyttet i et avføringsmiddel, som er trukket fra markedet på grunn av kreftfare. Det forhold at slike stoffer tilsettes slankemidler, viser at det bak denne virksomheten, står personer som er villig til å sette folks liv og helse i fare for å tjene penger.

Det er ikke tillatt å importere slike legemidler til Norge. I henhold til forslaget som skal sendes på høring, vil det i tillegg bli vesentlig lettere for tollmyndighetene å beslaglegge og destruere slike produkter.

Tollmyndighetene har opplyst at det anslagsvis kommer 120 000 postforsendelser daglig fra utlandet bare til Postens godssenter. Dette betyr at omfanget er så stort at alle pakker av praktiske årsaker ikke kan kontrolleres. Jeg vil derfor understreke at endringer i regelverket vil være et viktig tiltak, men regelverksendringer alene vil ikke hindre all privatimport av ulovlige legemidler.

Norske myndigheter har de siste årene deltatt i Interpols verdensomspennende operasjon Pangea hvor det jevnlig aksjoneres mot ulovlig import av legemidler.

Norske myndigheter vil fortsette å delta i dette arbeidet. Det siste året har det vært flere oppslag i riksdekkende presse som omtaler denne operasjonen og som ellers setter søkelyset på faren ved privatimport av legemidler, kosttilskudd og slankemidler. Legemiddelverket bidrar aktivt til disse oppslagene og vil fortsette arbeidet med å informere publikum om den store helserisikoen de tar ved å kjøpe legemidler på internett.

SPØRSMÅL NR. 1648**Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 25. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I debatten om revidert statsbudsjett hevdet statsråd Schjøtt-Pedersen at FrP har to handlingsregler. Det er riktig at FrPs regel omtaler pengebruk både innenfor statsbudsjettet og utenfor statsbudsjettet,

noe som regjeringen omtaler for "formueomplasse-ring" og praktiserer i stort monn.

Når dette av regjeringen oppfattes som to regler, betyr det at regjeringen ikke har noen formell regel eller standpunkt som regulerer hvor mye oljepenger

som i dag kan brukes på såkalt formueomplasse-
ring?»

Svar:

Midlene i Statens pensjonsfond kan bare anvendes til en beløpsmessig overføring til statsbudsjettet etter vedtak i Stortinget. Overføringen svarer til det oljekorrigerte underskuddet på statsbudsjettet, slik det blir fastsatt ved Stortingets behandling av nysaldert budsjett. Det oljekorrigerte budsjettunderskuddet omfatter alle statsbudsjettets inntekter og utgifter før lånetransaksjoner og utenom petroleumsvirksomhet. Handlingsregelen innebærer at dette underskuddet over tid skal være lik forventet realavkastning av Statens pensjonsfond utland, beregnet til 4 pst. av fondskapitalen.

Tilførsel av egenkapital til statsselskaper eller

kjøp av aksjer hentes således ikke fra Pensjonsfondet, slik det antydes i spørsmålet. Kapitaltransaksjoner påvirker imidlertid sammensetningen av statens finansformue utenom Pensjonsfondet.

For at handlingsregelen og det finanspolitiske rammeverket skal kunne oppfylle sine formål, kan det ikke etableres ordninger der ordinære statlige utgifter finansieres på annen måte enn ved bevilgninger over streken. Det gjelder også utgifter til samfunnsøkonomisk lønnsomme tiltak innenfor bl.a. utdanning, forskning, helse og infrastruktur. Et helhetlig perspektiv på budsjettet, der alle inntekts- og utgiftsposter ses innenfor en samlet og forsvarlig ramme, legger til rette for at de valgene som gjøres i budsjettet gjenspeiler reelle politiske prioriteringer mellom ulike formål i dag og i framtiden.

SPØRSMÅL NR. 1649

Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 25. juni 2012 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I svar på budsjettspørsmål fra Fremskrittspartiet sier regjeringen at skattefritak for arbeidsgiverbetalt kollektivkort anslagsvis vil gjøre 175.000 bilister til kollektivreisende.

Hva er anslaget for økte inntekter til kollektivselskapene totalt sett dersom et slikt anslag slår til?»

Svar:

I svar på spørsmål 144 fra Fremskrittspartiet til Revidert nasjonalbudsjett 2012 er det skjønnsmessig lagt til grunn at om lag 175 000 av alle som ikke allerede reiser kollektivt, vil benytte seg av den foreslåtte ordningen med skattefritak for arbeidsgiverfinansierte månedskort. Dersom det legges til grunn en gjennomsnittlig årskostnad for månedskort på 12 000 kroner, vil kollektivselskapenes samlede bruttoinntekter øke med 2,1 mrd. kroner.

SPØRSMÅL NR. 1650

Innlevert 19. juni 2012 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. juni 2012 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I februar 2012 gikk AP aktivt ut i media og lovet statlig bidrag til et moderat lønnsoppgjør. Våren har derimot vært preget av store lønnskonflikter mot det offentlige. Regjeringen har til media gitt inntrykk av

at de nå vil skape bedre prosess med aktørene gjennom møter.

Hvordan vil regjeringen for neste år sikre at løftet om et statlig bidrag har substans, og hvilke virkemidler eller tiltak ser regjeringen på som aktuelle å ta i

bruk for fremtiden, men som ikke ble brukt i årets lønnsoppgjør?»

BEGRUNNELSE:

Til ANB 08.02.12 lovet finanspolitisk talsmann i AP at:

"Hvis partene selv ønsker å bidra til et ansvarlig lønnsoppgjør, så må også myndighetene stille opp."

og

"Hvis det er mulig å få til noe ansvarlig, så mener jeg at også myndighetene må stille opp ved vårens lønnsoppgjør. Et moderat oppgjør er av avgjørende betydning for at vi skal klare å bevare Europas laveste arbeidsledighet."

Men Micaelsen tåkela det hele ved å si at:

"Hva myndighetene skal stille opp med, er det ikke mulig å si noe om i dag."

Tilsvarende kunne heller ikke finansministeren utdype hva staten egentlig bidrar med utover å vedta et årlig statsbudsjett, ref spørretimen 15.02.12.

Svar:

Utgangspunktet for lønnsforhandlingene i Norge er at det er partene i arbeidslivet som har ansvaret for å komme fram til fornuftige lønnsoppgjør. Frontfagsmodellen som har vært i bruk i Norge siden 1960-tallet har til hensikt å sikre at lønnsveksten holdes innenfor rammer som konkurranseutsatt sektor kan

leve med over tid. Som ledd i det inntektspolitiske samarbeidet, er det etablert fora for kontakt mellom organisasjonene i arbeidslivet og myndighetene der en utveksler syn på den økonomiske situasjonen. Jeg viser her til regjeringens kontaktutvalg med partene i arbeidslivet som har møter i forkant av lønnsoppgjørene og til Det tekniske beregningsutvalget for inntektsoppgjørene. Frontfagsmodellen og det inntektspolitiske samarbeidet bidrar til koordineringen av lønnsoppgjørene. Det er viktig for å sikre moderate lønnsoppgjør, lav arbeidsledighet og for å fremme en jevn inntektsfordeling.

I spørretimen 15. februar i år stilte representanten Kjetil Solvik-Olsen et spørsmål til Finansministeren om hvilke tiltak regjeringen vurderer i sitt bidrag til et moderat lønnsoppgjør i 2012. Jeg viser til hans svar (vedlagt). Jeg viser også til Finansministerens brev av 12. april 2012 til Finanskomiteen som innspill til komiteens behandling av Dokument 8:67 (2011-2012) Representantforslag om inntektspolitisk samarbeid gjennom statlig deltakelse i lønnsoppgjøret (vedlagt).

Regjeringen legger stor vekt på det inntektspolitiske samarbeidet. Som en del av dette har Statsministeren varslet at han vil kalle partene inn til et møte for å drøfte kommende oppgjør, bl.a. basert på erfaringene fra oppgjøret i år. Vi må imidlertid holde fast på at lønnsforhandlingene er partenes ansvar. En forsvarlig økonomisk politikk tilpasset den økonomiske situasjonen er det viktigste bidrag fra Regjeringen til å sikre forsvarlige lønnsoppgjør.

